
KARDEŞLERİN YEMİNİ
FELSEFE YÜZÜĞÜ 14. KİTABI
MORGAN RICE

KARDEŞLERİN YEMİNİ

(FELSEFE YÜZÜĞÜ 14. KİTABI)

MORGAN RİCE

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on iki kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan'ın yeni destansı serisi TAÇLAR VE GÖRKEM, 2016 Nisan'ında 1.kitabı olan KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE ile yayında olacak.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet.Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”
--*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“Eğlenceli bir epik fantezi.”
—Kirkus Reviews

“Dikkate değer bir şeylerin başlangıcı burada.”
--San Francisco Book Review

“Aksiyon dolu …. Rice'ın yapıtı oldukça sağlam ve olay örgüsü merak uyandırıcı.”
--Publishers Weekly

“Sürpizlerle dolu bir fantezi …. Bu, genç yetişkin fantezi serisi olma belirtisinin sadece başlangıcı.”
--Midwest Book Review

Morgan Rice Kitapları

TAÇLAR VE GÖRKEM

KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE (Book #1)

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)
CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)
ONURUN BEDELİ (3. Kitap)
BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)
GÖLGELER DİYARI (5. Kitap)
CESURUN GECESİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)
KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)
EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)
GURUR AĞLAYIŞI (4. Kitap)
ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)
KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)
KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)
SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)
BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)
KALKAN DENİZİ (10. Kitap)
ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)
ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)
KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)
KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)
ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)
ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)
SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)
ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)
SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)
TAKINTII (12. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

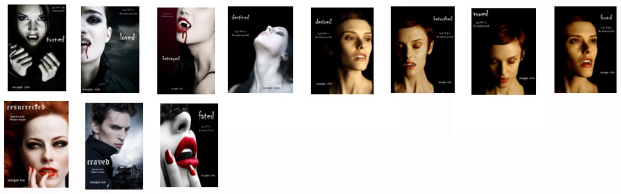
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında Dinleyin!

Telif Hakkı Sahibi Morgan Rice © 2014

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı ya da bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen paylaşmak istediğiniz kişiler için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen iade edin ve bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfîdir.

Kapaktaki Telifli Razzoom Game resmi Shutterstock.com lisansıyla kullanılmıştır.

The Upper Isles
Isle of Mist
The Netherworld
N
W
E
S
Silesia
Lucia
The Kolvian Cliffs
The Valley of Fire
King's Court
Highlandia
Thor's Village
Lake of Sorrow
Sulpa
Darkwood
Eastern Gulch
Savaria
Baluster
Southern Forest
Tower of Refuge
The Wilds
The Tartuvian
The Ambrek
The Southern Isles
100 MI
200 MI
The Ring

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM
İKİNCİ BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BEŞİNCİ BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
YEDİNCİ BÖLÜM
SEKİZİNCİ BÖLÜM
DOKUZUNCU BÖLÜM
ONUNCU BÖLÜM
ON BİRİNCİ BÖLÜM
ON İKİNCİ BÖLÜM
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ON BEŞİNCİ BÖLÜM
ON ALTINCI BÖLÜM
ON YEDİNCİ BÖLÜM
ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
ON DOKUZUNCU BÖLÜM
YİRMİNCİ BÖLÜM
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM
YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
YİRMİ ALTINCI BÖLÜM
YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM
YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM
OTUZUNCU BÖLÜM
OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM
OTUZ İKİNCİ BÖLÜM
OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM
OTUZ ALTINCI BÖLÜM

BİRİNCİ BÖLÜM

Darius elindeki kanlı hançere ve sonra ayaklarının dibinde cansız duran İmparatorluk kumandanına baktı, bunu nasıl yaptığına anlam veremedi. Dünyası, önündeki ufukta beliren, İmparatorluk donanmasından zertalarına binmiş yüzlerce kanlı canlı adamın; *gerçek* zırhlara, *gerçek* silahlara sahip savaşçıların şok olmuş yüzlerini görünce yavaşladı. Bu adamlar yenilgi nedir bilmezlerdi.

Darius, arkasında kadın ve erkeklerden oluşan grubun çelik silahlara ve zırhlara sahip olmayan sadece bir kaç yüz köylüden oluştuğunu biliyordu. Ona teslim olması, sorumluluğu kabul etmesi için yalvarıyorlardı. Kazanamayacakları bir savaşın çıkmasını istemiyorlardı, ölmek istemiyorlardı. Darius onlara uymak istedi.

Fakat ruhunun derinliklerinde bunu yapamayacağını biliyordu. Elleri kontrolünden çıkmıştı, ruhu başına buyruk kalmıştı ve denese bile bunları kontrol edemezdi. Bu içindeki en deriniydi, tüm hayatı boyunca baskıladığı, ölmekte olan bir adamın suya kandığı gibi özgürlüğe susamış yanıydı.

Darius insanların yüzlerine bakarken hiç bu kadar yalnız ama bir o kadar da özgür hissetmemişti, dünyası dönüyordu. Sanki bedeninin dışına çıkmış, kendine dışarıdan bakıyordu. O derece gerçek üstüydü. Bunun bir mihenk taşı olduğunun farkındaydı. Bu anın her şeyi değiştireceğini biliyordu.

Fakat Darius pişman değildi. Cansız İmparatorluk askerine, Loti'nin ve tüm hepsinin canını alabilecek ve onları sakatlayabilecek bu adama baktı ve bunun adil olduğunu hissetti. Ayrıca cesaretlenmişti. Neticede bir İmparatorluk askeri ölmüştü. Bu diğerlerinin de ölebileceği anlamına geliyordu. En sağlam zırhları, en güçlü silahları kuşanmış olsalar da her hangi bir adam gibi kanları akıyordu, yenilmez değillerdi.

Darius içinde bir güç dalgası hissetti ve daha kimse bir şey yapamadan hemen harekete geçerek öne atıldı. Bir kaç adım ötede kumandanlarına eşlik eden İmparatorluk subaylarından oluşan maiyeti dehşetle orada duruyordu, belli ki teslimiyetten başka bir şey hele ki kumandanlarına saldırılmasını kesinlikle beklemiyorlardı.

Darius şaşkınlıklarından faydalandı. Öne atılarak belinden hançerini çekti ve birinin boğazını yardı ardından aynı hızla dönüp bir diğerini hakladı.

İkisi, bunun başlarına geldiğine sanki inanmıyormuşçasına gözlerini fal taşı gibi açarak ona diktiler, dizlerinin üstüne çökerken ağızlarından kan fışkırıyordu; sonra can vererek yere düştüler.

Darius kendini en kötüsüne hazırladı; cesur hamlesiyle saldırıya açık hale gelmişti ve subaylardan biri öne atılarak çelik kılıcını kafasına nişan alıp havayı

yardı. Darius o anda bu hamleyi engelleyecek bir zırhı, kalkanı, kılıcı ya da her hangi bir şeyi olmasını isterdi. Ama yoktu. Saldırıya açık haldeydi ve şimdi bunun bedelini ödeyeceğini biliyordu. En azından özgür bir adam olarak ölecekti.

Aniden havayı bölen ani bir çınlama sesi duyunca Darius döndü ve Raj'ın yanı başında durup kendi kılıcıyla darbeyi engellediğini gördü. Darius bir bakışıyla, Raj'ın cansız askerin kılıcını aldığını, öne atılıp son anda onu koruduğunu fark etti.

Havayı bir başka kılıç sesi doldurunca Darius kendine doğru gelen diğer bir hamleyi bu sefer Desmond'ın engellediğini gördü. Raj ve Desmond öne atılarak, savunma yapmalarını beklemeyen saldırganlarına karşılık verdiler. Ruhları ele geçirilmiş adamlar gibi kılıç savuruyor, onları püskürtürlerken silahları düşmanlarını karşılıyor ve kıvılcımlar çıkarıyordu. Adamların her birine İmparatorluk askerleri tam olarak savunmaya geçemeden ölümcül darbeler savuruyorlardı.

İki asker düştü, ölmüşlerdi.

Darius kardeşlerine karşı minnet duydu, burada yanı başında dövüştükleri için sevinçliydi. Orduyla artık tek başına yüzleşmeyecekti.

Darius uzanıp kumandanın cansız bedeninde duran kılıç ve zırhı kaparak Desmond ve Raj'a katıldı ve birlikte maiyetinde kalan altı subaya saldırmak için öne atıldılar. Darius kılıcı yukarı kaldırırken ağırlığının keyfini çıkarıyordu. Gerçek bir kılıcı ve gerçek bir zırhı tutmak son derece güzel duygulara boğmuştu onu. Kendini yenilmez hissediyordu.

Darius öne atıldı ve kuvvetli kılıç darbesini zırhıyla engellerken bir imparatorluk askerinin zırhının arasından kılıcını geçirmeyi başarıp onu omzundan bıçakladı. Asker hırıltılar çıkararak dizlerinin üstüne çöktü.

Dönüp zırhını sallayarak yandan gelen bir darbeyi engelledi ve ardından tekrar dönüp zırhını bir gibi silah kullanıp bir başka saldırganın yüzüne çarparak onu düşürdü. Sonra bir diğer asker ellerini kafasının üstüne kaldırıp Darius'un boynuna darbesini indirmeden hemen önce etrafında kılıcıyla dönerek düşmanı karnından yardı ve öldürdü.

Kulaklarında keskin çelik sesleri yankılanırken Raj ve Desmond yanına gelip öne atılarak diğer askerlere karşı hamle üstüne hamlelerle dövüşe devam ettiler. Darius tüm o tahta kılıçlarla yaptıkları antremanları hatırladı ve şimdi gerçek savaşın ortasında ne kadar büyük savaşçılar olduklarını anladı. Kendini öne atarken bu eğitimlerin onu ne kadar geliştirdiğini fark etti. Bunlar olmadan bu yetiyi edinebilir miydi emin değildi. Kendi başına, sadece iki eliyle kazanmaya, her ne olursa olsun içinde bir yerlerde onu çağıran ve ne anladığı ne de anlamak *istediği* sihire doğru çekilmemeye son derece kararlıydı.

Darius, Desmond ve Raj maiyetten geriye kalanları yere serince savaş alanın ortasında bir başlarına durduklarında uzaktan yüzlerce İmparatorluk askeri nihayet hızla onlara doğru geliyordu. Kendilerini toplayarak savaş çığlıkları atıp üzerlerine doğru saldırıya geçtiler.

Darius orada durup önüne bakarken hızla nefes alıp veriyor; elindeki kılıçla artık kaçacak hiç bir yeri olmadığını fark ediyordu. Askerlerin oluşturduğu mükemmel tabur harekete geçerken ölümün onu karşılamaya geldiğini fark etti. Tıpkı Desmond ve Raj gibi ayaklarını yere sıkı bastı, alnındaki terleri sirdi ve onları karşıladı. Hiç kimse için geri çekilmeyecekti.

Bir başka savaş çığlığı duyuldu, bu sefer geriden geldi ses. Darius geriye baktı ve mutlulukla karışık şaşkınlıkla gördü ki tüm köy halkı öne atılıp, saldırıya geçmişti. Bir çok dava arkadaşının öne atıldığını, ölen İmparatorluk askerlerinden kılıç ve kalkanlarını alarak saflara katılmak için koşturduklarını gördü. Köy halkının çelik malzemeleri ve silahları alarak savaş alanını bir dalga gibi kapladıklarını ve kısa süre sonra onlarcasının gerçek silahlarla kuşanmış olduğunu gururla fark etti. Çelik malzeme ve silah alamayan Darius'un onlarca genç arkadaşı böyle bir savaşta yer almayı umarak ellerinde ucunu sivrileştirdikleri kısa ve tahta mızrakları, yanlarında ise tahta yay ve okları idareten kullanıyorlardı.

Hepsi bir anda aynı hareketle saldırdı, her biri İmparatorluk ordusuyla yüzleşmesinde Darius'a katılırken hayatları pahasına savaşıyordu.

Uzakta kocaman bir bayrak sallandı ve bir trompet sesi duyuldu, İmparatorluk ordusu harekete geçmişti. İyi disiplinli, omuz omuza hareket ederek etten duvar oluşturan ve köy topluluğuna doğru mükemmel şekilde saf tutarak yürüyen yüzlerce İmparatorluk askeri tek vücut öne doğru gelirken çıkan mahmuzların sesleri havayı dolduruyordu.

Darius, arkasında korkusuzca duran adamlarını harekete geçirdi ve imparatorluk saflarına yaklaştıklarında bağırdı:

"MIZRAKLAR!"

Halkı kısa mızrakları Darius'un kafası üstünden savurarak havada uçmalarını ve alan boyunca hedefleri vurmalarını sağladı. Yeterince sivri olmayan tahta mızrakların çoğu zırha çarptı ve zarar vermeden sekti. Fakat bunlar, zırhlardaki deliklerden bazılarına isabet edip askerlerin etlerine saplandılar ve böylece bir avuç İmparatorluk askeri uzakta çığlık atarak yere düştü.

"OKLAR!" diye bağırdı Darius, öne doğru ilerlemeye devam ederken kılıcı yukarıda tutuyor, arayı kapıyordu.

Çok sayıda köylü durdu, hedef aldı ve özellikle de hiç silahı olmayan köylülerden kesinlikle bir saldırı beklemeyen İmparatorluk askerlerini şaşırtan şekilde, havada yay çizerek açıklık alana inen onlarca sivrilmiş tahta oku yaylım

ateşiyle fırlattılar. Çoğunluğu hiç zarar vermeden zırhlardan sekti fakat yeterli sayıda ok hedeflerini bulup askerleri boğazlarından ve eklemlerinden vurarak birçoğunu daha yere düşürdü.

"TAŞLAR!" diye bağırdı Darius.

Çok sayıda köylü öne gelip sapanlarını kullanarak taşları fırlattılar.

Küçük taşlardan oluşan bir baraj göklerden süzülürken zırhlara çarptığında çıkardıkları sesler havayı doldurdu. Bir kaç askere gelen taşlar onları düşürdüyse de kalan çoğu durup kalkanlarını veya ellerini kaldırarak saldırıyı durdular.

Bu hamleler İmparatorluk'u yavaşlattı ve saflarında belirsizliğe yol açtı ancak onları durdurmaya yetmedi. İlerlemeye devam ederken, üstlerine yağan oklar, mızraklar ve taşlara rağmen sıralarını hiç bozmuyorlardı. Yaptıkları şey zırhlarını kaldırmaktan ibaretti, eğilmeye bile tenezzül etmeden parlak çelik kargılarını havaya kaldırarak yürüyor; uzun, çelik kılıçları bellerinde sallanırken sabah ışığında çınlıyorlardı.Darius ilerleyişlerini izlerken yaklaşanların profesyonel bir ordu olduğunu ve bunun mutlak ölüm anlamına geldiğini biliyordu.

Birden bir gürültü duyuldu. Darius baktı ve ön saflardan onlara doğru dörtnala gelen, her birinde uzun baltalı kargılarını tutan bir subayın sürdüğü üç kocaman zertayı gördü. Zertalar yüzlerinde öfkeyle onlara gelirken tozu dumana katıyorlardı.

Ona doğru gelen bu hayvanları görünce Darius kendini hazırladı; üstündeki asker sırıtarak baltasını kaldırdı ve aniden ona doğru fırlattı. Darius bu hızı hiç beklemiyordu, son anda bu hamleden kaçındı ve canını zar zor kurtardı.

Fakat arkasında, çocukluğundan beri tanıdığı bir çocuk o kadar şanslı değildi. Balta göğsüne inip onu deldiğinde duyduğu acıyla çığlık attı. Ağzından kanlar boşanırken sırt üstü düştü ve bakışlarını göğe dikti.

Öfkelenen Darius döndü ve zertayla karşılaştı. Zamanlamasını mükemmel şekilde ayarlayamazsa bunun sonucunun ölüm olacağını bilerek bir süre bekledi.

Darius son saniyede yoldan yuvarlanarak çekildi ve bu sırada zertanın altından kendini çekip kılıcını savurarak zertanın bacaklarını yardı.

Zerta çığlık atıp yüzüstü yere düşerken sürücüsü üstünden uçup köylülerin olduğu grubun ortasına düştü.

Kalabalıktan çıkan bir köylü öne atıldı ve kocaman bir kayayı kafasının üstünde tuttu. Darius döndü ve şaşırarak bunun Loti olduğunu gördü. Kayayı havada tutup askerin miğferine tüm gücüyle indirip onu öldürdü.

Darius dört nala zerta sesini duyunca döndü ve ona doğru koşturan bir başka zerta ile mızrağıyla birlikte hayvanın yanında asılı durup onu hedef alarak gelen askeri gördü. Karşılık vermeye vakti yoktu.

Yüksek bir hırıltı havayı delerken Darius, Dray'in aniden ortaya çıkarak havaya atıldığını ve asker mızrağını fırlatırken adamın ayaklarını ısırdığını gördü. Asker ileri doğru hareket edince mızrağı doğruca yere, çamura indi. Sendeledi ve zertanın üstünde dengesini kaybedip yere düşünce üstüne çok sayıda köylü çullandı.

Darius, ona koşarak gelen Dray'e baktı, sonsuza kadar minnettar kalacaktı ona.

Darius bir başka çığlık duyunca döndü ve başka bir İmparatorluk askerinin daha kılıcını kaldırıp üstüne indirmek için ona geldiğini gördü. Darius kaçarak bu darbeyi savuşturdu ve göğsüne inmeden önce kılıca vurup şıngırdayarak yere düşmesini sağladı. Sonra döndü ve askerin ayaklarını yerden kesecek şekilde onu tekmeledi. Asker yere düştü ve daha ayağa kalkamadan çenesine tekme atıp onu güzelce bayılttı.

Darius, Loti'nin hızla yanından geçerek civcivli kavganın tam ortasına atıldığını ve uzanıp baygın askerin belinden kılıcını aldığını gördü. Dray onu korumak için ondan önce atıldı. Darius, Loti'yi dövüşün en kalabalık yerinde görünce endişelendi ve onu güvenli bir yere almak istedi.

Kardeşi Loc ise ondan önce harekete geçmişti bile. Öne atıldı ve Loti'yi arkasından tutarak silahı düşürmesini sağladı.

"Buradan gitmeliyiz!" dedi. "Burası sana göre bir yer değil!"

"Burası olmam gereken *tek* yer!" diye ısrar etti.

Ancak Loc sağlam olan tek eliyle bile şaşırtıcı derecede güçlüydü böylece ona karşı koyup tekmelerken Loti'yi kalabalığın ortasından çekti. Darius ona ifade edebileceğinden daha çok minnettardı.

Darius yanı başında bir çelik çınlaması duyunca döndü ve asker arkadaşlarından birinin, Kaz'ın; bir İmparatorluk askeriyle boğuştuğunu gördü. Kaz tam bir zorba ve Darius'un yanındaki baş belası olsa da şimdi birlikte dövüşmekten mutlu olduğunu kabul etmesi gerekirdi. Zorlu bir savaşçı olarak Kaz'ın askerle birlikte ileri geri hareket ederek çarpıştığını gördü. Bu, askerin şaşırtmacalı bir hareketle Kaz'a üstün gelip kılıcını elinden almasına kadar devam etti.

Kaz orada savunmasız bir şekilde, yüzünde Darius'un ilk defa gördüğü korku dolu ifadeyle duruyordu. Kana susamış İmparatorluk askeri işini bitirmek için öne geldi.

Birden bir çınlama duyuldu ve asker aniden donarak yüzüstü yere düştü. Ölmüştü.

İkisi de ileri baktılar ve Darius, Kaz'ın yarı boyunda olan Luzi'nin orada elinde henüz fırlattığı taşla boşalan sapanı tuttuğunu görünce şaşakaldı. Luiz Kaz'a zoraki bir gülümseme attı.

"Benimle uğraştığın için şimdi pişman mısın?" dedi Kaz'a.

Kaz tek kelime edemeden bakakaldı.

Darius, eğitimleri boyunca Kaz'ın ona resmen işkence çektirmesinden sonra Luzi'nin bir adım atıp Kaz'ın hayatını kurtarmasından etkilenmişti. Bu Darius'a daha sıkı dövüşmesi için güç verdi.

Boşta kalan zertayı gören Darius, önündekileri ezercesine atılarak yanına koştu ve hemen üstüne çıktı.

Zerta çılgın gibi tepindi fakat Darius ona kararlı bir biçimde sıkı sıkı tutundu. Nihayet kontrolünü sağladı ve onu döndürüp İmparatorluk askerlerine çevirmeyi başardı.

Zertası dörtnala öyle hızlı koşuyordu ki onu zar zor kontrol edebiliyordu. Zerta, Darius'u tüm adamların arasından geçirip kalabalık İmparatorluk askerlerinin ortasına tek başına getirdi. Darius'un kalbi asker duvarına yaklaşırken göğsünü delercesine atıyordu. Buradan içlerine girilemez gibi duruyordu ancak artık bu işin geri dönüşü yoktu.

Darius cesaretinin ona ilerleme gücü vermesi için zorladı kendini. Tam ortalarına atılır atılmaz kılıcıyla birlikte vahşi bir kıyıma başladı.

Buradaki avantajlı konumuyla Darius sağlı sollu saldırarak bir zerta tarafından saldırıya uğramayı beklemeyen çok sayıda şaşakalan İmparatorluk askerini hakladı. Kör edici bir hızla safları yararak askerlerden oluşan denizi edindiği hızla yardıktan sonra yan tarafında birden korkunç bir ağrı hissetti. Sanki kaburgaları ortadan ikiye ayrılıyordu.

Darius dengesini kaybedince, havada uçarak ilerledi. Yan tarafında hissettiği korkunç acıyla yere çarptı. İşte o an bir topuzla vurulduğunu anladı. Yerde, İmparatorluk askerlerinin oluşturduğu etten denizde, halkından uzakta yatıyordu.

Yerde yatar haldeyken kafası çınlıyordu, dünyası bulanıktı ve uzaklara bakınca halkının etrafının sarıldığını fark ediyordu. Canla başla dövüşüyorlardı fakat sayıca çok azlardı ve güçleri denk değildi. Halkı katledilirken çığlıkları havayı dolduruyordu.

Darius'un kafası ağırlaştı ve kendini yere bıraktı. Orada yatarken tüm İmparatorluk askerlerinin ona doğru yaklaştıklarını görüyordu. Orada bitmiş vaziyette yatarken hayatının kısa süre sonra son bulacağını biliyordu.

En azından, diye düşündü, onuruyla ölecekti.

En azından nihayet özgürdü.

İKİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn tepenin yamacında durarak çöl göğünün üstünde söken şafağa bakıyordu ve saldırıya geçmeye hazırlanırken olacakları öngördüğü için kalbi hızla çarpıyordu. İmparatorluk'un köylülerle karşılaşmasına uzaktan bakarken adamlarını buraya, savaş alanına uzun yoldan getirip İmparatorluk saflarının arkasında konumlandırmıştı. İmparatorluk köylülerle aşağıdaki savaşa o kadar odaklanmıştı ki onların gelişlerini görmemişlerdi bile. Şimdi ise aşağıda savaşan köylüler ölümlerine giderken onlara bunun bedelini ödetme vaktiydi.

Gwen adamlarını döndürerek köylülere yardım etmeye karar verdiğinden beri kaderin ağırlığını üzerinde yoğun bir biçimde hissediyordu. Kazansalar da kaybetseler de bunun yapılacak en doğru hareket olduğunu biliyordu. Sıra dağların tepesinde bu karşılaşmanın gelişimini izlerken İmparatorluk ordularının zertaları ve profesyonel askerleriyle yaklaştıklarını görmüş ve bu sahne ona Andronicus'un ardından Romulus'un Halka'yı işgalini hatırlatarak Gwendolyn'i yepyeni duygularla doldurmuştu. Darius'un kendi başına adım atarak onlarla karşılaşmasını izlemiş ve o kumandanı öldürmesine tanıklık ederken kalp atışları fırlamıştı. Bu, aynı Thor'un veya bizzat kendisinin yapacağı bir şeydi.

Gwen şimdi orada dururken Krohn sessizce yanı başında homurdanıyor; Halka'yı terk ettiklerinden beri üstlerinde olan çelik zırhı kuşanmış olan Kendrick, Steffen, Brandt, Atme ile onlarca Gümüş ve yüzlerce adamı arkasında duruyordu.

"ŞİMDİ!" diye haykırdı Gwen.

Bu talimatla, Kendrick tarafından başlatılan korkunç bir savaş çığlığı koptu ve adamlar erken sabah ışığında sanki binlerce aslanın sesini taşıyan kükreyişleriyle tepeden hızla aşağı inmeye başladılar.

Gwen adamları İmparatorluk saflarına ulaşırkenki sahneyi izledi ve köylülerle uğraşan İmparatorluk askerleri yavaşça ve şaşırarak döndüler, onlara kimin veya neden saldırdıklarını anlamadıkları belli oluyordu. Elbette ki askerler daha önce hiç hazırlıksız yakalanmamışlardı, hele ki profesyonel bir orduya hiç.

Kendrick kendilerini toplamak ve ne olduğunu anlamaları için hiç vakit vermedi. Öne atılıp karşılaştığı ilk adamı bıçakladı. Brandt, Atme, Steffen ve yanlarındaki onlarca Gümüş üyesi işin içine girip silahlarını askerlere saplarken bağırıyorlardı. Gwen'in adamları müthiş bir kinle dolmuş, imparatoluğa karşı intikam duygusuyla yanıp kavruldukları ve o mağarada uzun günler hiç bir şey yapmadan oturdukları için savaşa susamışlardı. Halka'yı terk ettiklerinden beri Gwen hepsinin öfkelerini İmparatorluk'a kusmak için can attıklarını biliyordu ve bu savaş, tüm duygularını açığa çıkarmak için mükemmeldi. Halkından her

birinin gözlerinden bir ateş, Halka'da ve Yukarı Adalar'da sevdikleri ve kaybettikleri insanların ruhunu taşıyan bir ateş çıkıyordu.Bu aştıkları deryalar boyu taşıdıkları intikam isteğiydi. Bir çok yönden köylülerin davalarının dünyanın bu ucunda bile kendi davaları olduğunun farkındaydı.

Dirsek dirseğe dövüşen adamlar haykırıyordu, Kendrick ve diğerleri hızlarını kullanarak mücadelenin en yoğun olduğu yerde yollarını kılıçlarıyla yararak ilerliyor, daha kendilerini toparlamadan İmparatorluk askerlerini bir bir yıkıyorlardı. Kendrick iki darbeyi zırhıyla savuşturup, dönüp bir tanesinin yüzünü dağıtmasını, ardından diğerinin göğsünü yarışını gururla izledi. Brandt'in, askerin ayaklarını tekmeleyerek onu yerden kesip, kılıcını iki eliyle tutarak adamı sırtından göğsüne kadar bıçakladığını gördü. Steffen'ın kısa kılıcını tutup bir askerin bacağını kestiğini sonra öne gelip diğerini kasıklarından tekmeleyip kafa atarak bayıltmasını izledi. Atme topuzunu savurup tek bir darbeyle ikisini aşağı indirdi.

"Darius!" diye bağırdı bir ses.

Gwen, Sandara'nın yanı başında durup savaş alanını işaret ettiğini gördü.

"Kardeşim!" diye haykırdı.

Gwen yerde sırt üstü yatan, İmparatorluk tarafından çevrilerek daraltılan çemberde Darius'u gördü. Kalbi endişeyle dolsa da Kendrick öne atılıp kalkanını kaldırark Darius'u yüzüne inmekte olan bir baltanın darbesinden kurtardığını görünce gururlandı.

Sandara bağırdı, Gwen nasıl rahatladığını ve kardeşini ne kadar sevdiğini görebiliyordu.

Gwendolyn uzandı ve yanında muhafızlık eden askerlerin birinden bir ok aldı. Yayını yerleştirerek geri çekti ve nişan aldı.

"OKÇULAR!" diye bağırdı.

Etrafındaki düzinelerce okçu nişan alıp yaylarını geri iterek emrini beklemeye başladılar.

"ATEŞ!"

Gwen yayını adamlarının üstünden gökyüzüne bırakırken düzinelerce okçusu da ateş etti.

Yaylım ateşi kalan İmparatorluk askerlerinin en kalabalık olduğu yere gidince düzinelerce asker dizlerinin üstüne çığlıklar atarak düştü.

"ATEŞ!" diye tekrar bağırdı.

Bir ateş daha açıldı ve ardından takip eden bir başkası daha.

Kendrick ve tüm adamları hızla ilerleyerek oklardan dolayı dizlerinin üstüne çöken adamların hepsini öldürdüler.

İmparatorluk askerleri köylülere saldırmayı bırakıp bunun yerine orduyu geri döndürüp Kendrick'in adamlarıyla karşılaşmak zorunda kaldılar.

Bu köylülere büyük bir fırsat tanıdı. Öne doğru saldırırken korkunç çığlıklar atarak İmparatorluk askerlerini sırtlarından bıçakladılar, artık her iki taraftan katlediliyorlardı.

İmparatorluk askerleri iki düşman kuvvetin ortasında kalınca sayıları hızla azalmaya başlamış ve nihayet pusuya düşürüldüklerini anlamaya başlamışlardı. Yüzlerce asker kısa süre sonra onlarca sayıya indi ve geride kalanlar koşarak kaçmaya çalıştılar. Zertalarıysa ya öldürülmüş ya da tutsak alınmıştı.

Askerler de yakalanmadan veya öldürülmeden önce fazla kaçamadılar.

Artık hem köylülerden hem de Gwendolyn'in adamlarından zafer çığlıkları yükseliyordu. Hepsi tezahürat ederek bir araya toplandılar, birbirlerine kardeşçe sarıldılar. Gwen de topuklarının dibinde Krohn'la beraber yamaçtan çabucak inerek onlara katıldı. Etrafını adamları çevirdi, ter ve korku havayı yoğun biçimde dolduruyordu. Çöl zeminine taze kan akıyordu. Bugün, burada Halka'da olup biten her şeye rağmen Gwen bir zafer anını yaşadığını hissetti. Burada, çölde büyük bir zafer yaşanıyordu. Köylüler ve Halka'nın sürgündeki insaları bir araya gelmiş, düşmana meydan okumak için birleşmişlerdi.

Köylüler çok sayıda iyi adamlarını, Gwen ise kendi adamlarından bazılarını kaybetmişti ancak en azından Darius'un kurtulduğunu, hala hayatta olduğunu ve dengesiz de olsa ayağa kalktığını görünce rahatladı.

Gwen, İmparatorluk'un daha milyonlarca adamı olduğunu biliyordu. Hesap gününün geleceğinin farkındaydı.

Yine de o gün bugün değildi. Bugün en akıllıca kararı vermemişti belki ama en cesur kararı almıştı. Doğru olanı yapmıştı. Bunun, babasının vereceği bir karar olduğunu biliyordu. En zor yolu seçmişti. Doğru olanın zorlu yoluydu bu. Adalet yoluydu. Cesaret yoluydu. Ne pahasına olursa olsun bugünü yaşamıştı. Bugün gerçekten yaşadığını hissediyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Volusia taş balkonda durup aşağıya, önünde uzanan Maltolis'in kaldırım taşlı avlusuna bakıyor ve uzakta Prens'in boylu boyunca yerde yatan hareketsiz bedenini ve uzuvlarının garip bir şekilde uzanışını görüyordu. Buradan bakılınca çok uzakta, küçücük ve güçsüz görünüyordu. Sadece bir kaç dakika önce İmparatorluk'un en güçlü hükümdarlarından biri olduğunu düşününce Volusia hayrete düştü. Hayatın ne kadar kırılgan, gücün ise aslında ne büyük bir yanılsama olduğunun ve hepsinden önemlisi artık nasıl bir sonsuz güce sahip olup gerçek bir tanrıçaya dönüştüğünün yanı sıra her hangi birinin üstünde istediği şekilde hayat veya ölüm gücüne sahip olduğunun bir anda farkına vardı Şimdi kimse, kudretli bir prens bile onu durduramazdı.

Orada durup önüne bakarken, şehir boyunca binlerce insanın, Maltolis'in dehşet duyan vatandaşlarının haykırışlarının yankılarını duyuyordu, sesler avluyu doldururken bir çekirge istilasını andırıyordu. Ağıt yakıp bağırıyorlar, kafalarını taştan duvarlara vuruyorlardı, kendilerini öfkeli çocuklar gibi yerden yere atıyor ve kafalarındaki saçları yoluyorlardı. Bu insanlara bakınca Maltolis'in insaniyetli bir lider olduğunu düşünüyor olmaları onu hayrete düşürdü.

"PRENSİMİZ!"diye bağırdı içlerinden biri, diğerlerinde yankı bulan bu haykırışla hepsi öne atılıp deli Prens'in vücuduna kapanıp hıçkırarak ağlıyor, ona sarılırken titreyerek kendilerinden geçiyorlardı.

"SEVGİLİ BABAMIZ!"

Birden çanlar tüm şehir boyunca birbirlerinde yankı bularak çaldı. Volusia, bir kargaşa sesi duyunca gözlerini kaldırdı ve Maltolis'in yüzlerce birliğinin şehir kapılarından aceleyle geçerek şehrin avlusuna ikişerli sıra halinde geldiklerini ve onları içeri almak için kale kapısının kalktığını gördü. Hepsi Maltolis'in kalesine ilerliyordu.

Volusia bu şehri sonsuza dek değiştirecek bir harekette bulunduğunu biliyordu.

Aniden odasının kalın meşe kapısında Volusia'nın zıplamasına sebep olan ısrarlı bir vuruş duydu. Kapı hiç durmadan çalınıyordu, beraberinde onlarca asker sesi, zırhlarının çınlaması, bir koç başının Prens'in odasının kalın meşe ağacına ısrarla vurulmasından oluşan seslerin karışımını getiriyordu. Volusia elbette kapıyı kilitlemişti, bir adım kalınlığında olan ve her türlü istilaya dayanması gereken kapı ise adamların diğer taraftan duyulan bağırışlarıyla beraber menteşelerinden esniyordu. Her darbeyle biraz daha bükülüyordu.

Tak tak tak.

Taştan oda sallanıyor, ahşap kirişin en tepesinden aşağı sallanan antik metal avize yere düşüp çarpmadan önce deli gibi iki yana savruluyordu.

Volusia orada durup önceden tahmin ettiği için olanları sakince seyrediyordu. Onun için geleceklerini elbette biliyordu. İntikam istiyorlardı ve kaçmasına asla izin vermeyeceklerdi.

"Kapıyı açın!" diye bağırdı Prens'in generallerinden biri.

Volusia bu sesi tanıdı, Maltolis'in kuvvetlerinin lideri, alçak ve rahatsız edici bir ses tonuna sahip münasebetsiz ancak emrinde iki yüz bin askerin bulunduğu profesyonel bir asker olan bu keyifsiz adamla kısacık tanışmıştı.

Fakat Volusia orada durup sakince, hiç istifini bozmadan kapıya bakıyor, sabırla kapıyı kırmalarını bekliyordu. Elbette kapıyı kendi açabilirdi ama onlara bu zevki vermeyecekti.

Nihayet korkunç bir gürültü geldi ve beraberinde ahşap kapı daha fazla dayanamayacak, menteşelerden kurtulup kırıldı. Peşinden de zırhları şıngırdayan düzinelerce asker odaya doluştu. Süslü zırhını kuşanmış ve Maltolis'in ordusunu yönetme hakkına sahip olduğunu gösteren altından bir kraliyet asası taşıyan Maltolis'in kumandanı gruba liderlik etti.

Volusia'nın orada yalnız başına durduğunu ve kaçmaya çalışmadığını görünce adımlarını hemen yavaşlattılar. Yüzünde derin bir küçümseme ifadesiyle kumandan doğruca ona gelerek sadece bir kaç adım ötesinde aniden durdu.

Ona nefretle bakarken arkasında bulunan iyi disiplinli adamları durdu ve emirlerini beklemeye başladı.

Volusia orada sakince dururken yüzünde hafif bir gülümsemeyle ona bakıyordu, liderlerinin bocaladığını görünce bu duruşun onları şaşırtmış olduğunu anladı.

"Sen ne yaptın kadın?" diye cevap talep etti kılıcını kavrarken. "Şehrimize misafir olarak girip hükümdarımızı öldürdün. O seçilmiş olan ki öldürülemez hükümdarımızdı."

Volusia ona gülümseyip sakince cevap verdi:

"Çok yanılıyorsunuz General," dedi. "Öldürülemez olan benim. Bugün burada kanıtladığım gibi."

Kafasını öfkeyle salladı.

"Nasıl bu kadar aptal olursun?" dedi. "Elbette seni ve adamlarını öldüreceğimizi biliyorsun, bu yerde kaçabileceğin, saklanabileceğin hiç bir yer yok. Burada, bir kaç adamınla beraber binlerce adamımız tarafından kuşatıldın. Mutlaka bugün burada yaptığın bu hareketin karşılığının ölüm hatta daha kötüsü hapis ve işkence olduğunu biliyorsundur. Eğer hala fark etmediysen düşmanlarımıza nazik davranmayız biz."

"Kesinlikle fark ettim General ve buna hayranlık duyuyorum," diye cevapladı. "Fakat kılıma zarar veremezsiniz. Hiç biriniz."

Öfkeye kapılarak kafasını salladı.

"Düşündüğümden de aptalsın," dedi. "Altın asayı ben taşıyorum. Tüm ordularımız ben ne dersem onu yapar. *Harfiyen* uygularlar.

"Öyle mi?" diye sordu yavaşça, yüzünde bir gülümsemeyle.

Volusia yavaşça döndü ve açık pencereden dışarıya, artık delirme haline geçen insanların omzunda sanki bir şehit gibi şehir boyunca taşınan Prens'in bedenine baktı.

Sırtı ona dönükken boğazını temizleyip devam etti.

"Kuvvetlerinizin, General," dedi, "iyi eğitimli olduklarına ya da asayı tutan her kimse ona boyun eğeceklerine şüphem yok. Namları herkesçe bilinir. Benim ordumdan daha büyük olduklarını da biliyorum. Buradan çıkış olmadığını da. Fakat görüyorsunuz ya kaçmak da istemiyorum. Buna gerek duymuyorum."

Ona şaşırarak bakıyordu. Volusia döndü ve pencereden dışarı bakıp avluyu gözleriyle taradı. İleride kalabalık içinde durarak diğer herkesi es geçip parlayan yeşil gözleri ve siğillerle dolu yüzüyle sadece ona bakan büyücüsü Koolian'ı gördü. Siyah peleriniyle onu kalabalıkta fark etmemek imkansızdı, kolları sakince göğsünde birleşmiş, başlığının kısmen altında kalan beyaz yüzüyle Volusia'ya bakıp emrini bekliyordu. Büyücü bu kargaşaya boğulmuş şehirde durgun, sabırlı ve disiplinli tek insan olarak orada duruyordu.

Volusia ona zar zor fark edilir bir baş işareti yaptı ve onun da anında karşılık verdiğini gördü.

Volusia yüzünde bir gülümsemeyle yavaşça döndü ve generali karşısına aldı.

"Şimdi bana asayı verebilirsin," dedi, "ya da hepinizi öldürüp onu kendim alabilirim."

General şaşkınlıkla ona baktı sonra kafasını sallayıp ilk kez olarak gülümsedi.

"Sanrılar içindeki insanları bilirim," dedi. "Onlardan birine yıllar boyu hizmet ettim. Fakat sen... senin nev-i şahsına münhasırsın. Pekala. Bu şekilde ölmek istiyorsan, öyle olsun."

Öne adım atıp kılıcını çekti.

"Seni öldürmekten keyif alacağım," diye ekledi. "Senin yüzünü gördüğüm andan itibaren bunu istemiştim. Tüm bu kibir bir adamı hasta etmeye yeter."

Ona yaklaşırken, Volusia döndü ve aniden Koolian'ın odada yanı başında durduğunu gördü.

Koolian dönüp ona baktı, aniden ortaya çıkışı onu şaşırtmıştı. Orada kımıldamadan dururken bunu beklemediği ve ne amaçla burda olduğunu anlamadığı aşikardı.

Koolian siyah başlığını çekti ve çok solgun, kafasının arkasına doğru yuvarlanan beyaz gözlere sahip korkunç yüzüyle ona küçümseyerek baktı ve yavaşça avuçlarını kaldırdı.

Bunu yapar yapmaz tüm kumandanları ve adamları dizlerinin üstüne çöktüler. Çığlık atarak ellerini kulaklarına götürdüler.

"Durdur bunu!" diye bağırdı.

Sırasıyla her birinin kulaklarından yavaşça kanlar damladı ve hareketsiz bir biçimde taş zemine düştüler.

Ölmüşlerdi.

Volusia yavaşça öne geldi, sakince uzandı ve kumandanın ölü ellerinden altın asayı aldı.

Yukarıya kaldırarak ışık altında inceledi, ağırlığına, parlaklığına hayran kaldı. Uğursuz bir şeydi.

Yüzüne kocaman bir gülümseme kondu.

Hayal ettiğinden bile daha ağırdı.

*

Volusia hendeğin hemen önünde, Maltolis'in şehir duvarlarının dışında, arkasında büyücüsü Koolan, suikastçısı Aksan, Volusia kuvvetlerinin kumandanı Soku dururken önünde toplanan kalabalık Maltolisia ordusuna baktı. Göz alabildiğine düzlüğün tamamı Maltolis'in adamlarıyla doluydu. İki yüz bin adam, daha önce gördüğü tüm ordulardan bile daha büyüktü. Onun için bile bu manzara hayranlık uyandırıcıydı.

Orada sabırla, liderleri olmadan ona yani yükseltilmiş kürsüsünde onlara gözlerini diken Volusia'ya bakıyorlardı. Gergin hava elle tutulur gibiydi ve Volusia hepsinin bekleyerek durumu tarttıklarını gördü. Onu öldürmeliler miydi? Yoksa ona hizmet mi etmeliydiler?

Volusia gururla onlara baktı, kaderinin önünde durduğunu hissederken altın asayı kafasının üstüne doğru kaldırdı. Her taraftan onu ve güneş altında parlayan asayı görmeleri için yavaşça dört bir tarafa döndü.

"HALKIM!" diyerek kükredi. "Ben Volusia Tanrıçasıyım.Prensiniz öldü. Artık asanın sahibi olarak bana itaat edeceksiniz. Bunu yaptığınızda gönlünüzden geçen tüm zafer ve zenginlik sizin olacak. Burada kalırsanız, hayatınızı harcayıp bu yerde, sizi aslında hiç sevmemiş olan liderinizin cesedinin gölgesinde, bu duvarların gölgesinde yitip gidersiniz. Ona delilikte hizmet ettiniz bana zafer ve fetihte hizmet edecek, nihayet hak ettiğiniz lidere sahip olacaksınız."

Volusia asayı daha yukarı kaldırarak onlara baktı ve disiplin okunan bakışlarıyla buluşup kaderini hissetti. Yenilmez olduğunu, önünde hiç bir şeyin, hatta buradaki binlerce adamın bile duramayacağını hissetti. Dünyanın geri kalanının yaptığı gibi önünde diz çökeceklerini biliyordu. Bunu zihninin gözüyle görmüştü, nihayetinde o bir tanrıçaydı. İnsan oğluna üstün gelen bir dünyaya aitti. Başka ne şansları vardı ki?

Bunu öngördüğü kadar emin şekilde, zırhların çınlamasından çıkan sesler yavaşça duyuldu, teker teker bütün adamları, sırasıyla hepsi önünde diz çöküyordu ve bunu yaparken zırhlarından çıkan sesler tüm çölde yankılanıyordu.

Yavaşça ve tekrar tekrar "VOLUSIA!" diye mırıldandılar.

“VOLUSIA!”

“VOLUSIA!”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Godfrey, köle grubunun içerisine sıkışırken ensesinden terin boşaldığını hissetti, Volusia sokaklarında ilerlerken ortada sıkışıp kalmamaya gayret ediyordu. Bir başka kırbaç sesi havayı deldi ve Godfrey arkasında hissettiği darbelerle acı içinde haykırdı. Bunların hedefinde daha çok o olduğu için yanındaki kadın köle çok daha yüksek sesle bağırmıştı. Kırbaç sertçe arkasını vurduğunda kadın bağırarak öne tökezlemişti.

Godfrey içgüdüsel olarak uzandı ve düşmeden önce onu tuttu, bunu yaparak hayatını riske attığını biliyordu. Kadın kendini dengeledikten sonra yüzünde okunan panik ve korkuyla ona döndü. Kim olduğunu görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı. Onu yani yanında açık tenli, zincirleri olmadan özgürce yürüyen bir insanı görmeyi beklemediği belli oluyordu. Godfrey çabucak kafasını salladı ve parmağını ağzına götürerek sessiz kalması için dua etti. Neyse ki kadın sesini çıkarmadı.

Bir kırbaç sesi daha duyulunca Godfrey baktı ve köle efendilerinin konvoyda ilerlerken köleleri rastgele kırbaçlayarak tam arkasından geldiklerini gördü. Akorth ve Fulton'un gözleri panikten yuvalarından çıkacak gibiydi, yanlarında ise Merek ve Ario'nun kararlı ve sakin yüzleri vardı. Godfrey bu iki çocuğun, Akorth ve Fulton gibi her zaman sarhoş olan iki yetişkin adamdan daha metanetli ve cesur olduklarını görünce hayrete düştü.

Durmadan yürüdüler ve Godfrey kaderlerine, olması gereken her neresiyse oraya gittikçe yaklaştıklarını hissetti. Elbette, oraya ulaşmalarına izin veremezdi, bir an önce hamlesini yapması gerekiyordu. Volusia'nın içine girme amacına ulaşmıştı fakat artık hepsi yakalanmadan bu gruptan bir an önce ayrılmalılardı.

Godfrey etrafına bakınca kalbini yerinden oynatan bir şey gördü: köle efendiler, şimdi köle konvoyunun en önünde toplanıyorlardı. Bu elbette çok mantıklıydı. Tüm kölelerin bir arada zincirlendiklerine bakılırsa kaçacakları bir yer olamazdı ve köle efendilerinin artık arka tarafı korumak gibi bir zorunlulukları yoktu. Köleleri sıralarında bir aşağı bir yukarı kırbaçlamaya devam eden yalnız köle efendisi dışında konvoyun arkasından dikkat çekmeden sıvışırken onları durdurabilecek kimse yoktu. Kaçıp gizlice Volusia sokaklarına karışabilirlerdi.

Godfrey çabuk hareket etmeleri gerektiğini biliyordu fakat bu cesur hamleyi yapmayı ne zaman aklından geçirse kalbi yerinden çıkacak gibi oluyordu. Zihni ona gitmesini söylüyor fakat vücudu sürekli olarak duraksıyordu, cesaretini bir türlü toplayamıyordu.

Godfrey hala burada olduklarına, bu duvarların içine gerçekten geçtiklerine inanamıyordu. Bu rüya gibiydi fakat bu rüya gittikçe kötüleşiyordu. Şarabın yarattığı baş dönmesi geçiyordu ve etkisini yitirdikçe tüm bunların ne kadar korkunç bir karar olduğunu anlıyordu.

"Buradan çıkmamız gerek," diyerek öne eğildi Merek, fısıltısı aceleydi. "Hareket etmemiz gerekiyor."

Godfrey kafasını sallayıp yutkundu, ter gözlerine batıyordu. Bir yanı haklı olduğunun farkındaydı, fakat diğer bir yanı kesinlikle en doğru zamanı bekliyordu.

"Hayır," diye cevapladı. "Henüz değil."

Godfrey etrafına baktı, sadece koyu tenli olanlar değil her türden kölenin zincirlenerek Volusia sokaklarında sürüklendiklerini gördü. İmparatorluk güçleri sanki İmparatorluk'un her köşesinden topladıkları ırkları yani İmparatorluk ırkından olmayan, parlak sarı tenleri, ekstra uzunlukları, geniş omuzları ve kulak arkasındaki küçük boynuzları olmayan tüm herkesi köle yapmayı başarmıştı.

"Ne bekliyoruz?" diye sordu Ario.

"Açık sokaklara kaçacak olursak," dedi Godfrey, "çok dikkat çekmiş oluruz. Yakalanabiliriz de. Beklemeliyiz."

"Neyi beklemeliyiz?" diye ısrar etti Merek, sesi öfkeliydi.

Godfrey kafasını salladı, afallamıştı. Planı kötüye gidiyor gibi hissediyordu.

"Bilmiyorum," dedi.

Bir köşeyi daha döndükleri sırada tüm Volusia şehri önlerine serildi. Godfrey bu manzaraya hayranlıkla baktı.

Gördüğü en inanılmaz şehirdi burası. Godfrey, bir kralın oğlu olarak büyük, heybetli , zengin ve sağlam şehirlerde bulunmuştu. Dünya üzerindeki en güzel şehirlerden bazılarına gitmişti. Bunların içinden sadece bir kaçı, Savaria, Silesia ya da en önemlisi Kraliyet Sarayı'na rakip olabilirdi. Öyle kolay etkilenmezdi.

Fakat daha önce böyle bir şey görmemişti. Burası güzelliğin, nizamın, gücün ve zenginliğin evet kesinlikle en çok da zenginliğin birleşimiydi. Godfrey'in gözüne ilk çarpan heykeller olmuştu. Şehir boyunca her tarafta Godfrey'in tanımadığı tanrılara ait heykeller vardı. Bir tanesi deniz tanrısı, diğeri gök tanrı, diğeri dağların tanrısı gibi duruyordu. Her yerde onlara selam veren küme küme insanlar vardı. Uzakta, otuz metre yüksekliğinde devasa bir altın heykel, Volusia şehrine tepeden bakıyordu. İnsanlar bunun önünde eğiliyorlardı.

Godfrey'i şaşırtan diğer bir manzara ise altından yapılma, parlak, kusursuz sokaklardı. Herşey mükemmel derecede titiz ve temizdi. Tüm binalar taştandı ve mükemmel şekillere sahipti, bir taş bile yanlış dizilmemişti. Şehir sokakları bitmek tükenmek bilmez gibiydi, şehir ufka kadar uzuyordu. Onu daha da çok şaşırtan şey ise kanallar ve su yollarının bazen kemerli, bazen dairesel şekillerle

gelip sokaklarla kesişmesi ve okyanusun mavi dalgalarını taşıyarak şehrin yağ gibi akmasını sağlamasıydı. Bu suyolları sokakların altından girip üstünden çıkarak onları çapraz şekilde kesen zarif, işlemeli altın damarlarla doluydu.

Şehir limandan yansıyan ışıklarla doluydu, çarpan dalgaların ezeli sesleri baskındı. Bir atnalı şeklindeki bu şehir kıyı limanını sarıyor ve dalgalar altın dalgakırana çarpıyorlardı. Okyanusun parlak ışıkları arasında tepeden yansıyan iki güneşin ışınları ve ezeli altın manzarayla Volusia gözleri kamaştırıyordu. Hepsini çerçeveleyen liman girişinde yükselen iki sütun neredeyse gökyüzüne değiyor ve güç abidesi olarak duruyorlardı.

Godfrey, şehrin göz korkutmak için oluşturulduğunu, zenginliğinin dışarıya başarıyla aktarıldığını fark etti. Bu, kalkınma ve medeniyet emarelerini bariz şekilde gösteren bir şehirdi ve eğer Godfrey burada yaşayanların zulümlerinden haberdar olmasa kendisi de bu şehre bayılabilirdi. Burası Halka'da olan her şeyden çok daha farklıydı. Halka'nın şehirleri destek, koruma ve savunma için inşa edilmişti. Tıpkı halkı gibi oldukça mütevazi ve gösterişsizdi. İmparatorluk'un bu şehirleri ise açık ve korkusuzlardı ayrıca zenginliği sürdürmek için inşa edilmişlerdi. Godfrey bunun mantıklı olduğunu fark etti neticede İmparatorluk şehirlerinde saldırılardan korkacak kimse yoktu.

Godfrey ileriden gelen bir feryat duydu ve dar sokağı geçip köşeden döndüklerinde aniden önlerinde geniş bir avlu ile arkasındaki liman göründü. Burası taştan yapılma geniş bir meydandı, şehrin en büyük kavşaklarını oluşturan onlarca sokak çeşit çeşit yönlere uzanıyordu. Tüm bunlar yaklaşık yirmi metre yukarıya uzanan taştan bir kemerden bakılınca görülebiliyordu. Godfrey hemen buradan geçer geçmez açık alana varacaklarını ve diğer herkesle birlikte görünür olacaklarını anladı. Farklı yönlere dağılamayacaklardı.

Daha da fenası, Godfrey her yönden akın akın gelen, köle efendiler tarafından yönlendirilen köleler görüyordu, bu insanlar İmparatorluk'un dört bir yanından farklı ırklara mensup kölelerdi, hepsi zincire vurulmuş ve okyanusun dibindeki yüksek bir platforma doğru sürükleniyorlardı. Köleler platformun üzerinde ayakta dururken, zengin İmparatorluk halkı onları inceleyip tekliflerini sunuyorlardı. Sanki bir açık arttırmadalardı.

Bir tezahürat sesi geldiğinde Godfrey bir İmparator soylusunun beyaz tenli, uzun ve tel tel saçlı bir kölenin çenesini incelediğini gördü. Soylu memnuniyetle kafasını sallayınca, köle efendilerden biri gelip sanki bir işi sonuca bağlamış gibi köleyi prangaya vurdu. Köle efendi köleyi gömleğinin arkasından tutup platformdan aşağı yüzü koyun fırlattı. Adam uçarak sert bir şekilde yere çarptı ve kalabalık neşeyle tezahüratta bulunurken çok sayıda asker öne gelip onu sürükledi.

Şehrin bir başka köşesinden başka bir köle grubu daha çıktığında Godfrey içlerinden en irilerinin, diğerlerine göre yaklaşık otuz santim daha uzun, güçlü ve sağlıklı olanının itilip kakıldığını gördü. Bir İmparatorluk askeri baltasını kaldırınca köle duruma kendini hazırlamaya çalıştı.

Fakat köle efendi baltasını kafasına indirmek yerine zincirleri kopardı; metalin taşa çarpma sesi avlu boyunca kulaklarda çınladı.

Köle aklı karışmış bir halde köle efendiye baktı.

"Özgür müyüm?" diye sordu.

Fakat çok sayıda asker öne atılıp kölenin kollarını tutarak limanın dibinde yer alan heykelin, ayaklarının dibine dalgalar çarparken parmağıyla denizi işaret eden bir başka büyük, altından yapılma Volusia heykelinin altına sürüklediler onu.

Askerler adamın yüzü yere gelecek şekilde, heykelin altında onu sıkı sıkı tutarken kalabalık da etrafına toplandı.

Adam, "HAYIR!" diye bağırdı.

İmparatorluk askeri öne gelip baltasını yeniden kaldırdı fakat bu sefer adamın kafasını kopardı.

Kalabalık kendinden geçmiş şekilde bağırdı, hepsi dizlerinin üstüne çöküp kafalarını yere değdirerek kanın ayaklarına karıştığı heykele tapındılar.

"Tanrıçamıza bir kurban!" diye bağırdı asker. "Size meyvelerimizden ilkini ve en güzelini adıyoruz!"

Kalabalık tekrar tezahüratta bulundu.

"Seni bilemem," diyen Merek'in sesi paniğiyle Godfrey'in kulağında duyuldu, "fakat ben bir put için kurban edilmeyeceğim. Bugün değil."

Birden bir başka kırbaç sesi duyulunca Godfrey giriş yoluna yaklaştıklarını gördü. Kalbi sözlerinin doğruluğunu ve Merek'in haklı olduğunu biliyordu, kalbi deli gibi atıyordu. Hemen ve hızlıca bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı.

Godfrey ani bir hareketle döndü. Gözünün ucuyla, parlak kırmızı cübbe giymiş ve başlıklarını takarak sokağın diğer yönüne doğru hızla yürüyen beş adam gördü. Beyaz tenleri, soluk elleri ve yüzleri olduğunu; İmparatorluk ırkının heybetinden daha küçük olduklarını gördü ve kim olduklarını hemen anladı: Finlilerdi. Godfrey'in en büyük yeteneklerinden biri sarhoşken bile anlatılan hikayeleri unutmamasıydı ve geçen ay boyunca Sandara'nın halkı bir çok defa yangından sonra Volusia'nın hikayesini anlatmışlardı. Şehri betimlemelerini, tarihini ve köleleştirilen tüm ırkları dinlemişti. İçlerinde sadece özgür bir ırk vardı: Finliler. Hükümdarlıktaki tek istisna. Çok zengin, birbirlerine çok bağlı ve ticaretteki güçlerinden dolayı vazgeçilemez oldukları için nesillerdir özgür yaşamalarına izin veriliyordu. Oldukça soluk tenleri, parlak kırmızı cübbeleri ve ateş kırmızısı saçlarıyla dendiğine göre çok kolay göze çarpıyorlardı.

Godfrey'in bir fikri vardı. Ya şimdi hareket edeceklerdi ya da asla.

"HADİ!" diye seslendi arkadaşlarına.

Godfrey döndü ve harekete geçerek topluluğun arkasından kölelerin şaşkın bakışları altında koşmaya başladı. Rahatlayarak gördü ki, diğerleri de topuklayarak onu takip ettiler.

Godfey, belindeki ağır altın keselerinin ağırlığıyla soluyarak koşuyordu, diğerleriyse hareket ederken şıngırdıyorlardı. İleride beş Finlinin dar bir sokağa döndüklerini görünce doğrudan onlara koştu ve İmparatorluk gözlerince fark edilmeden köşeyi dönebilmeleri için dua etti.

Kalbi kulaklarında atan Godfrey köşeyi döner dönmez karşısında Finlileri buldu, hiç düşünmeden havaya atılıp grubun üstüne arkalarından çullandı.

Üçünü yere indirmeyi başardı, onlarla beraber yerde yuvarlanırken taştan zemine düşünce kaburgaları ağrıdı. Kafasını kaldırınca onu izleyen Merek'in bir başkasını yere indirdiğini, Akorth'un zıplayıp bir diğerini aşağı aldığını ve nihayet Fulton'un da topluluğun en küçüğü olan sonuncusuna atıldığını gördü. Godfrey, Fulton'un adamı kaçırarak onu indirmek yerine yere yuvarlanmasını ancak sağlayabildiğini görünce sinirlendi.

Godfrey birini yere doğru bastırıp diğerini tuttu ama en küçük olanının oradan kurtulup kaçarak köşeyi dönmek üzere olduğunu görünce telaşlandı. Kafasını kaldırıp göz ucuyla Ario'nun sakin bir tavırla öne geldiğini, uzanarak yerden bir taş alıp inceledikten sonra geriye uzanıp öne fırlattığını gördü.

Mükemmel bir atıştı. Tam köşeyi dönerken Finlinin şakağına isabet ederek adamı yere serdi. Ario hemen oraya koşup cübbesini çıkardı ve Godfrey'in niyetini anladığı için hemen üstüne giymeye başladı.

Godfrey hala diğer Finliyle uğraşırken nihayet uzandı ve yüzüne dirseğini sertçe geçirerek onu bayılttı. Akorth Finliyi sonunda gömleğinden tuttu ve kafasını iki kez taş zemine çarparak icabına baktı. Merek altındaki adamın bayılmasına yetecek kadar altında tuttu ve Godfrey baktığında Merek'in son Finliye doğru yuvarlanıp boğazına hançerini dayadığını gördü.

Godfrey, Merek'e durması için bağırmak üzereyken bir ses ondan önce davranarak havayı kesti:

"Hayır!" diye emretti sert ses.

Godfrey, Ario'nun Merek'in yanı başında ona küçümseyerek baktığını gördü.

"Onu öldürme!" diye emretti Ario.

Merek kaşlarını çattı.

"Ölü adamlar konuşamaz," dedi Merek. "Eğer bırakırsam hepimiz ölürüz."

"Umurumda değil," dedi Ario, "sana bir şey yapmadı. Öldürülmeyecek."

Merek karşı koyarak yavaşça ayaklarının üzerinde doğruldu ve Ario'ya baktı. Yüz yüze duruyorlardı.

"Benim yarım kadarsın çocuk," diye tersledi Merek, "elimde de bir hançer var. Beni tahrik etme."

"Senin yarın kadar olabilirim," diye sakince cevapladı Ario, "ama senden iki kat hızlıyım. Bana davranırsan senden hançerini alır sen daha savuramadan boğazını keserim."

Godfrey bu konuşmadan en çok Ario böylesine sakin kalabildiği için etkileniyordu. Bu gerçek üstüydü. Gözlerini kırpmamıştı, tek bir kası bile hareket etmiyordu ve sanki dünyanın en sakin konuşmasını yapıyor gibiydi. Kelimeleri çok ikna ediciydi.

Merek de aynı şekilde düşünmüş olmalıydı ki hareket etmedi. Godfrey buna bir son vermesi gerektiğini biliyordu. Hem de hemen.

"Düşman burada değil," dedi Godfrey, aceleyle öne koşup Merek'in bileğini indirerek. "Orada. Birbirimizle savaşırsak hiç şansımız olmaz."

Neyse ki Merek bileğini indirmesine izin verdi ve hançeri kınına soktu.

"Acele edin," diye ekledi Godfrey. "Hepiniz. Kıyafetlerini çıkarın ve üstünüze giyin. Artık Finlileriz."

Hepsi Finlilerin kıyafetlerini çıkarıp parlak kırmızı cübbe ve başlıklarını kuşandılar.

"Bu çok gülünç," dedi Akorth.

Godfrey onu inceledi ve göbeğinin cübbeden taştığını ayrıca kollarının uzun kaldığını gördü, cübbe kısa gelmiş, bileklerini açıkta bırakmıştı.

Merek kıs kıs gülüyordu.

"Bir bira fazla içmişsin," dedi.

"Bunu giymem!" diye çıkıştı Akorth.

"Bir moda gösterisinde değiliz," dedi Godfrey. "Fark edilmeyi mi tercih ederdin?"

Akorth, homurdandı ama şikayetinden vazgeçti.

Godfrey orada durup düşmanlarla çevrili bu barbar şehirde karşısında kırmızı cübbeleriyle duran beşine baktı. Şanslarının en iyi ihtimalle çok düşük olduğunu biliyordu.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Akorth.

Godfrey döndü ve şehir dışına uzanan arka sokağın en sonuna baktı. Zamanın geldiğini artık biliyordu.

"Volusia'da neler varmış gidip bakalım."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Thor, arkasında oturan Reece, Selese, Elden, Indra, Matus ve O'Connor ile birlikte küçük kayığın önündeydi. Kimse kürek çekmiyordu, gizemli bir rüzgar ve akıntı tüm çabalarını boşa çıkarıyordu Thor, onları gitmeleri gereken yere götüreceğini biliyordu, ne kadar kürek çekerlerse çeksinler bunun bir faydası olmazdı. Thor omzunun üstünden geri bakarken, Ölüler Ülke'sinin girişini işaretleyen koca siyah kayalardan gittikçe uzaklaştıklarını görünce rahatlamış hissetti. Artık önüne bakıp Guwayne'i bulma ve hayatında yeni bir bölüme başlama vaktiydi.

Thor arkasına bakınca bir de Selese'in kayıkta, Reece'in yanında oturup elini tuttuğunu gördü; kabul etmeliydi ki bu manzara huzurunu kaçırıyordu. Thor yaşayanların arasına döndüğünü ve en iyi arkadaşının mutlu olduğunu görmekten memnundu ancak kabul etmeliydi ki bu ona garip bir his veriyordu. Bir zamanlar ölen Selese yeniden hayata döndürülmüştü. Olayların normal gidişatını bir şekilde değiştirdiklerini hissediyordu. Selese'i incelerken onun şeffaf, dünyaya ait olmayan havasını fark etti. Şimdi gerçekten ete kemiğe bürünmüş halde burada olsa da onu ölü biri gibi görmekten kendini alamıyordu. Kendine rağmen Selese'in aralarına temelli dönüp dönmediğini, tekrar ölüler diyarına dönmeden önce burada ne kadar zamanı olduğunu merak etmekten kendini alamadı.

Reece ise bunu kesinlikle böyle görmüyordu. Aşkıyla tamamen erimiş haldeydi, Thor'un arkadaşı kim bilir ne zamandır böyle neşeli değildi. Thor bunu anlıyordu elbette: neticede yanlış seçimleri düzeltmeyi, geçmiş hataları tamir etmeyi, bir daha asla göremeyeceğini düşündüğün birini yeniden görmeyi kim istemezdi? Reece elini sıkıca kavrayıp gözlerine baktı, yüzünü okşayıp onu öptü.

Thor, diğerlerinin de kendilerini kaybettiklerini, sanki cehennemin derinliklerinde, zihinlerinden kolay kolay silemeyecekleri bir yerde bulunmuşlar gibi görünüyorlardı. İki örümcek ağı asılı dururken onları da hissediyor, zihninde çakan resimlerden kurtuluyordu. Herkes Conven'ın yasını tutarken ağır bir kasvet havası hakimdi. Özellikle Thor zihninde onu gerçekten durdurmak için yapabileceği bir şey var mıydı diye düşünmeden edemiyordu. Denize bakıp gri ufku, sonsuz okyanusu incelerken Conven'ın bu kararı nasıl verdiğini merak ediyordu. Kardeşi için tuttuğu derin yası anlıyordu fakat Thor kendi için asla böyle bir karar veremezdi. Thor, Conven'ın kaybından dolayı bir parça kederli olduğunu hissediyordu, onun varlığını hep bilirdi sanki Lejyon'un ilk gününden beri o hep yanındaydı. Thor onu hapishanede ziyaret ettiğini, hayata tanıması

gereken ikinci şanstan bahsettiğini, onu neşelendirmek ve yaslı havasından onu çekip çıkarıp geri getirmek için verdiği tüm çabaları hatırladı.

Fakat ne yapmış olursa olsun Conven'ı asla geri getiremediğini fark etti. Conven'ın iyi tarafı her zaman kardeşi olmuştu. Thor, diğerleri ayrıldığında ve bir tek o kaldığında Conven'ın yüzündeki ifadeyi hatırladı. Pişmanlık ifadesi değildi bu, salt keyifti. Thor onun mutlu olduğunu hissetmişti. Kendinin de çok fazla pişmanlık hissetmemesi gerektiğini biliyordu. Conven kendi kararını vermişti ve bu dünyaya gelen bir çok insanın yaptığından daha fazlasını yapmıştı. Neticede Thor onunla yeniden karşılaşacaklarını biliyordu. Aslında belki, öldüğünde onu Conven karşılardı. Thor'a göre Ölüm hepsi için geliyordu. Belki bugün veya yarın değil ama bir gün.

Thor bu hüzünlü düşünceleri kafasından silmeye çalışıp önüne baktı ve kendini her yönden seğiren dalgalarla dolu okyanusa bakmaya ve Guwayne'den bir iz bulmaya zorladı. Onu burada, açık denizde bulmaya çalışmanın pek mümkün olmadığını biliyordu ama yine de Thor umutlanmıştı yepyeni bir iyimserlikle dolmuştu. En azından şimdi Guwayne'in hayatta olduğunu biliyordu ve bu duyması gereken tek şeydi. Hiç bir şey için onu aramaktan vazgeçmeyecekti.

"Bu akıntının bizi nereye götürmesi gerekiyor?" diye sordu O'Connor kayığın ucundan uzanıp parmak uçlarıyla suya vurarak.

Thor da uzanıp ılık suya dokundu, çok hızlı akıyordu sanki okyanus onları götümesi gereken yere yeteri kadar hızla gidemiyormuş gibiydi.

"Buradan uzağa götürdüğü sürece hiç umurumda değil," dedi Elden, omzunun üstünden geride kalan kayalara korkuyla bakarak.

Thor yukarıda tiz bir ses duyunca kafasını kaldırdı ve eski dostu Estopheles'in daireler çizdiğini görünce sevindi. Etraflarında geniş daireler çizerek aşağı iniyor ve yeniden havaya yükseliyordu. Thor sanki onlara rehberlik ettiğini, onu takip etmeleri için cesaretlendirdiğini hissediyordu.

"Estopheles dostum," diye fısıldadı Thor göğe doğru. "Gözlerimiz ol, bizi Guwayne'e götür."

Estopheles tekrar tiz bir çığlık attı, sanki ona cevap verir gibi kanatlarını iki yana açtı. Döndü ve ufuğa, akıntının onları sürüklediği yöne uçtu. Thor gittikçe yakınlaştıklarından artık daha emin oluyordu.

Thor, yanı başında nazik bir şıngırtı duyunca aşağı baktı ve Ölüm Kılıcı'nın belinde sallandığını gördü. Şok edici bir görüntüydü bu. Ölüler ülkesine yaptığı yolculuğu hiç olmadığı kadar gerçekçi kılıyordu. Thor aşağı uzandı, fildişi kabzasını hissetti, kafatasları ve kemiklerine dokunup sıkıca kavradı ve yaydığı enerjiyi duyumsadı. Bıçağında küçük siyah mücevherler bezeliydi, incelemek için yukarı kaldırdığında ışığın altında parladıklarını gördü.

Onu elinde tutarken verdiği his gerçekti. Kader Kılıcı'ndan bu yana tuttuğu hiç bir silahta bunu hissetmemişti. Bu silah onun için tanımlayabileceğinden daha çok anlam taşıyordu, neticede o dünyadan kaçmayı kendi de bu silah da başarmıştı sanki korkunç bir savaşın kurtulanları olduklarını hissediyordu. Bu işi beraber becermişlerdi. Ölüler diyarına girmek ve oradan sanki kocaman bir örümcek ağından çıkar gibi çıkıp kurtulmak. Ağdan kurtulduklarını biliyordu ancak bir şekilde yine de kendine yapıştığını hissediyordu. En azından bunu ispatlamak için bu silah vardı elinde.

Thor çıkışını, ve ödediği bedeli; hiç farkında olmadan dünyaya saldığı şeytanları hatırladı. Aklına gelince karnına yumruk yemiş gibi oldu, dünya üzerine karanlık bir gücü serbest bırakmıştı. Bu gücü denetlemek kolay olmayacaktı. Sanki bir gün bir şekilde yine ona dönecek bumerang gibi bir şeyi serbest bıraktığını hissetti. Hatta belki de bu düşündüğünden önce olacaktı.

Thor kabzasını tutarak hazırlandı. Bu her ne olursa olsun, onunla korkusuzca savaşacak ve yoluna çıkan her ne olursa öldürecekti.

Fakat asıl korktuğu şey göremediği şeylerdi, şeytanların üzerlerine salabileceği görünmez kargaşadan endişeleniyordu. En çok endişe duyduğu konu bilinmeyen, gizli güçlerle karşı konulabilecek ruhlardı.

Thor ayak sesleri duydu ve küçük kayıklarının sallandığını hissetti. Dönünce Matus'un yanında ayağa kalktığını gördü. Matus onunla beraber ufka bakarak üzgün bir şekilde duruyordu. Karanlık, kasvetli bir gündü, bakınca sabah mı yoksa öğleden sonra mı olduğu anlaşılmıyordu.

Thor, Matus'la kısa sürede nasıl arkadaş olduklarını düşündü. Özellikle şimdi Reece, Selese'e odaklanmışken Thor bir arkadaşını kısmen kaybettiğini ama bir diğerini kazandığını hissediyordu. Thor Matus'un onu burada bir kez nasıl kurtardığını hatırladı, ona karşı bağlılık hissediyordu sanki hep kendi kardeşlerinden biriymiş gibiydi.

"Bu kayık," dedi sessizce, "açık denizler için uygun değil. Bir fırtınayla hepimiz ölürüz. Bu, Gwendolyn'in gemisinden bir filika, açık denizler için yapılmamış. Daha büyük bir kayık bulmalıyız."

"Kara da," diye katıldı O'Connor, Thor'un diğer tarafına gelerek, "ve erzak."

"Ve bir harita," diye ekledi Elden.

"Nereye gidiyoruz gerçekten de?" diye sordu Indra. "Yolculuk nereye? Oğlun nerede olabilir bir fikrin var mı?"

Thor ufku daha önce binlerce kez yaptığı gibi inceledi ve tüm soruları düşündü. Hepsinin haklı olduğunu ve aynı şeyleri düşündüklerini biliyordu. Önlerinde engin bir deniz vardı ve erzakları olmadan bu küçük kayıktalardı. Hayattalardı ve bunun için elbette minnettardı ama durumları pek iç açıcı değildi.

Thor yavaşça kafasını salladı. Orada düşüncelere dalmışken ufukta bir şey olduğunu fark etti. Yakınlaştıklarında, daha net olarak görünmeye başlayınca orada kesinlikle bir şeylerin olduğuna ve gözlerinin onu yanıltmadığına emin oldu. Kalbi heyecanla atmaya başladı.

Güneş bulutların arasından çıktı ve ufukta güneşten yayılan ışınlar dökülerek küçük bir adayı aydınlattılar. Koca okyanusun tam ortasında duran küçük bir ada parçasıydı bu, yanında yamacında başka hiç bir şey yoktu.

Thor doğru görüp görmediğini anlamak istercesine gözlerini kırptı.

"Nedir bu?" diye sordu hepsinin aklındaki soruyu dillendirerek, hepsi bunu görmüştü, durup gözlerini dikerek bakıyorlardı adaya.

Yakına gelince Thor adanın etrafının sisle kaplı olduğunu ve ışıkta parladığını gördü; bu yerde sihirli bir enerji hissetti. Biraz yukarı bakınca, yüz metre kadar uzunlukta, dar ve dik kayalıkların doğruca havaya yükseldiği bu yerin sadeliğini gördü. Suların çarparak etrafını sardığı kayalıklar, kadim yaratıklar gibi okyanustan yukarı çıkıyorlardı. Thor varlığının tüm zerresiyle buraya gitmeleri gerektiğini hissediyordu.

"Dik bir tırmanış," dedi O'Connor. "Başarabilsek bile."

"Zirvede ne olduğunu bilmiyoruz," diye ekledi Elden. "Tehlikeli olabilir. Silahlarımız yok, kılıcın dışında. Burada savaşmayı göze alamayız."

Fakat Thor burayı düşündü ve bir şeylerden aldığı kuvveti hissederek merak etti. İyice yukarı baktı ve Estopheles'in etrafında daireler çizdiğini görünce buraya gitmeleri gerektiğinden emin oldu.

"Guwayne'i arayışımızda her taşın altına bakmak zorundayız," dedi Thor. "Hiç bir yer ulaşılamaz değil. Bu ada ilk durağımız olacak," dedi. Kılıcı daha sıkı kavradı.

"Tehlikeli ya da değil."

ALTINCI BÖLÜM

Alistair tanıyamadığı garip bir arazinin ortasında dururken buldu kendini. Çeşitli çöl yataklarından oluşan bir yerdi burası ve çöl zeminine baktığında kuruyup siyahtan kırmızıya dönerek ayaklarının altında kırıldığını gördü. Kafasını kaldırınca uzakta Gwendolyn'in bir kaç düzine adamdan fazla olmayan ayaktakımı güruhuyla durduğunu gördü; bunlar bir zamanlar Alistair'in bildiği Gümüş üyeleriydi, yüzleri kanlı, zırhları kırılmıştı. Gwendolyn'in kollarında küçük bir bebek duruyordu, Alistair bunun yeğeni Guwayne olduğunu hissetti.

"Gwendolyn!" diye bağırdı Alistair, onu gördüğüne sevinerek. "Kardeşim!"

Fakat Alistair birden milyonlarca kanadın çıkardığı ve giderek daha yükselen korkunç bir ses duydu, bunu gürültülü bir viyaklama takip etti. Ufuk kapkara oldu ve birden ona doğru gelen kuzgunların doldurduğu bir gök ortaya çıktı.

Alistair koca bir sürü halinde gelen kuzgunları görünce korktu, siyah bir duvar oluştrup aşağı daldılar ve Guwayne'i Gwendolyn'in kollarından alıp çığlık atarak göğe doğru yükseldiler.

"HAYIR!" diye çığlık attı Gwendolyn, göğe uzanırken bir yandan da saçlarını yoluyordu.

Alistair çığlıklar atan bebeği alıp uzaklaştırmalarını hiç bir şey yapamadan çaresizce izledi. Çöl zemini giderek kırılıp kurudu ve ikiye bölünürken Gwen'in adamları birer birer yerin içine düştüler.

Bir tek Gwendolyn kalmıştı, orada durup Alistair'e bakıyordu; gözleri Alistair'in asla görmemeyi dilediği korkunç bir bakışa sahipti.

Alistair gözlerini kırptı ve kendini okyanusun ortasındaki koca gemide dururken buldu, dalgalar her taraftan çarpıyordu. Etrafına bakınca gemide bir tek kendisinin olduğunu gördü. İleri bakınca önünde beliren bir gemi daha fark etti. Pruvasında Erec duruyor, ona doğru bakıyordu. Ona Güney Adalar'dan yüzlerce asker eşlik ediyordu. Onu bir başka gemide ondan uzağa açılırken gördüğü için mahvoluyordu.

"Erec!" diye bağırdı.

Alistair'a bakıp ona doğru uzandı.

"Alistair!" diye seslendi. "Bana geri dön!"

Alistiar, gemiler gittikçe uzaklaşırken korkuyla bu sahneyi izledi. Erec'in gemisi akıntılarla beraber ondan ayrılıyordu. Gemisi suyun içinde yavaşça dönmeye başladı sonra hızlandı ve Erec ona doğru uzanırken hızını arttırdı. Alistair hiç bir şey yapamadan sadece geminin bir girdabın içine çekilerek görüntüden kaybolana kadar daha derinlere gitmesini çaresizce izledi.

"EREC!" diye yalvardı Alistair.

Birden onunkine eş bir ağıt duyuldu, Alistair kucağına bakınca bir bebeği, Erec'in çocuğunu, tuttuğunu gördü. Bu bir erkekti ve çığlıkları göğe kadar ulaşıyor, rüzgar, yağmur ve adamların çığlıkları arasında boğuluyordu.

Alistair çığlık atarak uyandı. Doğruldu ve nerede olduğunu, neler olduğunu merak ederek etrafına baktı. Nefes nefese, kendine gelmeye başladı. Tüm bunların bir kabus olduğunu anlaması için biraz zaman geçmesi gerekti.

Kaktı ve güvertenin gıcırdayan tahtalarına bakınca hala gemide olduğunu fark etti. Birden tüm olanlar zihnine üşüştü: Güney Adalar'dan ayrılmaları, Gwendolyn'in özgürlüğüne kavuşması için çıktıkları yolculuk.

"Leydim?" dedi nazik bir ses.

Alistar döndü ve Erec'in yanı başında endişeyle ona baktığını gördü. Erec'i gördüğü için rahatlamıştı.

"Başka bir kabus mu?" diye sordu.

Kafasını sallayarak mahcup bir halde gözlerini kaçırdı.

"Rüyalar denizde daha gerçekçidir," dedi bir başka ses.

Alistair dönünce Erec'in kardeşi Strom'un yanı başında olduğunu gördü. Biraz daha dönünce Güney Adalar'ın yüzlerce askerinin gemide olduklarını gördü ve hatırladı. Adadan ayrılmalarını, annesiyle beraber Güney Adalar'ın yönetimine geçmesi için geride bıraktıkları kederli Dauphine'i hatırladı. O mesajı aldıklarından beri hepsi İmparatorluk'a yelken açmaktan, vefa borçlarının olduğu Gwendolyn'i ve Halka'dan geri kalanları aramaktan başka şansları olmadıklarını hissediyordu. Bunun yerine getirmesi imkansız bir görev olduğunun farkındaydılar ama kimsenin umurunda değildi bu. Bu onların göreviydi.

Alistair gözlerini ovuşturdu, kabusları zihninden çıkarmaya çalıştı. Bu sonsuz denizde kaç gün geçirdiklerini bilmiyordu bile, şimdi ise ileri bakıp ufku incelediğinde hala fazla bir şey göremiyordu. Her şey sis tarafından engelleniyordu.

"Sis bizi Güney Adalar'dan beri takip ediyor," dedi Erec, bakışlarını takip ederek.

"Bunun bir işaret olmaması için dua edelim," diye ekledi Strom.

Alistair nazikçe karnını okşadı, onun İYİ olduğundan, bebeğinin İYİ olduğundan emin oldu. Gördüğü kabus çok gerçekçiydi. Bunu çabucak ve gizlilikle yaptı, Erec'in bilmesini istemiyordu. Ona henüz söylememişti. Bir yanı söylemek istiyor fakat diğer bir yanı mükemmel zamanı beklemek, ona doğru zamanda söylemek istiyordu.

Erec'in ellerini tuttu, onun hayatta olduğunu görünce rahatlamıştı.

"İyi olduğuna sevindim," dedi.

Erec onu yakınına çekip gülümsedi ve öptü.

"Neden iyi olmayacakmışım?" diye sordu."Rüyaların sadece gecenin izleri. Her bir kabusa denk güvende olan bir adam vardır. Burada, seninle, sadık arkadaş ve adamlarımla her zaman umut ettiğim şekilde güvendeyim."

"En azından İmparatorluk'a ulaşana kadar," diye ekledi Strom yüzünde bir gülümsemeyle. "Sonra zaten küçük donanmamız on binlerce gemiyi karşılarken her zamankinden daha güvende oluruz."

Strom bunları söylerken, çıkacak savaşın korkusunu hafifletmeye çalışırmış gibi gülümsüyordu.

Erec ciddi bir ifade takınıp omuzlarını silkti.

"Arkamızda Tanrılar olduğu sürece," dedi, "kaybetmemize olanak yok. İhtimaller ne olursa olsun."

Alistair geriye çekilip dudak büktü, bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu.

"Seni ve gemini denizin dibini boylarken gördüm. İçinde seni gördüm." Bebekleriyle ilgili ayrıntıyı da eklemek istedi ama kendini tuttu.

"Rüyalar her zaman göründükleri gibi değildir," dedi. Fakat gözlerinin derinliklerinde bir endişe dalgasının belirdiğini gördü. Alistair'in olacakları gördüğünü biliyordu ve gördüklerine saygı duyuyordu.

Alistair derin bir nefes alıp aşağı, suya baktı. Erec'in haklı olduğunu biliyordu. Hepsi buradaydı, sonuçta hayattalardı. Fakat gördükleri de çok gerçekçiydi.

Orada dururken Alistair, elini kaldırıp karnına götürmek ve karnını hissedip içinde büyüttüğünü bildiği çocuğu ve kendini rahatlatmak için yanıp tutuşuyordu ama henüz açık etmek istemiyordu durumu.

Alçak ve yumuşak sesle gelen bir boru sesi havayı kesti, bir kaç dakikada bir ötüyor, donanmadaki diğer gemileri sis içindeki yerlerine dair uyarıyordu.

"Bu boru bizi ele verebilir," dedi Strom, Erec'e.

"Kime karşı?" diye sordu.

"Bizi sislerin arkasında ne beklediğini bilmiyoruz," dedi Strom.

Erec kafasını salladı.

"Belki," diye cevap verdi. "Ama şu an düşmandan daha tehlikeli olan kendimiz varız. Eğer birbirimize çarparsak, tüm donanmayı kaybederiz. Sis kalkana kadar boruları çalmalıyız. Tüm donanma sadece bu yolla anlaşabilir. Birbirimizden fazla uzağa gitmemek de aynı şekilde önemli."

Sis içerisinde Erec'in donanmasındaki tüm gemiler birbiri ardında borularını öttürerek yerlerini doğruladılar.

Alistair gözlerini sise dikip merak etti. Çok uzağa yol almaları gerektiğini, İmparatorluk'a dünyanın diğer ucundan ulaşmak zorunda olduklarını biliyordu. Gwendolyn'e ve adamlarına vaktinde nasıl ulaşabileceklerini merak etti.

Şahinlerin o mesajı getirmesinin ne kadar sürdüğünü ve hala hayatta olup olmadıklarını merak etti. Sevdiği Halka'ya ne olduğunu düşündü. Tüm halk ne kadar korkunç bir şekilde can vermiş diye düşündü, yabancı topraklarda, evlerinden çok uzakta.

"İmparatorluk dünyanın diğer ucunda, lordum," dedi Alistair Erec'e. "Bu, uzun bir yolculuk olacak. Neden güvertede duruyorsunuz? Neden aşağıdaki kamaraya inip biraz dinlenmiyorsunuz? Günlerdir uykusuzsunuz," dedi gözlerinin altındaki mor halkaları incelerken.

Erec kafasını salladı.

"Bir kumandan asla uyumaz," dedi. "Ayrıca ulaşmak istediğimiz yere neredeyse geldik."

"Ulaşmak istediğimiz yer?" diye sordu şaşkınlıkla.

Erece kafasını salladı ve sisin içine baktı.

Bakışını takip etse de hiç bir şey göremiyordu.

"Büyük Kaya Adası," dedi. "İlk durağımız."

"Fakat neden?" diye sordu. "Neden İmparatorluk'a ulaşmadan önce duruyoruz?"

"Daha büyük bir donanmaya ihtiyacımız var," diye ekledi Erec adına cevap vererek Strom. "İmparatorluk'u bir kaç düzine gemiyle karşılayamayız."

"Büyük Kaya Adası'nda bunları bulabilecek miyiz?" diye sordu Alistair.

Erec kafasını salladı.

"Bulabiliriz," dedi Erec. "Büyük Kayalı adamların gemileri ve adamları var. Bizimkinden fazla. İmparatorluk'u sevmiyorlar ve geçmişte babama hizmet ettiler."

"İyi de neden şimdi size yardım etsinler?" diye sordu şaşırarak. "Kim bu adamlar?"

"Paralı askerler," dedi Strom. "Zorlu denizlerde zorlu bir ada tarafından yoğrulmuş zorlu adamlar. En fazla para veren kimse ona çalışırlar."

"Korsanlar," dedi hiç tasvip etmeyerek, durumu fark eden Alistair.

"Tam olarak öyle değiller," diye cevapladı Strom. "Korsanlar yağmalamak için yaşarlar. Büyük Kayalılar ise öldürmek için."

Alistair dikkatle Erec'e baktığında bunun doğru olduğunu yüzünden anladı.

"Yerinde ve adil bir dava için korsanlarla işbirliği yapmak asil bir davranış mı?" diye sordu. "Paralı askerlerle?"

"Bir savaşı kazanmak asil olandır," diye cevapladı Erec, "özellikle de bizimki gibi adil bir dava için. Bir savaşı kazanmanın yolu her zaman istediğimiz gibi asil olmayabilir."

"Ölmek asil değildir," diye ekledi Strom. "Asaletle ilgili yargılar zafer elde edenler tarafından verilir, kaybedenler tarafından değil."

Alistair somurttu. Erec ona döndü.

"Herkes sizin kadar asil değil, leydim," dedi. "Ya da benim. Dünya bu şekilde dönmüyor. Savaşlar bu şekilde kazanılmıyor."

"Pekiyi, bu adamlara güvenebilecek misiniz?" diye sordu ona sonunda.

Erec iç geçirerek elleri belinde ufka döndü ve aynı şeyi kendi de merak ediyormuş gibi uzaklara daldı.

"Babamız onlara güvenmişti," dedi sonunda. "Onun babası da. Askerler onları asla yarı yolda bırakmadı."

"Bu, sizi de yarı yolda bırakmayacakları anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Erece ufka bakarken, sis aniden kalktı ve güneş kendini gösterdi. Manzara ciddi biçimde değişti, aniden görüş mesafeleri arttı ve uzakta karayı gördüklerinde Alistair'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. İşte orada, ufukta sert kayalardan oluşan yükseklerdeki ada, göğe doğru yükselerek duruyordu. Yanaşacak bir kara, sahil ya da girişi yoktu. Ancak Alistair daha yukarıya bakınca dağın doğruca içine oyulmuş ve okyanus dalgalarının çarptığı bir kemer, bir kapı gördü. Bu, demir dalgakıranlarla korunan büyük ve heybetli bir girişti, tam ortasında sert kayadan oyulmuş bir kapı duruyordu. Daha önce gördüğü hiç bir şeye benzemeyen bir görüntüydü bu.

Erec ufka bakıp incelerken, gün ışığı sanki bir başka dünyanın girişini aydınlatıyormuş gibi kapıya vuruyordu.

"Güven, leydim," diye cevap verdi sonunda, "gereksinimle doğmuştur, isteyerek değil. Oldukça da belirsiz bir kavramdır."

YEDİNCİ BÖLÜM

Darius savaş alanında, çelikten yapılma bir kılıcı tutarak durup etrafına baktı ve araziyi anlamaya çalıştı. Buranın gerçek üstü bir havası vardı. Kendi gözleriyle görüyor olsa bile, biraz önce ne olduğuna inanamıyordu. İmparatorluk'u yenmişlerdi. O, bir kaç yüz köylüyle tek başlarına, gerçek silahları olmadan. Tabii bir de Gwendolyn'in bir kaç yüz adamıyla birlikte yüzlerce İmparatorluk askerinden oluşan profesyonel bu orduyu yenmişlerdi. En iyi zırhlarla kuşanmışlardı, en iyi silahlara sahiplerdi ve çok sayıda zertaları vardı.Fakat silahlı bile sayılamayacak Darius, savaşı başlatmış ve hepsini yenmişti. Tarihte İmparatorluk'a karşı alınan ilk zaferdi bu.

Burada, Loti'nin onurunu korurken ölmeyi beklediği bu yerde şimdi zafer kazanmış halde duruyordu.

Bir fatihti.

Darius alanı incelerken, İmparatorluk'un cansız bedenlerine karışmış çok sayıda köylünün öldüğünü görünce sevinci üzüntüye karıştı. Kaslarını gevşetti ve pazularında, kalçalarında henüz aldığı yaraları hissetti, sırtında bulunan izlerin nedeni kırbaçların batışı hala tazeydi. Aldıkları öcü düşünürken zaferin bir bedeli olduğunun farkına varıyordu.

Ama yine de edindiği tüm bu özgürlük hissi onu cesaretlendiriyordu.

Darius bir hareket hissedince döndü ve arkadaşları Raj ve Desmond'un yaralı ama rahatlayarak gördüğü kadarıyla hayatta olup ona yaklaştıklarını gördü. Ona farklı bir şekilde baktıkları gözlerinden okunuyordu, artık tüm halkı ona farklı bir gözle bakıyordu. Gözlerinde derin bir saygı, bundan da öte hayranlık vardı. Sanki yaşayan bir efsaneydi. Neler yaptığını, İmparatorluk'a tek başına karşı koyup hepsini yendiğini görmüşlerdi.

Ona artık çocuk gibi bakmıyorlardı. Ona liderleri gibi bakıyorlardı. Bir savaşçı gibi. Ondan daha büyük olan çocukların ve köylülerin gözünde asla göreceğini düşünmediği bir bakıştı bu. O her zaman görmezden gelinen, kimsenin bir şey beklemediği biriydi.

Yanına gelen Raj ve Desmond'a onlarca silah arkadaşı katıldı. Günler boyu birlikte dövüşüp antrenman yaptıkları belki elli kadar çocuk yaralarını ovuşturup, ayağa kalktılar ve etrafında toplandılar. Orada dururken, çelik kılıcını tutup yara bere içinde kalmış Darius'a hayranlıkla ve umutla bakıyorlardı.

Raj öne geldi ve onu kucakladı. Ardından sırayla silah arkadaşları da ona sarıldılar.

"Bu çok düşüncesizceydi," dedi Raj koca bir gülümsemeyle. "Sendeki bu cesaretten haberim yoktu."

"Mutlaka teslim olursun diye düşünmüştüm," dedi Desmond.

"Burada durduğumuza inanamıyorum," dedi Luzi.

Hepsi savaş alanını incelerken hayretler içindeydi, sanki hepsi bambaşka bir gezegene iniş yapmış gibiydi. Darius güzel zırhlı ve güneşte parlayan en iyi silahlara sahip cansız bedenlerin hepsine bakarken, kuşların öttüğünü duyup yukarı bakınca akbabaların daha şimdiden daireler çizdiklerini gördü.

"Silahlarını alın," diye emrederken buldu Darius kendini, görevi üstlenerek. Bu derin bir sesti, daha önce hiç kullanmamış olduğu bir derinlikteydi. Kendinde daha önce hiç bilmediği bir yetkinlik taşıyordu. "Ölülerimizi de gömün."

Adamları onu dinlediler ve hepsi bir yana dağılarak askerleri tek tek gezip üstlerindekilerini aldılar. Her biri en iyi silahları seçiyordu, bazıları kılıçları, bazıları, gürzleri, topuzları, hançerleri, baltaları ve savaş keskilerini aldılar. Darius kumandandan aldığı kılıcı elinde tutarak kaldırıp güneşin altında hayran gözlerle ona baktı. Ağırlığına, ince sapına, kılıcına hayranlık duydu. Gerçek çelikti. Hayatı boyunca asla tutabileceğini düşünmediği bir şeydi bu. Darius bunu iyi bir amaçla kullanmaya niyetlenmişti, mümkün olduğunca çok İmparatorluk adamını öldürecekti.

"Darius!" dedi çok iyi tanıdığı bir ses.

Döndüğünde Loti'nin gözleri yaşlarla dolu bir halde kalabalıktan sıyrılıp tüm adamları geçerek ona doğru koşuşturduğunu gördü. Öne atılıp Darius'u sıkıca kucaklarken sıcak göz yaşları boynundan aşağı süzülüyordu.

Loti ona sıkıca sarılırken Darius da onu kavradı.

"Hiç unutmayacağım," dedi göz yaşlarını silerken, öne eğilip kulağına fısıldadı. "Bugün burada yaptıklarını asla ve asla unutmayacağım."

Onu öptü ve Darius ona karşılık verirken Loti aynı anda hem gülüyor hem ağlıyordu. Onun yaşadığını gördüğü, ona sarılabildiği ve bu kabusun en azından şimdilik bittiğini, arkalarında kaldığını bildiği için rahatlamıştı İmparatorluk'un ona dokunamayacağını bilmekten memnundu. Onu sıkıca tutarken, bu yaptığını onun için milyonlarca kez tekrar yapacağını iyi biliyordu.

"Kardeşim," dedi bir ses.

Darius dönüp Gwendolyn ve aşık olduğu adam Kendrick'le birlikte kardeşi Sandara'yı görünce sevindi. Darius Kendrick'in kolundan akan kanı, zırhında ve kılıcında yeni açılmış çentikleri fark edince yepyeni bir minnet dalgasıyla sarmalandı. Eğer Gwendolyn, Kendrick ve onların halkı olmasaydı o ve kendi haklı bugün bu savaş alanında kesinlikle ölmüş olurlardı.

Sandara öne gelip Darius'u kucaklarken Loti geri çekildi, Darius da kardeşine sarıldı.

"Hepinize büyük bir borcum var," dedi hepsine bakarak. "Ben ve tüm halkım. Hiç bir zorunluluğunuz yokken bizim için geri döndünüz. Sizler gerçek

savaşçılarsınız."

Kendrick öne geldi ve Darius'un omzuna elini koydu.

"Gerçek savaşçı olan sensin dostum. Bugün bu savaş alanında büyük bir cesaret gösterdin. Tanrı bu cesareti zaferle ödüllendirdi."

Gwendolyn öne gelince Darius kafasını eğdi.

"Bugün adalet, kötünün ve zalimin karşısında zafer kazandı," dedi. " Savaşına dahil olmamıza izin verip zaferini izletmenden bir çok sebepten dolayı kişisel zevk duyuyorum. Biliyorum ki kocam Thorgrin de aynı şekilde hissederdi."

"Teşekkür ederim, leydim," dedi söylediklerinden etkilenerek. "Thorgrin hakkında harika şeyler duydum, umarım bir gün onunla tanışabilirim."

Gwendolyn kafasını salladı.

"Halkın için ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

Darius bu konuda hiç bir fikri olmadığını fark edince düşünmeye başladı, o kadar ilerisi hakkında kafa yormamıştı. Kurtulacaklarını bile düşünmemişti.

Darius bu soruya cevap vermeden önce aniden bir kargaşa sesi duyuldu, kalabalığın arasından çok iyi tanıdığı bir yüz çıktı: Darius'a eğitim verenlerden biri olan ve gömleksiz üstüyle kaslarının ortaya serildiği vücudundaki savaş yaralarıyla Zirk ortaya çıktı. Onu köyün büyüklerinden oluşan yaklaşık altı kişilik grup ve bir çök köylü takip ediyordu, halinden pek memnun görünmüyordu.

Darius'a küçümser bir biçimde bakıyordu.

"Şimdi kendinle gurur duyuyor musun? diye sordu aşağılayarak. "Yaptığına bak. Burada ne kadar çok insanımızın öldüğüne bak. Bu adamların hepsi iyiydi ve mantıksız bir ölümün kurbanı oldular, hepsi senin yüzünden öldü. Hepsi gururun, kibirin ve bu kıza duyduğun aşk yüzünden öldü."

Darius alevlenen bu öfkeyle kızardı. Zirk her zaman, onunla ilk tanıştığı günden itibaren ona ters gidiyordu. Bir şekilde her zaman Darius tehdit ediliyor gibi hissediyordu.

"Benim yüzümden ölmediler," diye cevapladı Darius. "Benim sayemde yaşama şansı elde ettiler. Gerçek bir yaşam. İmparatorluk'un elleriyle öldürdüler, benim değil."

Zirk kafasını salladı.

"Yanlış," diye karşı çıktı. "Eğer sana söylediğimiz gibi teslim olsaydın, belki içimizden birini kaybetmiş olurduk. Fakat bunun yerine bazılarımız hayatını kaybetti ve onların kanı senin elinde."

"Hiç bir şey anlamıyorsun!" diye bağırdı Loti onu savunarak. "Darius'un sizin için yaptıklarından sadece çok korkuyorsunuz!"

"Bunun burada biteceğini mi sanıyorsun?" diye devam etti Zirk. "İmparatorluk'un geride kalan milyonlarca adamı var. Sen sadece bir kaçını öldürdünse ne olmuş? Yaptıklarını öğrendiklerinde, bu adamların beş katı adamla gelecekler. Sonraki sefer ise her birimiz katledileceğiz. Tabii önce işkence gördükten sonra. Hepimizin ölüm cezasını imzaladın sen."

"Yanılıyorsun!" diye bağırdı Raj. "Size hayatta bir şans verdi. Onurunuzu kurtarma şansı. Hiç hak etmediğiniz bir zaferi."

Zirk kaşlarını çatıp Raj'a döndü.

"Bunlar aptal ve hesapsız bir çocuğun davranışları," diye cevapladı."Büyüklerini dinlemesi gereken bir grup çocuğun işleri. Seni asla eğitmemeliydim."

"Yanlış," diye bağırdı Loc, Loti'nin yanına gelerek. "Bunlar bir adamın cesur hareketleriydi. Çocukları adam yapan bir erkeğin. Sizler erkekmişsiniz gibi davransanız da değilsiniz. Bir adamı adam yapan yaşı değil, cesaretidir."

Zirk kıpkırmızı oldu, kaşlarını çattı ve kılıcının kabzasını sıkı sıkı tuttu.

"Böyle dedi sakat," diye cevapladı Zirk ona doğru tehditkar bir şekilde yaklaşarak.

Bokbu kalabalıktan çıkarak avucunu uzatıp Zirk'i durdurdu.

"İmparatorluk'un bize ne ne yaptığını görmüyor musunuz?"dedi Bokbu. "İçimizde ayrılık yaratıyorlar. Fakat bizler biriz. Tek bir davamız var. Düşman onlar, birbirimiz değiliz. Şimdi her zamankinden daha çok birleşmemiz gerektiğini anlamalıyız."

Zirk elleri belinde durup Darius'a baktı.

"Kelimeleri güzel kullanan aptal bir çocuksun sadece," dedi. "İmparatorluk'u asla yenemezsin. Asla. Biz ise birleşmiş değiliz. Bugünki hareketlerini onaylamıyorum-- hiç birimiz onaylamıyoruz," dedi büyüklerin yarısını ve kalabalık köylü grubunu göstererek. "Sizinle birleşmek bizi ölüme yaklaştırıyor ve bizler hayatta kalma niyetindeyiz."

"Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz? "diye sordu Darius'un yanında duran Desmond, öfkeyle.

Zirk kıpkırmızı kesilip sustu, Darius o an tıpkı diğerleri gibi hiç bir planı olmadığını, sadece korkudan ve çaresizlikten bu şekilde konuştuğunu anladı.

Bokbu nihayet öne gelip ortalarında durarak gerginliği azalttı. Tüm gözler ona döndü.

"İkiniz de hem haklı hem haksızsınız," dedi. "Şimdi önemli olan gelecek. Darius, planın nedir?"

Darius tüm gözlerin koyu sessizlikte ona döndüğünü hissetti. Düşündü ve aklında yavaşça bir plan oluşturdu. Yapılabilecek sadece bir şeyin olduğunu biliyordu. Başka yol seçmek için çok fazla şey yaşanmıştı."

"Bu savaşı İmparatorluk'un kapısına götüreceğiz," diye bağırdı canlı sesiyle. "Yeniden toparlanamadan onlara bedelini ödeteceğiz. Diğer köle köylerle birleşip bir ordu oluşturacağız ve acı çekmenin ne olduğunu onlara öğreteceğiz. Bu uğurda ölebiliriz ama hepimiz özgür olarak, davamız için savaşarak ölürüz."

İşte o an Darius'un arkasından, köylülerin çoğunluğundan bir tezahürat yükseldi, çoğunun arkadan kendisine destek verdiğini görebiliyordu. Küçük bir grup ise Zirk'in arkasında pek emin görünmeden duruyorlardı.

Zirk'in öfkelendiği belli oluyordu, sayıca azınlıkta kalmışlardı, kıpkırmızı kesilmişti. Kılıcının kabzasını gevşetti, döndü ve bir hışımla giderek kalabalıkta kayboldu. Köylülerden oluşan küçük grup da onunla birlikte ayrıldı.

Bokbu öne gelip ciddiyetle Darius'a baktı. Yüzü endişe ve yaşla kırışmıştı, bu çizgiler hayatta çok şey görmüş geçirmiş olmasının sonucuydu. Darius'a gözlerinde duran bilgelik ve bir de korkuyla bakıyordu.

"Halkımız onları yönlendirmen için sana ihtiyaç duyuyor," dedi yavaşça. "Bu çok kutsal bir şeydir. Güvenlerini sakın ola boşa çıkarma. Bir orduyu yönetmek için çok genç olsan da bu görev sana düşüyor. Bu savaşı sen başlattın şimdi bitirmek zorundasın."

*

Gwendolyn, köylüler dağılmaya başlarken öne geldi. Yanında Kendrick ve Sandara vardı, arkasında da Steffen, Brandt, Atme, Aberthol, Stara ve onlarca adamı. Darius'a saygıyla baktı. Gözlerinden bugün savaş alanına yardımına gelmeye karar verdiği için minnet duyduğu okunuyordu. Zaferlerinden sonra haklı olduğu kanıtlanmış gibi hissediyordu, doğru kararı ne kadar zor olursa olsun verdiğini biliyordu. Bugün burada onlarca adamını kaybetmişti ve hepsinin yasını tutuyordu. Ayrıca eğer geri dönmemiş olsaydı, Darius ve burada duran tüm herkesin kesinlikle ölmüş olacaklarını da biliyordu.

Burada İmparatorluk askerlerine karşı böylesi bir cesaretle duran Darius'u görünce, aklına Thorgrin geldi ve bu düşünceyle kalbi kırıldı. Darius'un cesaretini bedeli her ne olursa olsun ödüllendirmeye kararlı olduğunu hissetti.

"Burada davanızı desteklemek için hazır bulunuyoruz," dedi Gwendolyn. Darius, Bobku ve tüm diğerlerinin dikkatini çekip kalan köylülerin de ona doğru dönmesini sağladı. "İhtiyaç duyduğumuzda bizi yanınıza aldınız -- bizler de ihtiyaç duyduğunuzda sizleri desteklemek için buradayız. Sizlere silahlarımızı veriyoruz, davanız davamızdır. Sonuçta hepsi bir düşmana karşı. Bizler evimize özgür olarak dönmek istiyoruz, siz de evinizde özgürlüğünüzü kazanmak istiyorsunuz. Her birimize gaddarlık eden tek bir düşmanımız var."

Darius ona baktı, etkilendiği belli oluyordu; Bokbu grubun ortasına doğru gelip orada durdu ve yoğun sessizliğin ortasında tüm halkı onu izlerken onlara baktı.

"Bugün burada sizi aramıza almakla ne kadar doğru bir karar verdiğimizi gördük," dedi gururla. "Bizlere hayallerimizin ötesinde bir hediye verdiniz ve harika bir ödül aldık sizden. Halka halkı, onurlu ve gerçek savaşçılar olarak edindiğiniz ün gerçekmiş. Sizlere sonsuza dek borçluyuz."

Derin bir nefes aldı.

"Yardımınıza ihtiyacımız var," diye devam etti. "Yalnız ihtiyacımız olan savaşacak adamlarınızdan birkaç yüzü daha değil. Vereceğiniz daha fazla adam bize yetmeyecek, en azından sıradaki savaşta. Eğer davamıza gerçekten yardımcı olmak istiyorsanız, yapmanıza ihtiyaç duyduğumuz şey bize takviye güçler bulmanız. Eğer bir şansımız olacaksa bu, yardımımıza gelecek onbinlerce adam sayesinde olacak."

Gwen kocaman açılan gözleriyle ona baktı.

"Pekiyi on binlerce şövalyeyi nerede bulacağız?"

Bokbu acı acı baktı.

"Eğer İmparatorluk dahilinde özgür adamların yaşadığı büyük bir şehirde, yardımımıza gelmeye gönüllüler varsa –ki bundan *şüpheliyim*- bunları mutlaka İkinci Halka'da buluruz.

Gwen ona şaşırarak baktı.

"Bizden ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Bokbu onlara ciddiyetle baktı.

"Eğer bize gerçekten yardım etmek istiyorsanız," dedi, "sizden imkansız bir göreve çıkmanızı isteyeceğim. Bu, savaş alanında bize katılmanızdan çok daha zor ve tehlikeli. Sizden asıl planınıza, yani bugün dönmek üzere olduğunuz yolculuğunuza çıkıp Büyük Çöl'ü geçerek İkinci Halka'yı aramanızı ve eğer oraya canlı olarak varırsanız ve eğer öyle bir yer varsa ordularını davamıza katılmaları için ikna etmenizi isteyeceğim. Bu savaşı kazanmamızın tek yolu bu."

Ciddi bir ifadeyle ona bakarken sessizlik o kadar yoğundu ki Gwen sadece çöl boyunca esen rüzgarı duyabiliyordu.

"Kimse Büyük Çöl'ü geçemedi," diye devam etti. "Kimse İkinci Halka'nın varlığını doğrulayamadı. Bu imkansız bir görev. İntihara yolculuk. Bunu istemekten nefret etsem de şu an en çok buna ihtiyacımız var."

Gwendoly Bokbu'yu incelerken yüzündeki ciddiyeti fark etti ve kelamlarını uzun süre ve son derece detaylı olarak düşündü.

"Gereken neyse onu yapacağız," dedi. "Davanıza en çok yarayacak olan neyse onu. Eğer müttefikler Büyük Çöl'ün diğer tarafındalarsa öyle olsun.

Hemen yola çıkacağız ve hizmetinize sunacağımız bir orduyla döneceğiz.”

Gözlerinden yaşlar süzülen Bokbu, öne çıkıp Gwendolyn’i kucakladı.

“Siz gerçek bir kraliçesiniz,” dedi. “Halkınız size sahip olduğu için çok şanslı.”

Gwen halkına döndüğünde, ona korkusuzca ve ciddiyetle baktıklarını gördü. Nereye giderse gitsin onunla birlikte geleceklerini biliyordu.

“Yolculuğa hazırlanın,” dedi. “Büyük Çöl’ü geçip İkinci Halka’yı bulacağız. Ya da bu uğurda öleceğiz.”

*

Sandara orada durup, Kendrick ve halkının Büyük Çöl’e çıkacakları yolculuk için hazırlandıklarını görünce ikiye bölünmüş hissediyordu. Diğer tarafında Darius ve halkı, birlikte büyüdüğü, bu hayatta tanıdığı insanlar dönüp İmparatorluk’la savaşmak için köylerine gitmeye hazırlanıyorlardı. İçindeki bölünmüşlük hissiyle ne yöne gideceğini bilemiyordu. Kendrick’in sonsuza kadar yanında olamayacağı düşüncesine katlanamıyordu fakat halkını terk etmeye de gönlü razı gelmiyordu.

Zırhını hazırlayıp kılıcını kınına koyan Kendrick,kafasını kaldırınca Sandara’nın gözleriyle buluştu. Ne düşündüğünü her zamanki gibi biliyordu. Sandara da Kendrick’in gözlerindeki acıyı, taşıdığı ihtiyatı görebiliyordu ve bunun için onu suçlamıyordu. İmparatorluk’ta geçirdikleri tüm bu zaman boyunca onunla arasına mesafe koymuş, Sandara köyde yaşarken Kendrick mağaralarda yaşamıştı. Büyüklerini onurlandırmaya ve bir başka ırktan olan biriyle evlenmemeye niyetliydi.

Fakat yine de aşkı onurlandırmadığını fark ediyordu. Hangisi daha önemliydi? Birinin aile kurallarını onurlandırması mı yoksa kalbini onurlandırması mı? Bu konu hakkında her gün acı çekiyordu.

Kendrick ona doğru geldi.

“Sanırım halkınla burada kalacaksın?” diye sordu, sesinden ona ihtiyatla yaklaştığı belli oluyordu.

Ona yorgun, ızdıraplı gözlerle baktı, ne diyeceğini bilmiyordu. Cevabını kendisi de bilmiyordu. Sanki mekanda ve zamanda donduğunu, ayaklarının çöl zeminine mıhlanmış olduğunu hissediyordu.

Birden Darius yanı başında belirdi.

“Kardeşim,” dedi.

Sandara dönüp onu selamladı, havayı dağıttığı için ona minnettardı; Darius bir kolunu omzuna atıp Kendrick’e baktı.

“Kendrick,” dedi.

Kendrick saygıyla kafasını salladı.

"Sana duyduğum sevgiyi biliyorsun," diye devam etti Darius. "Bencil hislerimle burada kalmanı istiyorum."

Sonra derin bir nefes aldı.

"Fakat yine de Kendrick'le gitmeni istiyorum."

Sandara şok olmuş bir halde ona baktı.

"Fakat neden?" diye sordu.

"Ona duyduğun onun da sana beslediği aşkı görüyorum. Böylesi bir aşk iki kere çıkmaz insanın karşısına. İnsanlar ne düşünürse düşünsün, kanunlarımıza rağmen kalbinin peşinden gitmelisin. Bu konu çok mühim."

Sandara küçük kardeşine duygulanarak baktı, bilgeliğinden etkilenmişti.

"Seni bıraktığımdan bu yana gerçekten büyümüşsün," dedi.

"Halkını bırakmak gibi bir harekette sakın bulunma, sakın onunla gitme," dedi acımasız bir ses.

Sandara döndü ve onları konuşurken duyup da birkaç büyükle beraber yanlarına gelen Zirk'i gördü.

"Senin yerin bizim yanımız. Eğer bu adamla gidersen döndüğünde hoş karşılanmazsın."

"Bundan size ne?" diye sordu Darius öfkeyle, onu koruyarak.

"Dikkatli ol Darius," dedi Zirk "Şimdilik bu orduyu yönetiyor olabilirsin ama bizim başımız değilsin. Halkın adına konuşuyormuş numarası yapma."

"Ben kardeşim adına konuşuyorum," dedi Darius, "kim adına istersem de konuşurum."

Sandara, Zirk'e tepeden bakan Darius'un elinin kılıcın kınını kavradığını gördü ve çabucak uzanıp bileğine onu sakinleştirir şekilde dokundu.

"Bu kararı ben verebilirim," dedi Zirk'e. "Zaten çoktan verdim," dedi; içindeki kızgınlık dalgası ve aniden vermiş olduğu kararı hissederek. Bu insanların kendi adına karar vermesine izin vermeyecekti. Kendini bildi bileli büyükler, hayatıyla ilgili her şeyde söz sahibi olmuştu ve şimdi zaman gelmişti.

"Kendrick sevdiğim adam," dedi ona şaşkınlıkla bakan Kendrick'e dönerek. Bu sözleri sarf ederken bunların gerçek olduğunu biliyordu ve ona karşı hissettiği aşk tüm benliğinde akıyordu. Diğerlerinin önünde ona daha önce sahip çıkmadığı için bir suçluluk dalgası hissetti. "Onun halkı benim halkımdır. O benim ve ben onunum. Hiçbir şey, hiç kimse, ne siz ne de bir başkası bizi ayırabilir."

Sandara, Darius'a döndü.

"Hoşça kal, kardeşim," dedi. "Kendrick'e katılacağım."

Darius kocaman sırıtırken Zirk kaşlarını çattı.

“Bir daha yüzümüze asla bakma,” diye çemkirip döndü ve büyüklerle beraber oradan uzaklaştı.

Sandara Kendrick’e döndü ve ikisi buraya geldiklerinden beri yapmak istediği şeyi yaptı. Onu hiç korkmadan, herkesin ortasında görünür şekilde öpüp ona duyduğu aşkı nihayet ifade edebildi. Kendrick onu öpüp kollarına alırken çok keyifli hissetti.

“Güvende ol kardeşim,” dedi Sandara.

“Sen de kardeşim. Yeniden buluşacağız.”

“Bu dünyada ya da diğerinde,” dedi.

Bu sözlerle Sandara döndü, Kendrick’in koluna girdi ve birlikte Kendrick’ın halkına katılarak Büyük Çöl’e, şüphesiz ölüme doğru ilerlemek için yol aldı. Sandara dünyada neresi olursa olsun, Kendrick yanında olduğu sürece gitmeye hazırdı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Finli kıyafetlerine bürünen Godfrey, Akorth, Fulton, Merek ve Ario Volusia'nın parlak sokaklarında birbirinden hiç ayrılmadan tetikte ve son derece gergin bir şekilde yürüyorlardı. Godfrey'in çakırkeyifliği çoktan yok olmuşken, belindeki altın keseleriyle bu görev için gönüllü olmasından ve sonraki adımı bulmak için beyin patlatmasından dolayı kendine küfrederken, bilmediği bu sokaklarda yürüyordu. Şimdi bir içki içmek için her şeyi verirdi.

Buraya gelmek ne kadar korkunç, berbat bir fikirdi. Neden bir anlık şövalyelik ruhuna teslim olmuştu ki sanki? Şövalyelik de neydi ayrıca diye merak etti. Bir anlık tutku, kendini düşünmeme ve delilik. Şimdi boğazı kuruyor, kalbi çarpıyor ve elleri titriyordu. Bu histen ve geçirdiği her andan nefret ediyordu. Koca ağzını kapamış olmayı diledi. Şövalyelik ona göre değildi.

Yoksa ona göre miydi?

Artık hiç bir şeyden emin değildi. Şu anda tek bildiği bu maceradan kurtularak hayatta kalmak, içmek ve burası hariç başka bir yerde olabilmekti. Bir bira için neler vermezdi. Bir yudum biraya dünyadaki en destansı hareketi değişirdi.

"Biz tam olarak kimden intikam alacağız?" diye sordu Merek, sokaklarda birlikte yürürken tam yanına gelerek.

Godfrey beynini zorladı.

"Ordularında olan birine ihtiyacımız var," dedi nihayet. "Bir kumandan. Yüksek rütbeli olmasına gerek yok. Orta karar rütbe olsa yeter. Altına öldürmekten daha kıymet veren biri olmalı."

"Böyle birini nerede bulacağız?" diye sordu Ario. "Kışlalarına dalacak halimiz yok."

"Deneyimlerime göre, kusurlu ahlaka sahip olan birini bulmak için gidebilecek tek güvenilir yer var," dedi Akorth. "Tavernalar."

"Şimdi oldu," dedi Fulton. "Nihayet biri mantıklı bir şey söyledi."

"Bu korkunç bir fikir bana göre," diye karşı çıktı Ario. "Bana sadece içmek istiyorsunuz gibi geliyor."

"Kesinlikle istiyorum," dedi Akorth. "Bunda utanılacak bir şey mi var?"

"Ne sanıyorsunuz?" diye cevap verdi Ario. "Tavernaya öylece girip, bir kumandan bulup onu satın alabileceğinizi mi? Bu kadar kolay mı?"

"Vallahi, çocuk nihayet doğru bir şey söyledi," diyerek katıldı sohbete Merek. "Bu kötü bir fikir. Altınlarımızı görünce bizi öldürüp hepsini alırlar."

"Bu yüzden altınlarımızı götürmeyeceğiz," dedi Godfrey karar vermeye çalışarak.

"Ne?" diye sordu Merek ona dönerek. "Ne yapacağız onları öyleyse?"

"Saklayacağız," dedi Godfrey.

"Tüm altınları saklayacak mıyız?" diye sordu Ario. "Delirdin mi? Zaten çok fazla miktardalar, şehrin yarısını satın alacak kadar."

"Tam olarak bu nedenle saklayacağız altınları," dedi Godfrey bu fikre iyice alışarak. "Doğru kişiyi, doğru fiyata bulup, güvenebileceğimiz birine onu yönlendireceğiz."

Merek omuz silkti.

"Bu aptalca olur. İşler iyice kötüleşecek. Senin peşinden neden geldik Tanrı bilir. Bizleri mezara sokacaksın."

"Peşimden geldiniz çünkü onur ve cesarete inancınız var," dedi Godfrey. "Beni takip ettiniz çünkü peşimden geldiğiniz anda kardeş haline geldik. Cesaret kardeşleri. Kardeşler birbirlerini asla bırakmazlar."

Yürümeye devam ederken diğerleri sustu, Godfrey kendine şaşmıştı. Zaman zaman ortaya çıkan bu karakteri kendi de anlamakta zorlanıyordu. Acaba konuşan babası mıydı, kendisi mi?

Bir köşeyi dönünce, şehir önlerinde açıldı ve Godfrey bir kez daha buranın güzelliğiyle büyülendi. Her şey parlıyordu; altınla döşenmiş, deniz suyunun kanallarıyla keşen sokaklar dört yanda altın rengini yansıtıp gözlerini kör eden ışıklarla parlıyordu. Sokaklar canlıydı ayrıca ve Godfrey, hayret ederek kalabalık gruplara karışıyordu. Omzuna bir çok defa çarpmıştı insanlar, bir de İmparatorluk askerlerinin onu fark etmemesi için kafası sürekli önde geziyordu.

Her çeşit zırha sahip askerler farklı yönlere koşturuyorlar, İmparatorluk soyluları ile hemen tanınır sarı tenleri, küçük boynuzları ve Volusia'nın sokaklarında bir aşağı bir yukarı sattıkları mallarıyla ülkenin vatandaşları birbirine karışıyordu. Godfrey, bir de İmparatorluk kadınlarını gördü uzun zamandır ilk kez. Adamlar kadar uzun, onlarınki kadar geniş omuzlulardı, arkadan bakınca Halka'nın adamları kadar iri görünüyorlardı. Boynuzları daha uzun ve sivri uçluydu, su yeşili renkte parlıyordu. Adamlardan daha vahşi görünüyorlardı. Godfrey onlardan biriyle dövüşmeyi hiç istemezdi.

"Belki hazır buradayken kadınları yatağımıza alabiliriz," dedi Akorth geğirirken.

"Sanırım boğazını keserken onlar da en az senin kadar zevk alacaklardır," dedi Fulton.

Akorth omuz silkti.

"Belki ikisini de yaparlar," dedi. "En azından mutlu bir adam olarak ölürüm."

Kalabalıklar artarken şehrin sokaklarında kendilerine yol açmak için birbirlerini ittiriyorlardı. Godfrey terliyor, endişeyle titriyor, kendini güçlü ve cesur olmaya, köyünde geride bıraktıklarını, yardımına ihtiyacı olan kız

kardeşini hatırlamaya zorluyordu. Karşı koymak zorunda oldukları adamların sayısını düşündü. Eğer bu görevi başarırsa, belki bir fark yaratıp onlara gerçekten yardım edebilirdi. Bu, cesur ve şanlı savaş kardeşlerinin izlediği bir yol değildi ama Godfrey'in yoluydu, hatta bildiği tek yoldu.

Bir köşeyi daha dönünce Godfrey ileriye baktı ve tam olarak aradığı şeyi gördü: orada, uzakta, taştan bir binadan dışarı dökülen bir grup adam birbirleriyle güreşiyor, etraflarına toplanan kalabalık onlar için tezahürat yapıyorlardı. Birbirlerini yumrukluyor ve Godfrey'in hemen tanıdığı bir şekilde sendeliyorlardı: sarhoş şekli. Sarhoşların dünyanın her yerinde aynı görünmesi onu hayrete düşürüyordu. Aptallık kardeşliğiydi bu. Binanın üstünde siyah bir bayrağın dalgalandığını görünce ne olduğunu hemen anladı.

"İşte," dedi Godfrey, sanki Mekke'ye bakıyormuş gibi. "İşte aradığımız bu."

"Bu şimdiye dek gördüğüm en temiz taverna," dedi Akorth.

Godfrey zarif ön cephesini fark etti ve onunla hem fikir olduğunu düşündü.

Merek omuz silkti.

"İçeriye girince tüm tavernalar aynıdır. Buradakiler de diğer her yerdekiler kadar sarhoş ve aptallardır."

"Benim tarzımdaki insanlar," dedi Fulton, sanki biranın tadını alıyormuş gibi dudaklarını yalayarak.

"Buraya nasıl girebiliriz?" diye sordu Ario.

Godfrey ileri baktı ve neyi kastettiğini gördü: sokak bir kanalda son buluyordu. Buradan sonra yürüyecek bir yer yoktu.

Godrey küçük altın bir kayığın hemen yanı başlarından geçerken içindeki iki İmparatorluk askerini gördü. Dışarıya çıktılar ve hiç arkalarına bakmadan şehre doğru ilerlerken iple direğe bağladıkları kayığı orada bıraktılar.

Godfrey ve Merek aynı anda bildik bir bakış attılar. Harika akıllar, ya da en azından aynı zindanları ve arka sokakları birlikte yaşayan harika zihinler, diye düşündü Godfrey, benzer şekilde düşünür.

Merek öne gelip hançerini çıkardı ve kalın ipi kesti. Sırayla küçük altından kayığa doluştuklarında kayık şiddetle sallandı. Godfrey, botları güverteden sarkar halde durarak arkasına yaslandı.

Su yollarında salınıp, sallanarak ilerlediler, Merek uzun küreği alıp çekmeye başladı.

"Bu delilik," dedi Ario, subaylara doğru bakarak. "Geri gelebilirler."

Godfrey doğruca ileriye bakıp kafasını salladı.

"O zaman daha hızlı kürek çekmeliyiz," dedi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Volusia, bitmek tükenmek bilmeyen çölün kırılmış ve yarılmış yeşil zemininin ortasında durdu. Ayağının altındaki taş kadar sertti içi. Doğruca önüne bakıyor Dansk'ın maiyetiyle yüzleşiyordu. Orada gururla dururken arkasında en iyi danışmanlarından bir düzinesiyle beraber uzun, geniş omuzlu, parlak sarı tenli, parıldayan kırmızı gözleri ve iki küçük boynuzla tipik İmparatorluk askerlerinden iki düzine kadarıyla karşı karşıya duruyorlardı. Dansk'ın bu insanlarının tek fark edilebilir yanı, zamanla boynuzlarının doğruca yukarı değil yanlara doğru uzamış olmasıydı.

Volusia omuzlarının üstünden bakınca, ufukta uzun, oldukça heybetli, göğe kadar neredeyse yüz metre uzanan, çölün duvarlarıyla aynı yeşile sahip neden yapıldığını tam kestiremese de taştan veya kiremitten olduğunu düşündüğü duvarın arkasındaki çöl şehri Dansk'ı gördü.

Dansk, Maltolis'in hemen güneyinde, deli Prens'in şehri ve güney başkenti arasında yer alıyordu ve önemli geçiş yolları üzerinde bulunan bir kale konumundaydı. Volusia, burayı annesinden defalarca duymuş ama hiç bizzat ziyaret etmemişti. Annesi hep, Dansk'ı almadan İmparatorluk'un alınamayacağını söylerdi.

Volusia elçisiyle beraber, önlerindeki kendini beğenmiş haliyle ona tepeden bakan liderlerine kilitledi bakışlarını. Diğerlerinden daha farklı görünüyordu, kendine güvenen havası, yüzünde bulunan daha fazla sayıda yara ve beline kadar uzanan iki örgüyle liderleri olduğunu belli ediyordu.

Bu şekilde sessizce ve biri diğerinin konuşmasını beklerken duruyorlardı, çıkan tek ses çölde duyulan rüzgara aitti.

Sonunda beklemekten sıkılmış olacak ki konuştu:

"Demek şehrimize girmek istiyorsunuz?" diye sordu ona. "Siz ve adamlarınız mı?"

Volusia gururla, kendine güvenle ve ifadesiz bir biçimde ona bakıyordu.

"Girmek istemiyorum," dedi. "Almak istiyorum. Teslim olmanız için gerekli şartları size sunmaya geldim."

Volusia'ya bir kaç saniye boyunca sanki söylediklerini anlamaya çalışır gibi baktı sonra nihayet gözleri şaşkınlıkla açıldı. Kendini geri atıp korkunç bir sesle kahkaha atınca Volusia kıpkırmızı kesildi.

"Biz mi?!" dedi. "Teslim olmak mı!?"

Kahkahasını çığlık çığlığa atıyordu, sanki dünyanın en komik şakasını duymuştu. Volusia sakince ona bakarken, ona katılan askerlerin gülmediğini fark etti hatta gülümsemiyorlardı bile. Ona son derece ciddi bir ifadeyle bakıyorlardı.

"Sen daha bir kızsın," dedi nihayet durumundan memnun. "Dansk tarihi, çölümüz ve insanlarımız hakkında hiç bir şey bilmiyorsun. Bilseydin *asla* teslim olmadığımızı bilirdin. *Bir kez* bile. On bin yıldır asla. *Hiç kimseye*. Yüce Atlow'un ordularına bile. Dansk bir kez bile fethedilmemiştir."

Gülümsemesini silip kaşlarını çattı.

"Şimdiyse kalkmış," dedi, "aptal, genç bir kız olarak bir anda onlarca askerinle ortaya çıkıp bize teslim olmamız gerektiğini mi söylüyorsun? Neden sizi hemen öldürmeyelim? Ya da zindanlara götürebiliriz. Bence teslim olma şartları üzerinde uzlaşacak biri varsa o da sizsiniz. Eğer sizi içeri almazsam çöl sizi öldürür. Fakat alırsam ben öldürebilirim."

Volusia bir kez bile irkilmeden, sakince ona baktı.

"Şartlarımı iki kez teklif etmeyeceğim," dedi yavaşça. "Şimdi teslim olursanız hepinizin hayatını bağışlarım."

Şaşkın şaşkın Volusia'ya baktı, sanki nihayet ciddiyetini anlamıştı.

"Sen aklını kaçırmışsın, genç kız. Çöl güneşi altında çok zaman geçirmişsin."

Ona bakarken Voluisa'nın gözleri kapkara oluyordu.

"Genç bir kız değilim," diye cevap verdi. "Ben büyük şehir Volusia'nın yüce Volusia'sıyım. Tanrıça Volusia'yım. Sen ve dünya üzerindeki tüm varlıklar bana hizmet edeceksiniz."

Ona baktı, ifadesi değişiyordu, delirdiğini düşünen gözlerle bakıyordu ona.

"Sen Volusia değilsin," dedi. "Volusia daha yaşlıydı. Bizzat tanıştım. Çok sevimsiz bir deneyimdi. Fakat yine de benzerliği fark ediyorum. Sen onun kızısın. Evet şimdi anlıyorum. Neden annen bizimle konuşmaya gelmedi? Neden kızını gönderiyor?"

"Volusia *benim*," diye cevapladı. "Annem öldü. Bunun bizzat gerçekleştirdim."

Volusia'ya bakarken ifadesi gittikçe ciddileşiyordu. İlk kez olarak kendinden emin değildi.

"Anneni öldürmeyi başarmış olabilirsin," dedi. "Fakat bizi tehdit etmekle aptallık ediyorsun. Bizler savunmasız bir kadına benzemeyiz ve Volusia'nın adamları buradan çok uzakta. Güvenli olan yuvandan buraya kadar gelme cesareti göstererek akıllıca davranmamışsın. Şehrimizi bir avuç askerle alabileceğini mi düşüyorsun?" diye sordu, onu öldürmeyi düşünürken kılıcının kınını bir sıkıp bir gevşetiyordu.

Volusia yavaşça gülümsedi.

"Bir avuç askerle alamam," dedi. "Fakat iki yüz biniyle alabilirim."

Volusia Altın Asa'yı tutan elinin yumruğunu havaya kaldırırken gözlerini ondan hiç ayırmadı ve bunu yaparken Dansk liderinin omzunun üstünden geriye bakarken bir anda değişip telaşa ve dehşete kapılan yüzünü izledi. Neye

baktığını anlamak için arkasını dönmesine gerek yoktu. Gördüğü şey, işaretiyle beraber tepeden dönen ve tüm ufku kaplayan iki yüz bin Maltolisia askeriydi. Şimdi Dansk lideri şehrinin karşı karşıya olduğu tehdidi anlamıştı.

Tüm elçilerin tüyleri diken diken oldu, korkmuşlardı ve güvenli şehirlerine dönmek için telaşlılardı.

"Maltolisia ordusu," dedi liderleri, sesinde ilk kez korku hissediliyordu. "Onlar ne yapıyor burada sizinle?"

Volusia gülümsedi.

"Ben bir tanrıçayım," dedi. "Neden bana hizmet etmesinler?"

Şimdi Volusia'ya hayret ve şaşkınlıkla bakıyordu.

"Fakat yine de Dansk'a saldırmaya cüret edemezsiniz," dedi sesi titrerken. "Bizler başkentin doğrudan koruması altındayız. İmparatorluk ordusunun sayısı milyonları geçer. Eğer şehrimizi alırsanız, bunun hesabını sormak zorunda kalırlar. Hepiniz bu uğurda katledilirsiniz. Kazanamazsınız. Bu kadar fütursuz musunuz? Yoksa aptal mı?

Gülümsemeye devam etti, rahatsızlığından keyif alıyordu.

"Belki ikisinden de biraz," dedi. "Ya da belki yeni bulduğum orduyu denemek ve hünerlerini sizlerin üzerinde geliştirmelerini sağlamak için bir istek duyuyorumdur. Yolun bu tarafında, adamlarım ve başkentin arasında durmanız çok büyük bir şanssızlık. Hiç bir şey ama hiç bir şey yoluma çıkamaz."

Ona dik dik bakarken yüzünde alaycı bir gülümseme oluştu. Ancak ilk kez gözlerinde ciddi bir panik dalgası olduğunu görüyordu.

"Sizinle şartları konuştuk ve bunları kabul etmiyoruz. Savaşa hazırlanacağız, eğer isteğiniz buysa. Yalnız şunu hatırlayın, bunu başınıza siz aldınız."

Aniden, bağırıp zertasını topukladı ve diğerleriyle birlikte dönüp dört nala ilerlerken yoğun bir toz bulutu kaldırdı.

Volusia gelişigüzel bir şekilde zertasından indi, uzandı ve kumandanı Soku'nun uzanarak ona verdiği kısa, altın mızrağı tuttu.

Bir elini rüzgara karşı kaldırıp esintiyi hissetti, tek gözünü kısıp nişan aldı.

Öne eğilip fırlattı.

Volusia, mızrağı kavis çizerek neredeyse elli metre yüksekten uçtuğunu gördü, ardından gelen korkunç bir çığlık ile beraber mızrağın eti delerek çıkardığı o tatmin edici sesi duydu. Liderin sırtına saplanmasını keyifle izledi. Lider, zertasından düşüp bağırarak çöl zeminine düştü.

Maiyeti durup dehşetle aşağı baktılar. Zertalarında otururken sanki dursalar mı yoksa gitseler mi tartıyor gibilerdi. Geri döndüklerinde Volusia'nın ufuğa serilen adamlarının artık yürümeye başladığını görünce geri gitmenin bir anlamı olmadığı aşikardı. Dönüp dört nala ilerlemeye başladılar, çöl zemininde yatan liderlerini bırakarak şehir kapılarına yöneldiler.

Volusia maiyetiyle beraber, ölmek üzere olan lidere ulaşana kadar sürdü ve yanı başında indi. Uzakta demir kapıların çarpışını duydu, maiyetin Dansk'a girdiğini ve büyük kapıların artlarından kapandığını fark etti. Şehrin devasa çift demirli kapıları arkalarından sıkıca kapanarak bir hisar oluşturdu.

Volusia sırtı üstü dönüp acı ve dehşetle ona bakarak can çekişen lidere baktı.

"Şartları konuşmaya gelen bir adamı yaralayamazsın," dedi öfkeyle," Bu, İmparatorluk'un tüm kanunlarına aykırıdır! Daha önce böyle bir şey yaşanmadı!"

"Seni yaralama amacında değilim," dedi yanı başında çömelip hançerin ucunu dokundurup çekerek. Sonra mızrağı boğazına soktu ve can çekişmeyi bırakıp son nefesini bırakana kadar hiç gevşetmeden saplamaya devam etti.

Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Seni öldürme amacındayım."

ONUNCU BÖLÜM

Thor, küçük kayığın önünde ayakta dururken, arkasında kardeşleri vardı; akıntı onları doğruca şu an önlerinde olan bu küçük adaya taşırken kalbi heyecanla çarpıyordu. Thor yukarı bakıp kayalıkları hayretle izledi, daha önce böyle bir şey görmemişti. Üzerlerinde hiç pürüz olmayan, beyaz, sağlam granitten oluşan duvarlar, iki güneşin altında parıldıyor ve doğruca yüzlerce metre yukarı ulaşıyorlardı. Ada kendinden dairesel şekildeydi, tabanı kayalarla çevriliydi ve dalgaların mütemadiyen çarpmalarıyla oluşan ses yüzünden düşünmenin imkanı yoktu. Nüfuz edilemez görünüyordu, bir ordunun kat edemeyeceği imkansızlıktaydı.

Thor bir elini gözüne götürüp güneşe karşı gözünü kıstı. Kayalıklar bir noktada, yüzlerce metre yükseklikteki platonun en son noktasında duruyor gibi görünüyordu. Orada, en tepede her kim yaşıyorsa Thor o kişinin sonsuza kadar orada güvende olacağını fark etti. Orada yaşayan biri olduğu farz edilirse tabii.

En tepede, adanın üstünde bir hare gibi dolaşan açık pembe ve mor renkli bulut halkaları güneşin sert ışınlarını bir battaniye gibi örtüyor ve bu yeri sanki Tanrının kendisi tarafından ödüllendirilmiş gibi gösteriyordu. Nazik bir esinti çıktı, hava keyifli ve yumuşaktı. Annesinin kalesine gittiğinden bu yana bu şekilde hissetmemişti.

Diğerleri de yüzlerindeki hayranlık ifadeleriyle yukarı baktılar.

"Burada kim yaşıyordur?" diye arkadaşlarının zihnindekini yüksek sesle sordu O'Connor.

"Kim ya da ne?" diye sordu Reece.

"Belki kimse yoktur," dedi Indra.

"Belki de yol almaya devam etmeliyiz," dedi O'Connor.

"Daveti de es mi geçelim?" diye sordu Matus. "Yedi kişiyiz ve yedi ip görüyorum."

Thor kayalıkları incelerken daha yakından baktı, en tepeden sahile doğru salınarak inen yedi tane altın ipin güneşin altında parıldadığını görünce meraklandı.

"Belki biri bizi bekliyordur," dedi Elden.

"Ya da aklımızı çelmeye çalışıyordur," dedi Indra.

"Ama kim?" diye sordu Reece.

Thor en tepeye bakarken tüm bu düşünceler onun da zihninde dolanıyordu. Buraya geldiklerini kimin bilebileceğini merak etti. Biri tarafından izleniyorlar mıydı?

Hepsi sessizce suyun üstünde duran kayığın içinde dururlarken akıntı onları adaya daha çok yakınlaştırıyordu.

"Asıl soru," diye başladı cümlesine Thor, sonunda sessizliği bozarak, "dost canlısı olup olmadıkları veya bunun bir tuzak olup olmadığı."

"Bir şey fark eder mi?" diye sordu Matus yanına gelerek.

Thor kafasını salladı.

"Hayır," dedi, kılıcın kınını daha sıkı tutarken. "Her halükarda burayı ziyaret edeceğiz. Eğer dost canlısıysalar onları kucaklarız, düşmanlarsa onları öldürürüz."

Akıntılar devam ederken, uzun ve kıvrılan dalgalar kayığı, bu yeri çevreleyen siyah kumla dolu dar kıyıya kadar taşıdı. Kayıkları nazikçe kalkarak kumun üzerine oturdu ve bir an sonra herkes kıyıya atladı.

Thor kılıcının kınını kenarından sıkıca kavrıyor ve her yöne dikkatle bakıyordu. Sahilde çarpan dalgalardan başka hiç bir hareket yoktu.

Thor kayalıkların dibine doğru yürüyüp, avucunu yaslayarak ne kadar pürüzsüz olduklarını, yaydıkları ısı ve enerjiyi hissetti. Kayalıklardan doğruca yukarı çıkan ipleri incelerken kılıcını yerine koyup içlerinden birini tuttu.

Biraz asıldı, ip düşmedi.

Diğerleri de bir bir ona katılarak iplerden birini alıp asıldılar.

"Taşır mı?" diye sordu O'Connor yüksek sesle doğruca yukarı bakarak.

Hepsinin aynı şeyi düşündüğü belli oluyordu.

"Bunu öğrenmenin tek yolu var," dedi Thor.

Thor iki eliyle ipi tutup zıpladı ve tırmanmaya başladı. Etrafında duran diğer arkadaşları da aynı şeyi yaparak dağ keçileri gibi kayalıklara tırmanmaya başladı.

Thor tırmanmaya devam ederken, kasları ağrıyor güneşin altında yanıyordu. Boynuna doğru giden terler önce gözlerini yakarken bacakları titriyordu.

Fakat aynı zamanda bu iplerle ilgili sihirli bir şey, onu ve diğerlerini destekleyen ve daha önce hiç olmadığı kadar hızlı çıkmalarını sağlayan garip bir enerji vardı, sanki ipler onları yukarı çekiyordu.

Mümkün olduğunu düşündüğü süreden çok daha önce Thor kendini yukarıda buldu. Uzanınca çimen ve toprağa çıktığını görerek şaşırdı. Kendini yukarı çekip yumuşak çimenlerde yuvarlandı. Yorgundu, nefes nefese kalmıştı, elleri ve kolları ağrıyordu. Etrafında diğer arkadaşlarının da vardığını gördü. Başarmışlardı. Bir şey onların yukarıda olmasını istemişti. Thor bunun bir rahatlama sebebi mi yoksa endişe kaynağı mı olduğunu bilmiyordu.

Dizinden destek alıp kılıcını çekti ve hemen kenara gitti, ne bekleyeceğini hiç bilmiyordu. Etrafındaki kardeşleri de aynısını yaparak ayağa kalkıp

içgüdüsel olarak yarım daire şekli alarak birbirlerinin arkalarını kollamaya başladılar.

Fakat Thor orada durup bakarken gördüğü nedeniyle şaşırdı. Kayalıklı, çorak ve ıssız bir yerde bir düşmanın onu karşılamasını bekliyordu.

Bunun yerine, onları karşılayan kimsenin olmadığını gördü. Kayaların yerine ise gözlerinin değdiği en güzel yer karşıladı onları: orada, önlerinde uzanan yeşil sıra dağlar, sabah güneşi altında parıldayan çiçekler, yapraklar, meyvelerle doluydu. Buradaki sıcaklık mükemmeldi, nazik okyanus esintileri tenlerini okşuyordu. Meyve bağları, yemyeşil üzüm bağları öylesine bereketli ve güzeldi ki hemen anında üstlerindeki gerginliği aldı götürdü. Kılıcını kınına koydu, diğerleri de rahatlamıştı. Hepsi bu mükemmel yeri inceliyordu. Ölüler ülkesinden ayrıldıktan sonra ilk kez, Thor tamamen rahatlayıp tedbiri elden bırakabileceğini hissetti.

Thor şaşırmıştı. Nasıl olur da bu muhteşem ve olağanüstü yer sonsuz ve acımasız denizin ortasında yer alabilirdi? Thor etrafına bakınca her şeyin üstünde asılı duran zarif sisi gördü, yukarı bakınca da iyice tepede bu yeri örtüleyen fakat güneş ışınlarının biraz oradan biraz buradan geçmesine izin veren mülayim mor bulutları fark etti. Bu yerin kesinlikle sihirli olduğunu vücudunun her zerresiyle biliyordu. Burası öylesine fiziksel güzelliklere sahipti ki Halka gibi cömert bir yeri bile gölgede bırakırdı.

Thor uzaktan gelen tiz bir ses duyunca şaşırdı; başlangıçta zihninin ona oyun oynadığını düşündü. Ancak sesi tekrar duyunca içinin ürperdiğini hissetti.

Elini kaldırıp gözlerine götürdü ve göğü incelemeye başladı. Bir ejderhanın çığlığı olduğuna yemin edebilirdi ancak bunun imkansız olduğunu biliyordu. Son ejderhalar Ralibar ve Mycoples'in öldüğünü biliyordu. Buna, ölümlerini getiren o kader anına bizzat şahit olmuştu, hala kalbinin üzerinde bir hançer gibi sallanıyordu o an. Eski dostu Mycoples'i düşünmediği bir gün bile geçmiyordu, yeniden onun sırtında olmayı çok istiyordu.

Duyduğu bu çığlık hüsnükuruntu muydu? Unutulmuş bazı rüyaların yansıması mıydı?

Çığlık aniden yeniden yükselerek göğü deldi, havanın tüm dokularını delik deşik ederken Thor'un kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı, hem heyecan hem de hayretler içinde ne hissedeceğini bilemeden durdu. Bu mümkün olabilir miydi?

Thor elini gözlerine götürüp iki güneşe doğru bakarken, kayalıkların en tepesinde daireler çizen küçük bir ejderhanın gölgesini gördüğünü düşündü. Dondu, acaba gözleri ona oyun mu oynuyor diye düşündü.

"O bir ejderha mı?" diye aniden sordu Reece yüksek sesle.

"Bu mümkün değil," dedi O'Connor. "Hayatta kalan başka ejderha yok."

Fakat Thor bulutların içinde kaybolan şeklin gölgesini izlerken bundan o kadar emin değildi. Thor aşağıya bakıp çevreyi incelerken merak etti.

"Burası neresi?" diye sordu Thor yüksek sesle.

"Rüyaların yeri, ışığın yeri," dedi bir ses.

Thor bu tanımadık ses karşısında afalladı, arkasını diğerleriyle birlikte dönünce başlığı takılı sarı bir cübbe giymiş, üstünde mücevherler bezeli, ucunda ise siyah bir tılsımın yer aldığı uzun, şeffaf bir asa taşıyan yaşlı bir adamın önlerinde durduğunu görünce dehşete düştü.

Adamın rahat bir gülümsemesi vardı, onlara oldukça doğal hareketlerle yaklaşırken başlığını geriye attı ve uzun, altın sarısı, dalgalı saçları ve yaş almayan yüzü açığa çıktı. Thor bu adamın onsekiz yaşında mı yoksa yüz yaşında mı olduğunu söyleyemezdi. Yüzünden bir ışık yayılırken Thor yoğunluğuyla irkildi. Argon'u en son gördüğünden bu yana böyle bir şeyle karşılaşmamıştı.

"Haklısın," dedi, gözlerini Thor'unkine kilitleyip doğruca ona yürürken. Ondan sadece bir kaç adım ötede durdu, şeffaf yeşil gözleri sanki Thor'un doğruca içinde yanıyordu. "Kardeşimi düşünmekte."

"Kardeşin mi?" diye sordu Thor, aklı karışmıştı.

Adam kafasını salladı.

"Argon."

Thor ağzı açık adama bakakaldı, afallamıştı.

"Argon!?" dedi Thor. "Kardeşin mi?" diye ekledi, kelimeler ağzından zar zor çıkarken.

Adam kafasını sallarken Thor'u inceliyor, sanki ruhunun özünü görüyordu.

"Ragon ismim," dedi. "Ben Argon'un ikiziyim. Tabii birbirimize pek benzediğimiz söylenemez. Daha yakışıklı olduğumu düşünüyorum," diye ekledi gülümseyerek.

Thor ne söyleyeceğini bilemeden ona baktı. Nereden başlayacağını bilemiyordu. Argon'un bir kardeşi olduğunu bilmiyordu.

Yavaşça her şey mantıklı gelmeye başladı.

"Bizi buraya sen getirdin," dedi Thor anlamaya başlayarak. "O akıntılar, bu ada, ipler... Buraya gelişimizi planladın." diye tüm parçaları bir araya getirdi Thor. "Bizi izliyordun."

Ragon kafasını salladı.

"Aslında öyle," dedi. "Seninle gurur duyuyorum. Akıntıları burada ben kontrol ettim, misafirperverliğimi göstermenin bir başka yoludur bu. Buraya, bu adaya gelenler sadece hak ettikleri için gelirler. Burada olmak bir ödüldür, büyük cesaret gösterenlere verilen bir ödüldür. Sen ve *hepiniz* bu sınavı geçtiniz.

Thor aniden ejderhanın yüksek ve tiz sesini duydu, bu kez emindi. Yukarı baktığında aşağı inip daireler çizen, kanatları açılınca zar zor üç metreyi bulan

yavru bir ejderhanın varlığını hayranlıkla izledi.Tiz sesi, genç bir ejderhanın sesiydi kanatlarını açıp geniş daireler çiziyordu ve sonunda inip Ragon'un bir kaç adım ötesine alçaldı.

Orada Thor'a ve diğerlerine bakarak oturdu, kanatlarını indirdi, hala sakin ve durgundu, gururla onlara bakıyordu.

Thor hayranlıkla onu izliyordu.

"Bu olamaz," diye nefesini tutarak fısıldadı ejderhayı incelerken. Gördüğü en güzel yaratıktı bu. Kesinlikle antik bir görüntüye sahipti. "Ejderhaların sonuncusunun öldüğünü gördüm. Kendim gördüm."

"Ama yumurtayı görmedin mi?" diye sordu Ragon.

Thor şaşırmış bir halde ona baktı.

"Yumurta mı?"

Ragon kafasını salladı.

"Mycoples ve Ralibar'ın. Çocukları. Bir kız."

Thor'un ağzı şaşkınlıktan açık kaldı, ejderhaya yepyeni bir gözle bakarken yaşların gözüne dolduğunu hissetti ve ilk kez Mycoples'e ne kadar benzediğini anladı. Onun tanıdık olduğuna dair bir hissi vardı zaten.

"Çok güzel," dedi Thorgrin.

"Onu sevebilirsin," dedi Ragon. "Aslında seninle tanışmak için sabırsızlanıyordu. Annesi için neler yaptığına dair her şeyi biliyor. Bugünü sabırsızlıkla bekliyordu."

Thorgrin adım adım öne geldi, ona karşı tedbirliydi fakat onunla tanışmayı çok istiyordu. Yavru, gururla duruyor, kırmızı pulları ve parlak yeşil gözlerini hiç kırpmadan ona bakıyordu. Belki üç metreydi boyu. Thor'dan hoşlanıp hoşlandığı anlaşılmıyordu fakat ondan yayılan muazzam bir enerji hissediyordu.

Ona yaklaşırken Thor bir elini kaldırdı ve nazikçe yüzünün yanını okşadı, avucu uzun pullarına değiyordu. Bunu yapınca yavru ejderha memnuniyetle mırlardı, çenesini sanki onu kabul ediyormuş gibi kaldırdı sonra aniden kafasını indirdi ve Thor'u sevindirerek göğsüne yasladı. Uzun, pürüzlü diliyle Thor'un yüzünü yaladı.

Thor'un yanağını çizdi ama hiç umurunda değildi bu Thor'un. Bunun bir şefkat işareti olduğunu biliyordu, eğildi ve yavruyu kafasından öptü. Pulları güçlü, yumuşak ve gençti, şekillenecekti daha fakat ailesininkinden daha yumuşaktı. Onu görmek tüm anıları tekrar getirdi, Mycoples'i ne kadar özlediğini anlamasını sağladı ve sanki onu yeniden karşısında görüyormuş hissi verdi.

"Anneni sevdim," dedi yumuşak bir sesle Thor. "Seni de aynı şekilde seveceğim."

Ejderha yeniden mırladı.

"Onu çok mutlu ettin, Thorgrin," dedi Ragon. "Şimdi ihtiyacı olan tek şey bir isim."

Thor sorar gözlerle baktı ona.

"Ona isim vermemi mi istiyorsun?"

Ragon kafasını salladı.

"Henüz genç ne de olsa," diye cevapladı. "Kimse ona isim vermek için buralara gelmedi. Ben verebilirim. Ancak bu görev seni bekliyor."

Thor gözlerini kapadı ve ismin kendine gelmesini bekledi. Bunu yaparken, Mycoples ve Ralibar'ı düşündü, ne isim isteyebileceklerini, ailesini en çok hangi ismin onurlandırabileceğini kafasında çevirdi.

"Lycoples," derken buldu kendini Thor. "Ona Lycoples demeliyiz."

Lycoples boynunu kaldırıp tiz bir çığlık attı ve göğe doğru küçük, yavru bir ateş püskürtünce Thor şaşırarak geri sıçradı. Kanatlarını açıp kafasını aşağı indirdi ve aniden havaya sıçrayarak daireler çizdi, gittikçe daha yukarıya yol alıp uçtu ve Thor merak içerisinde yavru ejderhayı gözden kaybetti.

"Onu kırdım mı?" diye sordu Thor.

Ragon gülümseyip kafasını salladı.

"Tam tersine," dedi. "Bunu onayladı sanki."

Ragon uzandı ve Thor'un omzuna elini koyarak onunla birlikte yürümeye başladı.

"Gel genç Thorgrin," dedi. "Konuşacak çok şeyimiz var, bu ada göründüğünden daha büyüktür."

*

Thor ve diğerleri Ragon'u takip ederek ada boyunca dolanmaya başladılar ve ilerlerken gördüklerini anlamaya çalıştılar. Thor burada, Ragon'un varlığıyla ne kadar rahat ettiğine inanamıyordu; özellikle de sonsuz, acımasız okyanusun uzun süre misafiri olduktan, umutsuzca, karaya dair hiçbir işaret görmeyip, azıcık erzakla idare etmeye çalıştıktan sonra. Ve özellikle ölüler ülkesinden çıktıktan sonra. Kendini yeniden doğmuş gibi, cehennemin en dipsiz derinliklerinden cennetin en yüksek arşına çıkmış hissediyordu.

Fakat bundan fazlası vardı. Thor, Ragon'la beraber kendini evinde hissediyor, onun varlığıyla tıpkı Argon etraftayken olduğu gibi rahat hissediyordu. Bazı yönlerden, Ragon'un burada olması sanki Argon dönmüş gibi hissettiriyordu.

Thor ayrıca Lycoples'i tepede daireler çizip, varlığını arada bir hatırlatmak için çığlıklar atarken görünce de inanılmaz derecede mutlu hissediyordu. Yukarı

baktı ve onu gördü, gördüğüne sevindi. Sanki Mycoples yeniden gelmiş gibi hissettiriyor, bir parçasını iyileştiriyordu.

Tüm bunların dışında yine de bu yerle alakalı daha başka bir şey, biraz daha fazlası vardı. Thor tam olarak ne olduğunu anlayamıyor, yüzeyde öylece salınıyordu. Burada bir şeyin, bir varlığın olduğunu hissediyor ama tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Sanki onu burada bir şeyin beklediğini, onu tekrar bir bütün haline getireceğini hissediyordu. Kimsenin bulamayacağı bu ıssız yerde bunun ne olabileceğini anlamıyordu fakat içini kemirip dururken hisleri burada, bu adanın bir yerinde çok önemli bir şeyin olduğunu bağırıp duruyordu.

Saatlerce yürümelerine rağmen garip bir şekilde Thor bacaklarının bu yerde hiç yorulmadığını fark etti. Burası gördüğü en şairane yerdi, sıra dağlar arasında, yemyeşil bereketli çayırlarda durmadan yürüdüler ve Thor cennetin kollarında sarıp sarmalandığını hissetti.

Bir tepeyi çıktıklarında Ragon durdu, Thor da onu takip etti. Önüne bakınca karşılaştığı manzara karşısında dilini yutuyordu: orada, uzakta, ışıktan yapılma bir kale duruyordu. Güneşin altında parıldayarak duruyor, altından bir buluta benziyordu ama bir kale şeklindeydi. Şeffaf bir hissi vardı, Thor kalenin tamamının ışıktan yapılmış olduğunu fark etti.

Dönüp hayretle Ragon'a baktı.

"Işık Kalesi," diye açıkladı Ragon.

Hepsi sessizce kaleye bakarken Thor ne diyeceğini bilmiyordu.

"Bu gerçek mi?" diye sordu nihayet Thor, sessizliği bozarak.

"Senin benim kadar gerçek," diye cevapladı Ragon.

"Fakat ışıktan yapılmış gibi duruyor," dedi Reece öne gelerek. "İçeri girilebilir mi?"

"Her hangi bir kaleye giriyormuş gibi hem de," diye cevapladı Ragon. "Bu insanlığın bildiği en güçlü kaledir. Fakat duvarları ışıktan yapılmıştır."

"Bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum," dedi Thor. "Bir kale hem nasıl bu kadar hafif hem de güçlü olur?"

Ragon gülümsedi.

"Burada, Işık Adası'nda göründükleri gibi olmayan pek çok şey bulacaksınız. Dediğim gibi bu yer sadece girmeyi hak eden insanların ziyaret edebildiği bir yerdir."

"Pekiyi şu nedir?" diye sordu Matus.

Matus bir başka yeri gösterdi ve Thor diğerleriyle birlikte döndüğünde kalenin karşısına inşa edilmiş, alçak bir kemerle yine ışıktan yapılma bir başka bina gördü.

"Ah," dedi Ragon. "Bunu sormanıza sevindim. Sizi sonraki durak olarak oraya götürmeyi planlıyorum: cephanelik."

“Cephanelik mi?” diye sordu Elden umutlanarak.

Ragon kafasını salladı.

“Burada, dünyanın başka hiçbir yerinde bulunamayacak her türlü silah vardır,” dedi Ragon. “Sadece hak edenler için olan silahlar.”

Ragon döndü ve hepsine anlamlı şekilde baktı.

“Tanrı cesaretinize gülümsüyor,” dedi, “artık ödüllendirilme vakti geldi. Bazı ödüller bir sonraki hayat için saklanır bazıları ise bu hayatta verilir. Sadece ölüler işin keyfini çıkaracak diye bir şey yok,” dedi göz kırparak.

Diğerleri şaşkınlıkla ona baktılar.

“Yani orada bize ayrılmış olan silahlar mı var demek istiyorsun?” diye sordu O’Connor.

Fakat Ragon çoktan harekete geçmiş asasını kullanarak tepeden aşağı gizemli bir şekilde hızla ilerlemeye başlamış, çok yavaş yürüyor gibi görünse de şimdiden neredeyse elli metre uzaklaşmıştı.

Thor ve diğerleri birbirlerine hayret ederek baktılar sonra hepsi dönüp onu yakalamak için aceleyle tepeden aşağı indiler.

Cephaneliğe giden çift altın kapılı yola tırmanırken onu takip ettiler ve Ragon’un asasını kaldırıp uzanarak kapılara vurmasını izlediler.

Bunu yaparken korkunç bir gürültü çıktı, sanki bir koçbaşıyla demiri döver gibi yankılanıyordu. Thor bunun nasıl olduğunu anlayamıyordu zira asa ışık kapılara neredeyse hiç değmemişti.

Kapılar yavaşça ardına kadar açılınca, içeriden parlak bir ışık çıktı ve Thor'un gözlerini kısa süreliğine alarak elini gözlerine götürmesine sebep oldu. Işık azalınca Ragon içeri girdi ve sırayla hepsi onu takip etti.

Thor içeri girerken yüksek kemerli tavana, otuz metre kadar derine giden ve bitmek bilmezmiş gibi görünen bu odaya hayretle baktı. Duvarlar boyunca sıra sıra devam eden her çeşit altın, gümüş, çelik, bronz, bakır ve Thor'un bilmediği metalden yapılma silahlar dizilmiş duruyordu. Bunların yanı sıra yepyeni, parlak, Thor'un daha önce hiç görmediği en sıra dışı ve karmaşık desenlere sahip her türlü zırh mevcuttu.

"Hepiniz ölüler ülkesine girip oradan çıktınız," dedi Ragon. "Hepiniz kendinizi kanıtladınız. Arkadaşlarınızı, ailelerinizi ve rahatınızı ardınızda bıraktınız. Sadece birbiriniz için kardeşler olarak hayatınızı ortaya koydunuz. Büyük öneme sahip yemininizi korudunuz. Kardeşlerin yemini bu dünyadaki tüm silahlardan daha güçlüdür. Bunu öğrenerek geldiniz."

Ragon döndü ve duvarlarda sıra sıra dizili silahları işaret etti.

"Artık erkek oldunuz. Yaşınızın hiç bir önemi olmadan diğer erkekler kadar hatta onlardan bile fazla erkeksiniz. Bu cephanelik sizindir, size Tanrının bir armağanıdır. Sizleri izleyen O'nun hediyesidir."

"Seçin," dedi dönerek gülümseyip asasını sallarken. "Silahlarınızı ve zırhınızı seçin. Hayatınız boyunca kaderinizde olanı alın. Her silahın özel bir yazgısı vardır ve seçtiğiniz silah sadece size özel olacak. Başka kimse onu kullanamayacak. Başka birini seçemeyeceksiniz. Gözlerinizi kapayın ve silahın sizi çağırmasına izin verin."

Thorgrin cephaneliğe baktığında kılıcı Ölüm Kılıcı'nın elinde titreştiğini hissetti. Kınından çıkarıp doğrultarak hayretler içinde incelemeye başladı. Dehşetle kabzasının etrafındaki kafatası ve kemiklerin hareket etmeye başladıklarını, fildişinin sanki ağlıyormuş gibi açıldığını gördü. Bunu izlerken dışarı çıkan sesi duydu, ağızdan bir inleme sesi yükseldi.

Thor sanki çığlık atan bir yaratık gibi görünen kılıcın durduğu eline baktı, onu atmalı mı yoksa daha sıkı mı kavramalı kestiremiyordu. Bunun gibi bir silaha daha önce hiç rastlamamıştı sanki gerçekten canlı gibiydi. Onu hem korkutuyor hem de güçlü hissettiriyordu.

Ragon yanına geldi.

"İnsanlığın bildiği en güçlü silahlardan birini tutuyorsun," dedi Ragon. "Şeytanların bile tutmaktan korktukları bir kılıç bu. Yanlış düşünmüyorsun, o gerçekten canlı.

"Ağlıyor gibi görünüyor," dedi Thor ona bakarken.

"Senin kadar canlı," dedi Ragon. "Duyduğun inleme aldığı canların sesleri, o yaşlar da ölülerin göz damlaları. Bu tutması zor, kendine özgü zihni ve kendine has tarihi olan bir kılıç. Ehlileştirilmesi gereken bir silah. Fakat aynı zamanda seçen bir silah, o seni seçti. Seni istemeseydi onu tutuyor olmazdın.

"Bu silaha rakip olabilecek bir başkası yok. Onu tutmayı öğren ve güzel tut. Bu silahlar sana göre değil, onlar diğerleri için."

Thor anlayıp kafasını salladı.

"Başka bir silah istemiyorum," diye cevap vererek kılıcı kınına koydu, ona hükmetmeyi öğrenmeye niyetliydi.

Ragon kafasını salladı.

"Güzel," dedi. "Ancak burada senin olmayı bekleyen bir zırh var. Seni çağırmasına izin ver, onu bulacaksın."

Thor gözlerini kapadı, bunu yapar yapmaz onu esir alan görünmez bir güç hissetti. Gözlerini açıp onu duvarın en sonuna doğru yönlendirmesine izin verdi. Arkadaşları geniş odanın dört bir yanına, farklı yönlere dağılmışlardı.

Thor altın bir zırh takımının önünde durdu. Yukarı bakınca iki tane uzun, ince, dairesel zırh plakası gördü ve bunların neye yaradıklarını merak etti.

Ragon yanına geldi.

"Hadi," diye onayladı. "Isırmazlar. Onları aşağı indir."

Thor onları temkinle aşağı indirerek incelemeye başladı.

"Bunlar nedir?" diye sordu.

"Bilek korumalığı," diye cevap verdi Ragon. "Hiç bilemeyeceğin bir metalden yapılma."

"Çok hafifler," dedi Thor şüpheyle.

"Buna aldanma genç Thorgrin," dedi Ragon. "Bunlar en kalın zırhların durdurduğu darbelerden bile daha sertini engelleyebilir."

Thor hayranlıkla zırhlara baktı.

Ragon öne geldi ve onları Thor'dan aldı, Thor kollarını uzatırken her birini bir bileğine taktı. Öyle uzunlardı ki Thor'un bileklerinden başlayarak dirseklerine kadar uzanıyorlardı. Thor denemek için kollarını kaldırınca ne kadar hafif olduklarına inanamadı. Mükemmel şekilde oturdular kollarına, sanki ona özel yapılmışlardı.

"Bunları düşmanının darbelerini engellemek için kullanırsın," dedi Ragon. "Bir kalkan ya da kılıç kullanıyor gibi. Ancak bunlar en sağlam çelikten bile güçlüdür ayrıca savaşın en kalabalık yerinde düşmanını algılar ve kendilerine özgü özellikleriyle seni şaşırtırlar."

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," diye cevap verdi Thor, tek başına bir orduyla karşılaşmaya hazır hissederek.

O'Connor öne geldi, duvardan altın bir yay ve ok kılıfını alırken gözleri heyecanla parlıyordu. Ok kılıfında, üzerlerinde altın okçunun eldivenlerinin işlenmiş olduğu ve Thor'un şimdiye dek gördüğü en uzun ve en pürüzsüz oklar vardı. O'Connor hayranlıkla yukarı kaldırıp kılıfı taktı. Olağanüstü hafif zincir zırhtan yapılmıştı, orta parmağına tam oturarak bileğini sardıktan sonra kolunun yukarısına doğru geçmesi için tasarlanmıştı. Yumruğunu açıp kapayarak hayretler içinde baktı.

Sonra yayı kaldırıp çenesine götürdü.

"Bu başka hiç bir yaya benzemez," diye açıkladı Ragon. "Bundan çıkan yaylar iki kat uzağa gidip insanların bildiği tüm zırhları deler. Daha hızlı ateş edebilirsin ayrıca, yayın ağırlığı insanların bulabileceğinin en hafifidir."

O'Connor ipi çekip havaya kaldırarak denedi ve hayranlıkla inceledi.

"Muhteşem," dedi.

Ragon gülümsedi.

"Bu senin ödülün, benim değil," dedi. "Duyduğun minneti göstermenin en iyi yolu savaşta bunu iyi kullanman olur. Kendini koruyamayacak kadar güçsüz olanları bununla koru. Kardeşlerini de."

O'Connor yayı arkasına attı ve mükemmel şekilde oturdu sırtına, sanki birbirlerini bulmuşlardı.

Yanındaki Matus öne geldi ve uzanıp iki elini uzun, altından ve çivili bir mızrağa götürdü; iki ucunda asılı duran altın zincirlerden üç tane çivili top

çıkıyordu. Bu Thor'un gördüğü en güzel topuzdu. Matus zincirleri şıngırdarken tutup kafasının üstünde yavaşça savurdu. Ağırlığına inanası gelmiyordu, hayretle Ragon'a baktı.

"Bir kahramanın silahı," dedi Ragon. "Bu, sıradan bir topuz değildir. Zincirleri, düşmanın mesafesini algılar ve gerekli şekilde uzayıp kısalarak sana ulaşmalarını engeller ayrıca toplar efendisinin kim olduğunu bilir böylece sana ya da gruptan her hangi birine çarpmaz."

Matus onları sallarken ışık altında parlıyorlar ve onları döndürürken hafif bir vınlama sesi çıkarıyorlardı. O denli sessizdi ki sanki orada değil gibiydi.

Elden uzandı ve dikkatle ucunda parlak altından yapılma bir kafası bulunan neredeyse kendisi kadar uzun bir balta aldı, bıçağı hilal şeklinde ve son derece keskindi. Tutup döndürdü, ışık altında parlıyordu ve tam olarak bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Çok hafif," dedi Elden."Ve çok keskin."

Ragon kafasını salladı.

"Birini üç metreden öldürebilecek kadar uzun," dedi. "Düşmanların sana yaklaşamaz, düşmanının mızrağı sana dokunamadan adamı atından aşağı indirebilirsin. Bir savaş baltası olarak eşi benzeri yoktur, diğerlerinden daha uzun, daha pürüzsüz ve daha güçlüdür. Bir adamı da bir ağacı da tek darbeyle kesebilirsin. Bu balta asla düşmez, bıçağı hiç körelmez."

Elden kafasının üstünde döndürürken, Thor buradan bile rüzgarını hissediyordu fakat Elden sanki bu şimdiye dek gördüğü en uzun baltayı hiç çaba sarf etmeden savuruyordu.

Indra uzandı ve duvarda yatay olarak duran uzun bir mızrağı tutarak dikkatle aşağı indirdi. Işığa doğru tuttuğunda, arkasının mücevherlerle bezeli şeffaf, altın bir materyalden yapıldığını gördü; uzun, keskin bir uçla son buluyordu. Ellerini kullanarak döndürdü ve hayretler içinde onu inceledi.

"Bundan daha keskin bir mızrak yoktur," dedi Ragon. "Bu diğerlerinden çok daha uzağa uçabilen, her türlü insanı ve zırhı delip geçebilen bir mızraktır. Lejyon'daki tüm adamlara rakip olabilecek yeteneklere sahip senin gibi bir kadına tam uyuyor."

"Bu olağan üstü," dedi sessizce.

"Ve sadık," diye cevap verdi. "Bunu asla kaybedemezsin. Her atışından sonra sana geri döner."

Indra daha da etkilenerek inceledi, söyleyecek kelime bulamıyordu.

Reece öne gelip Thor'un gördüğü en güzel kargıyı tuttu. Üç başı ışık altında parıldıyor, altından yapılma sopanın içine yerleşiyordu.

"Rakibi olmayan bir kargı," diye açıkladı Ragon. "Bazıları bunu şeytanın dirgeni der fakat gerçek bir şövalyenin elinde onurlu bir silaha dönüşür. Ayrıca

karşı karşıya olan savaşlardaki gücü kıyaslanamaz. Havada uçarken de ölümcüldür. Fırlattığında mücevherli sopası parlayarak düşmanını kör edip şaşırtır. Nişan aldığında yolundaki her şeyi deler geçer. Her zaman sana döner."

Grubun içinde bir tek Selese kalmıştı, Ragon ona döndü.

"Senin içinse canım," dedi, küçük bir keseyi uzatarak.

Selese avucunu uzatınca içine yerleştirdi; Selese baktı ve yukarı kaldırdı. Açtı ve diğer avucuna içindekileri döktü. Thor bunun kaliteli altın kum olduğunu görüyordu. Parmaklarının arasından kayarak keseye döküldüler.

"Sen bir dövüşçü değilsin,"diye açıkladı, "bir şifacısın. Bu kum insanları her türlü yarasından kurtarır. Akıllıca kullan: kesenin içinde düşündüğünden daha azı var.

Selese gözlerinde yaşlarla kafasını eğdi."Harika bir hediye bu, lordum,"dedi. "Ölüm hediyesinden daha büyük bir hediye varsa o da yaşam hediyesidir."

Thor tüm kardeşlerine, Indra ve Selese'e baktı; ellerinde bulunan bu yepyeni silahlarıyla onları neredeyse tanıyamıyordu. Hepsi, parlayan sihirli silahlarıyla hiç yenilmeyecek savaşçılar gibi görünüyorlardı. Yedi dev, her türlü düşmanın onlardan uzak durmasını akıl edecek bir grup savaşçı gibilerdi. Özellikle cehennemin karanlıklarından çıktıktan sonra Thor hepsinin yeniden doğduğunu ve dünyayla karşılaşmaya hazır olduklarını hissediyordu.

Üstelik henüz yeni zırhların duvarına ulaşmamışlardı bile.

Ragon onaylayarak baktı onlara.

"Bu silahlar çetin dünyada yolunuzu bulmanıza yardım edecek," dedi. "Onurla tutulması gereken silahlar bunlar, kapkaranlık denizlerde ışık saçan, şeytanlarla bile karşılaşmaya yetecek güçte silahlar. Tanrı'yı onurlandırıp onun adına, adalet için, bastırılanlar için dövüşürseniz üstün gelirsiniz. Güç adına, zenginlik, aç gözlülük, şehvet veya fetih için savaşırsanız kaydebersiniz. Işıktan ayrılırsanız hiç bir silah size yardım edemez. Bu silahları sadece ve sadece onlara değer verirseniz kullanabilirsiniz."

Ragon zırh duvarına döndü.

"Şimdi gidip muhteşem zırhlarınızı, bu haşmetli silahlara uygun olanları seçin."

Hepsi sırayla odaya dağıldı, her biri altın zırhların sıra sıra dizildiği duvarlara bakıyorlardı. Thor onlara katılmak üzereyken bir şeyin farkına vardı. Altıncı hissini duydu.

Ragon'a döndü.

"Bundan daha fazlası olduğunu hissediyorum," dedi. "Henüz söylemediğin bir şey. Büyük bir sır."

Ragon kocaman gülümsedi.

"Kardeşim haklıymış," dedi. "İçindeki güç gerçekten çok fazla."

İç geçirdi.

"Evet, genç Thorgrin. Senin için bir sürprizim daha var. Sürprizlerin ve hediyelerin en büyüğü. Sabah söyleyeceğim. Geceyi hepiniz kalemde geçirin. Sabah olunca karşılaştığınızda hissedeceğiniz neşeye kendiniz bile inanamayacaksınız."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Godfrey, Volusia'nın kanallarındaki altın kayıkta kürek çekerlerken gözlerini dört açıyordu, akıntı onları yavaşça Volusia'nın arka sokaklarında dolandırıyordu. Her tarafa bakıyor ve altını zulalayabilecekleri bir yer gözüne kestirmeye çalışıyordu. Güvenli, gizli, izlenmediklerini bilecekleri ve tabii ki sonradan hatırlayabilecekleri bir yere ihtiyaçları vardı. Altını kayıkta tutamazlardı ve taverna gözden kaybolup bir karaltı halini alırken zamanlarının daraldığını biliyordu.

Nihayet bir yer gözüne çarptı.

"Kürekleri bırakın!" diye bağırdı Merek'e.

Merek arkada durup uzun küreği kullanarak kayığı durdurdu ve bunu yapar yapmaz Godfrey işaret etti.

"Orada!" dedi göstererek.

Godfrey aşağı baktı ve ileride suyun altında bir şey gördü. Güneş ışığı suyu yararken belki iki metre dipte uzun süre önce alabora olmuş ve kanalın dibinde duran bir geminin gövdesini gördü. Görebilecek kadar sığda fakat saklı kalacak kadar derindeydi. Daha da güzeli, yanında kıyı tarafında altından küçük bir boğa heykeli vardı ve böylece burayı asla unutmazlardı.

"Aşağıda," dedi Godfrey, "suyun altında."

Hepsi kayığın yanından aşağı baktılar.

"Alabora olmuş bir kayık görüyorum," dedi. "Dibe oturmuş."

"Aynen," dedi Godfrey. "Altınımızı buraya saklamalıyız."

"*Suyun altına* mı?" diye sordu Akorth, şaşkınlıkla.

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu Fulton.

"Ya başka biri bulursa?" diye katıldı Ario sorulara.

Godfrey ağırlığından dolayı kolunu titreten bir kese altını kaldırdı, iyice bağlandığından emin olup suyun içine bıraktı. Diğerleri, kese hızlıca aşağı inip kayığın gövdesine rahatça kendini yerleştirirken keseyi izlediler.

"Hiç bir yere gitmeyecek," dedi Godfrey, "ve kimse bulamayacak. Buradan görebiliyor musunuz keseyi?"

Hepsi suyun içine göz attılar, kesinlikle göremiyorlardı. Godfrey bile hatlarını zar zor seçebiliyordu.

"Ayrıca, kimin aklına sularda altın olduğu gelir ki?" diye sordu. "Özellikle de sokaklar altınla işliyken?"

"Kimse sokaklardaki altına dokunmuyor," dedi Merek. "çünkü dokunan olursa askerler onu öldürür. Ama burada başıboş kalan kese bir başka konu."

Godfrey uzanıp ikinci keseyi bıraktı suya.

"Akıntılar hiç bir yere götürmez," dedi, "bizim dışımızda kimse burada olduğunu bilemez. Tavernaya götürmeyi tercih etmezsiniz herhalde?"

Hepsi uzakta görünen tavernaya ve sonra suyun dibine baktılar ve nihayet hepsi hemfikir olmuş gibi durdu.

Sırasıyla hepsi öne eğilerek bir keseyi tutup suya bıraktılar.

Godfrey tüm keselerin batışını izledi. Sonra birden parlak güneş ışığı yer değiştirip bulutların ardına saklandı ve sular yeniden karardı. Artık hiç bir şekilde görünmüyordu.

"Ya yeniden bulamazsak?" diye sordu Akorth birden telaşlanarak.

Godfrey döndü ve arkasına bakınca diğerleri, onu takip ederek yanlarındaki sokakta yükselen boğa heykelini gördüler.

"Boğayı ararız," diye cevap verdi.

Godfrey Merek'e kafasıyla işaret edince kürek çekmeye devam ettiler ve kısa süre sonra köşeyi dönünce sular onları yeniden tavernanın önüne getirdi. İçeriden müdavimlerin yaydığı sesler buradan bile duyuluyordu.

"Kafanızı öne eğin ve başlıklarınızı takın," diye talimat verdi Godfrey. "Yakın durun ve dediklerimi yapın."

"Ya içki?" diye sordu Akorth telaşla. "Tüm altınlarımızı sakladık. İçki alamayacak mıyız?"

Godfrey gülümsedi ve bir altını gösterdi.

"Aptal değilim," dedi. "Bir tanesini bıraktım."

Kayığı bağladıktan sonra hepsi hemen onu terk edip hızlıca zıpladılar ve kalabalığın arasına karıştılar. Bara yaklaşırken gürültü arttı, buradaki adamlar daha kabaydı. İmparatorluk askerleri ve diğer müdavimlerin sarhoş oldukları belliydi, çok sayıda adam gülerek ve birbirlerine el kol hareketi yaparak dışarı dökülüyorlardı. Bir kaçı, Godfrey'in daha önce hiç görmediği ve havaya ağır bir koku salan garip bir çubuğu tüttürüyorlardı.

Godfrey, dünyadaki her hangi bir barda hissedeceği şekilde kendini nihayet evinde hissetti. Bu insanlar vicdansız olabilirdi, ondan farklı ten rengine sahip olabilirlerdi ama hepsi sarhoş ve umarsızdı. Bu da onları kendinden yapıyordu.

Godfrey önde, adamları arkasında, başlığını takarak kalabalığı yardı ve tavernaya girdi.

Onu ilk karşılayan her hangi bir tavernada rastlayabileceği sesler ve kokular oldu: bozulmuş bira, eski şarap, günü içerde geçirmek zorunda kalan adamların terlerini duydu. Bu, tanıdık ve garip bir biçimde rahatlatıcı bir kokuydu. Tanımadığı ve farklı farklı dillerde konuşan insanların seslerinin birbirine karıştığı bu yer daha gürültülüydü. Müdavimler kaba bir güruhtu, burada görevlerini asan askerler ve nüfusun daha alt tabakası var gibi görünüyordu. İçeri

girdiğinde kimsenin dönüp bakmaması Godfrey'i rahatlattı, hepsi içkileriyle meşguldü.

Godfrey kafasını aşağıda tutarak kalabalıkta yolunu yardı, diğerleri de sessizce onu takip ettiler ve nihayet bara yöneldiler. Eski usul bir bardı, Halka'da rahatlıkla bulabilecekleri türden bir yerdi.

Dirseklerini bara dayayarak oturanların arasında sıkıştı, barmenin kabul etmesini umarak uzandı ve altını bar tezgahının üstüne koydu. Farklı tepki verebilirlerdi ama sonuçta altın altındı. Bira maşrapalarının geldiğini görünce salyaları aktı, bir içkiye ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti.

"Beş tane," dedi Godfrey, uzun boylu suratsız bir İmparatorluk adamı yaklaşırken.

"Ben içmeyeceğim," dedi Merek.

Godfrey şaşırarak ona baktı.

"O zaman dört olsun," diye düzeltti Godfrey.

"Beş olsun," dedi Fulton. "Seninkini de ben içerim."

"Ben de istemiyorum," dedi Ario. "Daha önce hiç içmedim."

Godfrey, Akorth ve Fulton şaşkınlık içinde ona baktılar.

"Hiç içmedin mi!?" dedi Fulton.

"O zaman bugün şanslı günün," dedi Akorth. "Bizimle içeceksin. Beş olsun," dedi barmene. "Aslında altı olsun, ben de çift içeceğim."

Barmen orada durdu, altını alıp şüpheyle incelemeye koyuldu. Ona bakıp iyice gözden geçirirken Godfrey'in kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

"Ne altını bu?" diye sordu.

Godrey başlığının altında terliyordu. Hızlıca düşündü ve içerleyerek karşılık vermeye karar verdi.

"Geri almalıyım altınımı o halde!?" diyerek risk aldı.

Barmen ona baktı ve nihayet bunun gerçek bir altın olduğuna karar verdiğini görünce Godfrey rahatladı. Cebine attı ve kısa süre sonra altı maşrapa birayla döndü. Godfrey kendininkini aldı, Akorth ve Fulton da ikişer tane aldılar.

Godfrey kendininkini kafaya dikti, bunu ne kadar çok istediğini fark ederek açgözlülükle bitirdi. Her bir yudumundan keyif alarak bu biranın Halka'da bildiklerinden ne kadar farklı olduğunu fark etti. Bu bira kahverengindeydi, damağında sonradan fındıklı ve baharatlı bir tat bırakıyordu, sanki toprak, kül ve ateş tadını barındırıyordu. Ayrıca etki edince, ardından boğazını yakan bir tat bırakıyordu.

Başta bundan hoşlanıp hoşlanmadığına karar veremedi ama bitirip maşrapayı koyup da etki etmesi için bir süre verince bunun şimdiye dek içtiği en güzel bira olduğuna karar verdi. Terlediği, ya da gergin olduğu veya evini özlediği için miydi bilmiyordu ama daha önce hiç bir şeyi bu kadar sevmediğinden emindi.

Ayrıca çok çabuk bir şekilde bunun içtiği en sert bira olduğunu fark etti, sadece bir taneden sonra çakırkeyif olmuştu.

Dönünce Akorth ve Fulton'un parlayan gözlerinden onların da çok sevdiklerini anladı.

"Artık ölebilirim," dedi Fulton.

"Bu şehirde hayatımı geçirebilirim," dedi Akorth.

"Benden buradan ayrılmamı istemeyin," diye ekledi Fulton. "Halka mı? Orası neresi?"

"Kimin umurunda?" dedi Akorth. "Bana bundan vermeye devam ederseniz, değişir boynuz çıkartırım."

Döndüler ve gözlerini barda hiç dokunulmamış duran altıncı ve son bira maşrapasına dikerek Ario'yu beklediler. Akorth uzandı ve birayı ona doğru kaydırdı.

"Fırsatın varken iç," dedi Akorth."İkinci bir şansın olmayabilir. Hiç içki içmeden ölmek korkunç bir şey olur."

"Hızlı olmalısın," diye ekledi Fulton. "Önümde bu maşarapayı bırakıp içmeyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Kendinden pek emin olmayan Ario, dikkatle uzandı ve maşrapayı aldı. Yavaşça içip tadına baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Amaaan," dedi. "Tadı korkunç."

Akorth kahkaha atıp uzanarak elinden maşrapayı alınca, kenarlarından dökülen köpükler bileklerine geldi.

"Sana ikinci kez sormayacağım,"dedi "ziyan olmasına da izin veremem. Göğsünde hala kılların varken tekrar dene."

Akorth maşrapayı ağzına götürdü ama o sırada hiç beklemediği şekilde Ario uzandı ve maşrapayı Akorth'un elinden aldı. Sakince kaldırıp yavaşça ve hiç durmadan tüm birayı kafasına dikip boğazından akıtırken Akorth hayretle Ario'ya bakıyordu.

Maşrapayı nazikçe koyarken gözlerini hiç kırpmadan doğruca Akorth'un gözlerinin içine bakıyordu.

Akorth ve Fulton şaşkınlıklarını gizleyemeden Godfrey'le beraber ona bakıyorlardı.

"Böyle içmeyi nereden öğrendin, çocuk?" diye sordu etkilenen Godfrey.

"Hiç içmediğini sanıyordum?" diye ısrarla sordu Fulton.

"Hiç içmedim," diye cevap verdi Ario sakince.

Godfrey onu incelerken hakkında daha çok şey merak etti, bu kadar sakin, ifadesiz duran bu çocuk onu her zaman şaşırtıyordu. Az konuşuyor ama şaşırtıcı şeyler yapıyordu, Onu küçümseyen her kim olursa kendinden daha az şey beklenmesine izin veriyordu, bu da onun en büyük avantajıydı.

Godfrey birer tane daha sipariş etti, biralar geldiğinde büyük bir yudum alıp kafasını öne eğdi ve dönüp gizlice etrafını inceledi. Sayısız İmpratorluk askeri odayı doldurmuştu, bu kalabalığı tararken her hangi bir subayın, önemli rütbeli birinin izini bulmaya çalışıyordu. Satın alabileceği birini. Godfrey'in yıllarını tavernada geçirmesinin sonucu çok iyi tanıdığı, yüzünden yozluk, aç gözlülük akan birinin.

Birden Godfrey itildi, sırtında sert bir omuz darbesi hissetti. Öne tökezledi ve tüm birası yere döküldü.

Öfkelenen Godfrey dönüp bunu kimin yaptığına bakınca ondan otuz santim daha uzun, onunki kadar geniş omuzlara sahip ve ona doğru bakan iri bir İmparatorluk askerini gördü. Sarı teni turuncuya dönmüştü ve Godfrey buradaki insanların sarhoş olunca ya da delirince sonlarının bu olup olmadığını merak etti.

"Yoluma tekrar çıkma," diye azarladı Godfrey'i, "yoksa bu son çıkışın olur."

"Üzgünüm," diye başladı Godrey, ilginin başka yere kaymasını, dağılmasını istiyordu fakat Merek aniden öne geldi.

"Senin yolunda değildi," diye cevap verdi adamı korkusuzca haşlayarak. "Sen ona çarptın."

Merek adamla yüzleşirken Godfrey'in kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Godfrey, Merek'in çok fevri olduğunu görmeye başlamıştı, onu buraya getirmek belki bir hataydı. Tahmin edilmeyen hareketleri vardı, dengesizdi ve omzunda çok büyük bir yük taşıyordu.

"Aslında," diye ekledi Merek, "arkadaşıma bir özür borçlusun."

İlk şaşkınlığı atlatan İmparatorluk askeri Merek'e bakıp sırıttı ardından boynunu gevşetip parmaklarını çıtlattı. Korkunç bir ses çıktı.

Merek'e sanki bir yemek ya da kapana kıstırdığı bir avmış gibi tepeden bakıyordu.

"Senin kalbini söküp arkadaşına versem olur mu? Bu özür sayılır mı?"

Korkusuz Merek , adam onun iki katı olsa da karşılık olarak alayla gülümsedi. Godfrey tam olarak ne düşündüğünü hiç bilmiyordu.

"Deneyebilirsin," diye cevapladı Merek, sinsice uzanıp hançerine elini götürerek. "Fakat umarım ellerin zihninden çok daha hızlıdır."

İmparatorluk askeri artık eğlenmiyordu, yüzü karardı.

"Merek, tamam dostum," dedi Godfrey uzanıp elini göğsüne koyarken. Godfrey, kelimelerin ağzından anlamsızca çıktığını fark edince sert biranın etkisine hayret etti. Şimdi pişman oldu, zihninin daha ayık olmasını dilerdi.

"O içkiyi içmeliydi," dedi Akorth kafasını sallayarak. "İçmezsen böyle olur işte. Hemen kavga ararsın."

"Sen içtiğinde de kavga arıyorsun," diye ekledi Fulton.

İmparatorluk askeri öfkeli bir şekilde bir Merek'e, bir Akorth'a bir de Fulton'a bakarken gözlerini sanki bir şey fark eder gibi kıstı. Uzanıp aniden Godfrey'in başlığını indirip yüzünün ortaya çıkmasını sağladı.

"Kızıl saçlı olmayan bir Finliyi ilk kez görüyorum," diye gözlemde bulundu. Godfrey'i baştan aşağı şüpheyle süzdü ve hepsini inceledi. "Aslında cübbeleriniz size hiç uymamış değil mi? Teniniz olması gerekenin yarısı kadar bile soluk değil."

İmparatorluk askeri bunu fark ederken kocaman sırıttı, Godfrey durumun iyice kötüye gittiğini fark edince yutkundu.

"Siz Finli değilsiniz, değil mi?" diye devam etti. Sonra dönüp omzunun üstünden geriye bağırdı. "Millet buraya bakın!"

Onlarca İmparatorluk askeri o yöne gelirken taverna sessizleşti. Godfrey, hepsinin ondan kat be kat büyük olduğunu dehşetle fark etti.

Hepsi yanlarına geldiler.

"Koca ağzınla nelere sebep olduğuna bir bak," diye tısladı Godfrey, Merek'e.

"Korkuyla sinmektense koca ağzım olmasını tercih ederim,"diye yapıştırdı Merek.

"Burada neler varmış!" dedi yüksek sesle İmparatorluk askeri, diğerleri onlara bakarken. "Kılık değiştirmiş bir avuç insan!"

Godfrey zorla yutkunurken, ensesinden ter boşanıyordu, etraflarına bir düzine asker daha toplandı. Godfrey çıkışa baktı ama askerler öyle tıkış tıkış duruyorlardı ki tamamen etrafları çevrilmişti.

Merek aniden hançerine uzandı ama iki asker öne gelip bileğini tutarak hiç bir harekette bulamadan elinden hançeri aldılar. Kollarını tuttuklarında kurtulmak için nafile debelendi.

Godfrey hareket etmekten çok korkuyordu. İmparatorluk askeri yakına eğildi, sadece bir kaç santimetre uzaklıktan Godfrey'e sırıtıyordu.

"Şimdi söyle bakalım senin gibi Finli kılığına girmiş küçük beyaz bir çocuğun tavernamızda işi ne?"

"Altınım var!" diye yumurtladı Godfrey, bunun en kötü zamandan söyleyebileceği en yanlış şey olduğunu biliyordu ama çaresizdi ve başka ne söyleyeceği hakkında hiç bir fikri yoktu.

İmparatorluk askerlerinin gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"*Altını* varmış, öyle mi?" diye bağırdı kahkaha atarak, sonra diğerleri de ona katıldı. "Eminim vardır şişko çocuk, eminim vardır."

"Bekle, açıklayabilirim," diye başladı Godfrey.

Fakat daha sözcüklerini bitiremeden Godfrey birden ortaya çıkan bir yumruğun hızla ona doğru geldiğini gördü. Sonra hatırladığı tek şey, çenesini masaya vururken dişlerinin birbirine çarparak kafatasında hissettiği titreşim oldu. Artık

işinin bittiğini, hayatının sona ereceğini biliyordu. Doğruca geriye düştü ve yere uzanınca bu pis tavernanın, yamuk ve lekeli tavanını gördü. Düşündüğü son şey: *"Keşke bir bira daha içebilsem*" oldu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bir yanında Alistair, diğer yanında Strom ve arkasında yüzlerce adamıyla Erec geminin ön tarafında durup çalışıyor, yelkenleri indiriyordu. Yanlarında donanması, yarım düzine gemi Büyük Kaya Adası'na doğru ilerliyordu. Erec ileriye, hızla yakınlaştıkları adaya bakarken etrafında çarpan dalgalardan çıkan okyanus sesini duyup merak etti.

Bu ada sadece kaya duvarlarından oluşuyordu. Sanki denizin ortasına otuz metre yüksekliğinde, çapı en az bir buçuk kilometre olan koca bir kaya bırakılmıştı. Kıyısı, gemileri sokabilecekleri her hangi bir yer yoktu. Normal bir yolcu için bu bir adadan ziyade denizin içinde koca bir kaya izlenimini verirdi. Fakat Erec bundan fazlasını biliyordu. Daha yakından bakınca bir kayayla örtülmüş girişi gördü. Bu giriş, bir kayanın içinde oyulmuş tek ve büyük bir kemerdi, arkasında demirden bir kapı duruyordu. Oyulmuş bir dağın için yerleşmiş bir ada gibiydi.

Girişte yer alan dar taştan çıkıntının önünde hazır durumda gemiyi nişan alan miğferleri inmiş ciddi yüzlü onlarca okçu duruyordu. Ortalarında Erec'in iyi bildiği acımasız bir adam, kumandanları duruyordu. Krov. Orada gururla duran bu adam, tıknaz, kel kafalı, vücudu savaş yaralarıyla kaplı, yüzü güneşten ve tuzdan yanmış, uzun sakallıydı. Sanki Erec'le daha önce hiç tanışmamış gibi sert bir ifadeyle ona bakıyordu.

Erec'in gemisi girişe yaklaştı ve Erec orada durup Krova'a baktı, bu düşmanca karşılamanın anlamını merak etti.

İki ordu gergin bir sessizlikle birbirlerine bakarken çıkan tek ses dalgaların kayalara vururken çıkardıkları seslerdi.

"Yayları bir arkadaşına mı doğrultuyorsun?" diye bağırdı Erec, dalga seslerini bastırarak.

Krov kaşlarını çattı.

"Ne zamandan beri arkadaşımsın?" diyerek Krov cevap verdi elleri belinde ve soğuk bir biçimde.

Erec bu cevaba hazırlıklı değildi.

"Kim olduğumu biliyor musun? Sana, senin atalarına nesiller boyu arkadaş ve ortak olan Güney Adalar'ın son kralının oğlu Erec'im ben."

"Evet, kim olduğunu biliyorum," diye cevap verdi ifadesiz. "Çok iyi biliyorum. *Ortaklıklar* esnektir."

Erec şaşırarak baktı.

"Babamla birlikte savaştın, babam için kan akıttın," diye seslendi Erec. "Davamız hep sizin davanız oldu. Seninle beraber denizde bizzat bir çok savaşta

yer aldım. İmparatorluk'un sizi ele geçirmemesi için çok defa sizi kurtardık. Neden oklarınızı bize yöneltiyorsunuz?"

Krov uzanıp kel kafasını kaşıdı.

"Bunlar doğruların sadece yarısı," diye bağırdı. "Babam da size birden çok kez yardım etti. Bence pazarlığın kaymağını aldınız."

Erec'in gemilerine baktı.

"Buraya arkadaş olarak gelmedin," diye bağırdı Krov. "Savaş gemileriyle geldin, belki de adayı almak için buradasın."

Erec kafasını salladı.

"Neden ada dediğin bu kaba yığını almak isteyeyim?"

Krov ona şok olmuş bir ifadeyle baktı sonra yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı.

Birden Krov kafasını geriye kahkahayla attı, sonra iki tarafın gerginliği son buldu. Her ikisinin de adamları oklarını indirdi.

"Erec, seni piç!" diye bağırdı Krov neşeyle. "Seni tekrar görmek kalbimi ısıtıyor!"

Krov uzandı ve havaya uzun metal bir ip attı, kavis çizerek havada yol alırken ip çözüldü ve Erec'in gemisinin kıçına indi.

"Ne bekliyorsunuz?" diye azarladı Krov, adamlarını. "Adamı duydunuz! Arkadaşımız gelmiş! Onları içeri alın!"

Krov'un adamları yaylarını bırakıp koşturmaya başladılar, ipleri elden ele çekerek Erec'in gemisini kayaya yaklaştırdılar. Sonra Krov, kayalık kenardan zıpladı ve Erec gemisinden inerken ona doğru koşup kocaman sarıldı. Erec her zamanki gibi Krov'un tahmin edilemez şakalarından payını almıştı, sanki sarıldığı kadar kolay öldürebilirmiş gibi duruyordu. Yarı korsan, yarı paralı asker, yarı askerdi. Erec tıpkı babası gibi Krov'u ve Büyük Kaya Adalı adamlarını kafasında nereye oturtacağını bilmiyordu.

Krov öne eğildi ve Erec'in yüzünü inceledi.

"Babanı çok az, seni ondan bile az görüyorum," dedi Krov. "Yaşlanmışsın. Artık bir erkeksin. Sen ve kardeşin," dedi Krov gemiden inen Strom'a kafasını sallayarak. Strom da onu selamladı. "Neden beni görmeye daha önce gelmedin?"

Erec yüzünü incelerken yıllar içinde onun da yaşlandığını gördü. Sakalına aklar düşmüş, yanakları kızarmış, kel kafası kırışmış ve göbek yapmıştı. Ancak yine de Erec'in hep hatırladığı gibi güçlüydü, nasırlı denizci elleriyle demir gibi tutuyordu Erec'i.

"Babamız öldü," dedi Strom.

Krov, doğrulaması için Erec'e baktı ve Erec kafasını salladı. Krov'un gözlerine üzüntü doldu.

"Ne kayıp," dedi. "İyi bir adam, iyi bir kraldı. Kaya gibi sertti ancak adildi. Yaşlı piçi severdim."

"Teşekkürler," dedi Erec. "Biz de severdik."

"Bu kim? " diye sordu Krov.

Erec bakışını takip edince döndü ve Alistair'in geldiğini gördü. Erec elini tutup taştan kayalığa inmesi için ona yardım ederken hepsi kenara çekildi.

"Sevdiğim kadın," diye cevapladı Erec. "Karım. Alistair."

Krov elini alıp öptü.

"Güzel zevkin var, "dedi Krov ve Alistair'e döndü. "Fakat sizin onun gibi çirkin, yaşlı bir piçle ne işiniz var? diye göz kırparak sordu ve gülümsedi.

Alistair güldü.

"Bunlardan hiç biri değil o," diye cevapladı, "çirkin ve yaşlı olsa bile yine de onu severdim."

Krov gülümsedi.

"Kaliteli bir kadın," dedi Erec'e gülerek. "Seninle birlikte olmasına şaşırdım."

"Neden şaşırıyorsun?" diye sordu Strom. "Erec artık bir Kral."

Krov kaşlarını kaldırdı.

"Kral mı oldun?" dedi. "Olacağını tahmin ediyordum, çok da iyi olacağından eminim," diye belirtti omuzun sıkıca kavrayarak.

Krov aninden dönüp adamlarına bağırdı.

"Ne bekliyorsunuz acaba!?" diye fırçaladı onları. "Kapıları açın! Adamı duydunuz, Kral gelmiş!"

Ağır kapıyı kaldırılınca büyük bir gıcırdamayla hareket etti ve arkasında duran, bir stadyumu andırır koca şehri ortaya serdi.

Krov onları kemerin altından şehrin eşiğine doğru yönlendirirken hepsi onu takip etti. İçeriye girerlerken Krov çıkıp Alistair'in elini tuttu ve diğer tarafa geçmesini sağladı.

"Leydim, lütfen burada durun."

"Ama neden?" diye sordu aklı karışmış halde.

"Çünkü sizin de ölmenizi istemiyorum."

Erec buna anlam veremedi ama şehrin eşiğinden geçerken aniden yukarı bakınca göz ucuyla at üstündeki bir şövalyeyi fark etti, elindeki mızrakla ona doğru geliyordu.

Refleksleri hareket geçen Erec son saniyede yoldan çekildi ve mızrak onu kıl payı kaçırarak havayı deldi. Aynı anda, bir şövalye diğer yandan Strom'a doğru saldırdı ve Strom da hemen harekete geçip yuvarlanarak vurulmadan hemen önce yoldan çekildi.

Erec şehrin girişindeki avluda, farklı bir stadyumun ortasında durduğunu ve etrafında çok sayıda zırhlı şövalyenin at üstünde ona doğru geldiğini görünce dehşete düştü.

Bir kaç adım ötede şeytani bir gülümsemeyle ona sırıtan Krov'a baktı.

"Büyük Kaya Adalıların geleneklerini ne çabuk unutmuşsun," dedi. "Buraya girmeyi hak etmeyen kimse içeri alınmaz. Burası Güney Adalar'da olduğu gibi süt çocuklarının girebileceği bir yer değil. Burası savaşçıların adası! Buraya girmek için savaşacaksınız!"

"Bir at ve mızrak vermeye ne dersin?" diye bağırdı Strom içerleyerek.

Krov sırıttı.

"Burası Büyük Kaya," dedi. "Onları da kazanmalısınız."

Ona doğru gelen bir başka şövalyeden yolundan çekilerek kurtuldu, yerde yuvarlandı, yine kıl payı kaçabilmişti. Onlarca şövalye daha saldırıya geçince Erec Strom'a baktı, ikisi sessizce harekete geçmeye karar verdiler.

Bir sonraki şövalye saldırınca Erec yana çekilip mızrağını tuttu ve tek bir kaygan hamleyle iki elinin arasından çekerek şövalyenin atından fırlayıp uçarak yere düşmesine sebep oldu.

Erec hemencecik dizginleri tutup şövalyenin atına mızrağını tutarak bindi, atı topukladı ve dörnala koşmaya başladı.

Erec son hızla giderken Strom'un diğer tarafından geldiğini fark etmediği bir başka şövalyeyi hedef aldı. Erec tam zamanında yetişerek antrenman için kullanıldığı belli olan kör uçlu mızrakla adamın kaburgalarına hamle yaptı. Şövalye uçtu ve Strom hiç vakit kaybetmeden atına çıkıp mızrağını kaptı.

Nihayet eşit şartlara sahip olunca Erec en iyi bildiği şeyi yapmaya koyuldu, mızrağını indirerek karşı şövalyelerle dövüşmeye hazırlandı. Hiç beklemeden onlara doğru koşturarak aralarından geçti ve sırayla her birini aşağı indirip ardında her biri yere düşerken çıkardıkları şıngırdayan zırh seslerini bıraktı. Bu Büyük Kaya Adamları sert savaşçılar olabilirlerdi ancak hiç birinde Güney Adalar şampiyonu ve krallıklarında rakibi olmayan şövalye Erec'in kabiliyeti yoktu.

Yanındaki Strom da eş zarar verip kendi payına düşen izleri bırakıyordu.

Erec birden arkasında bir gümbürtü duyunca elinde tahtadan bir topuz savuran bir başka şövalyenin saldırmak için ona doğru geldiğini ve onu kafasından vurmak üzere olduğunu gördü. Erec karşı koyamadan Strom yanlarından saldırıp, mızrağını savurdu ve şövalye topuzu fırlatamadan onu atından arkaya doğru düşürdü.

"Şimdi ödeştik!" diye bağırdı Strom, Erec'e.

Erec ve Strom karşı taraflardan birbirlerini hızla geçerek geniş daireler çizdiler ve tekrar birlikte saldırmaya başlayıp onlara doğru saldırıya geçerek

geriye kalan şövalyelere doğru atıldılar. Erec miğferini ve mızrağını indirerek bir şövalyeyi Strom'la aynı anda atından düşürdü. Birlikte gruptan ayrılıp sırasıyla her birini yere düşürdüler sonra hepsinin işini bitirene kadar tekrar tekrar daire çizdiler.

Büyüyen kalabalık avluyu doldurmuş neşe içinde tezahürat yapıyordu. Erec ve Strom hepsine bakıp son turdan sonra aldıkları zaferle miğferlerini ve mızraklarını havaya kaldırdılar.

Krov öne gelip yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onları selamladı, Erec ona teşekkür mü etmeli yoksa onu öldürmeli miydi bilmiyordu.

"İşte bu benim hatırladığım Erec!" diye bağırdı Krov ve kalabalık yeniden neşe içinde bağırdı. "Burada kalmayı hak ettiniz- her ikiniz de."

Krov dönüp bir sonraki kemerli kapı için işaret etti ve büyük kapı yavaşça kalkınca arkasında duran şehir avlusunu gösterdi.
"Dostlarım, Büyük Kaya Adası'na hoş geldiniz!

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Raj, Desmond, Kaz, Luzi ve onlarca silah arkadaşının ona eşlik ettiği Darius çöl boyunca güneşlerin altında dört nala ilerlerken zertalarından çıkan sesler öğlen sessizliğini deliyordu. Çorak arazi boyunca İmparatorluk savaşından aldıkları zertaları ve askerlerden yağmaladıkları silahları kullanıyorlar; arkalarından yaya olarak gelen yüzlerce köylüye yol gösteriyorlardı. Karma bir grup savaşçıydı bunlar, hepsi ortak bir dava ile büyütülmüş, kana ve özgürlüklerine susamış ve sadece Darius'un liderliği, fedakarlığı ve üstlendiği model nedeniyle birleşmişlerdi. Darius artık yerinde oturmamaya ve savaşı İmparatorluk'un kapısına götürmeye kararlıydı; halkı da onun peşinden gitmeye.

Darius, halkının liderliğini onlara verdiği cesaretten dolayı mı yoksa artık kaybedecekleri hiç bir şeyleri olmadığı için mi kabul ettiğini bilmiyordu. Belki de nihayet halkı İmparatorluk'un onları kuşatıp yok edeceğini anlamıştı; ya da belki de artık katledilmeyi ya da sakatlanmayı bekleyerek hiç bir şey yapmadan daha fazla duramayacaklarını fark etmişlerdi. Köşeye sıkıştırıldıklarında saldırmaya zorlanmışlardı. Nihayet Darius ve halkı göze göz davranmıştı. Nihayet Darius dik durup dövüşerek ölümü bulabileceği için mutluydu.

Darius'un önderliğinde nihayet insanlıklarına bulmuş ve haklarını talep etmişlerdi. Sonunda insani değerlerin kimseden alınamayacağını ve aynı şekilde kimseye verilemeyeceğini hepsi görüyordu. Bu almak zorunda olunan, ısrarla sahip olunması, talep edilmesi gereken bir şeydi; ancak iki elle sıkı sıkı tutarak alınabilirdi.

Hepsi cesaretlenmenin yanı sıra güçlenmişlerdi. Ellerinde çelikten yapılma gerçek silahlar vardı ve hayatlarında ilk kez bir bambu yerine soğuk çeliği ellerinde tutuyorlar, ağırlığını duyumsuyorlardı. Her hangi birini gerçek bir savaşçının hissettiği şekilde hissettiren zertaların hızları ve çevikliklerileyle de cesaretlendikleri de doğruydu. Hiç durmadan ilerlerken sorgusuzca Darius'u çölde takip ediyorlardı. Darius onları istediği yere yönlendirebileceğini hissetti.

Tabii hepsini değil. Darius'u suçlayan, onu kıskanan ve hayata geçirdiği eylemleri onaylamayan Zirk'in önderliğinde köylüler arasında hala bir bölünme vardı. Bu insanlar da şimdi başka seçenekleri olmadığı için onu takip ediyorlardı çünkü kesinlikle arkada kalmak istemiyorlardı. Onunla hiç bir şekilde hemfikir olmasalar da, ona karşı bir güç savaşının içinde yer alsalar da hayatları boyunca köle olarak yaşayan bu grup da diğer hepsi gibi özgürlüğün bıraktığı ilk tadı sevmişlerdi.

Darius zertasını topuklayınca hepsi daha hızlı ilerlemeye başladı, Darius'un sırtından terler boşanıyor, yaralarına batıyordu. Hayata tutunurmuş gibi sıkı sıkı

hayvanlara tutup ufku görmek için gözlerini kısıyordu. Dışarıda, kendi başına olmak, dilediğini yapıp gün içerisinde dilediği yere gitmek o kadar keyifliydi ki yaralarını hissetmiyordu bile. Hayatı boyunca Darius her gün görevlerini tamamlamak zorundaydı ancak güneş battıktan sonra boş vakti olurdu. Elbette hiç bir zaman köy sınırının dışarısına çıkmaya cesaret edemezdi.

Özgürdü, gerçekten özgürdü. Bu kelimenin sadece bir kaç gün önce hayalini bile kuramazdı.

Darius nihayet uzakta beklediği şeyin görüntüsünü fark edinceye kadar ilerlemeye devam etti. Bu onun ilk hedefiydi: komşu köyün esir tarlaları belki yirmi kilometre ötedeydi. Çölle birbirinden ayrılan etraftaki köle köylerin hepsi, İmparatorluk hükümdarlığında Volusia'nın çevresini sararak birbirlerine bağlanan noktalar gibiydi. Bu tamamen değişmek üzereydi.

Darius, diğer kölelerin de aynı şekilde hissettiklerini biliyordu. Diğer köleler onu ve halkını, özgür, başına buyruk ve saldırır halde gördüklerinde onlara bu davada katılacaklarını hissediyordu. Köy köy dolaşarak tüm adamları alıp bir ordu oluşturacaktı.

Dairus bir de Volusia'ya doğrudan saldıramayacağını biliyordu, az sayıda olan adamlarına karşı büyük orduları ve geniş kaleleriyle bunu yapmanın imkanı yoktu. Eğer bir şekilde kazanma şansı varsa, bunu İmparatorluk'un en zayıf ve en hassas noktalarına en beklemedikleri anda yapmalıydı: yani tarlalarda, parça parça, her defasında bir köyde, köle efendilerin az, dağınık ve farkında olmadığı yerlerde olmalıydı. Her köle tarlasında bir kaç düzine köle efendinin yüzlerce köleyi denetlediğini biliyordu. Geçmişte onlar da kendi alanlarında tutulurken kimse isyan etmeye cesaret edemiyordu bu nedenle az sayıda adam çok sayıda köleye göz kulak olabiliyordu.

Fakat bu eğer Darius yardım edebilirse değişmek üzereydi. Artık zalim köle efendiler sıradan insanların gücünü göreceklerdi.

Darius özellikle, çabucak ve farkında olmadan saldırırlarsa kazanabileceklerini biliyordu; eğer köleleri serbest kılıp büyüyen bir orduya dönüştürebilirlerse olurdu bu iş.

Yakına geldiklerinde Darius bir savaş çığlığı koparıp zertasını topukladıktan sonra çok daha fazla bir hızla köle tarlasına yaklaştı. Buradan, engebeli bu alandan bile zincire vurulmuş yüzlerce kölenin kayaları kırdıklarını görebiliyordu. Darius ve adamlarının gelişini beklemiyorlardı. Onların etrafında ve alan boyunca dağılmış, sıralar boyu bir aşağı bir yukarı yürüyen İmparatorluk askerleri vardı. Kırbaçlarını sabah güneşi altında kaldırıp indiriyorlardı. Darius bu görüntüyle irkildi, sırtında kırbaç darbeleri nedeniyle hala taze olan yaralar vardı. Aklında henüz yaşanmış anıları ve yepyeni bir intikam duygusunu getiriyorlardı.

Darius kaşlarını çatıp daha da hızlı ilerledi. Aynı manzarayı görüp, Darius gibi hisseden etrafındaki adamlar da yalnışları düzeltmek için başka itici güce gerek duymadan aynı şeyi yaptılar.

Darius zertasının sırtında onlara yaklaşırken ilk sıradaki kölelerin dönüp ona baktıklarını ve gözlerinin şaşkınlıkla büyüdüklerini gördü. Güneşin altında zerta binen, çelik silahlar tutan, onların ten renginde, özgürce ve utkuyla ilerleyen başka köle görmedikleri belli oluyordu.

Darius gözünü genç bir çocuğu kırbaçlayan köle efendiye özellikle dikti, İmparatorluk'tan yağmaladığı kısa hançeri kaldırarak hedef alıp fırlattı.

Köle efendi nihayet onlara doğru dörtnala gelen zertaların sesini duyup dönünce Darius şaşkınlıktan kocaman açılan gözlerini ve sonra hançer kalbini delerken hissettiği acıyı görünce çok keyiflendi.

Köle efendi hançeri sanki çıkarmaya çalışır gibi iki eliyle tutup aklı karışmış halde Darius'a baktı, sonra sırt üstü yere düştü. Ölmüştü.

Darius ve diğerleri sevinç çığlıkları attılar ve tarlaya şimşek gibi birbirleri ardına girip, büyük bir yıkım duvarının gelişini kaldırdıkları toz bulutuyla haber verdiler. Köylüler orada korkudan donmuş ve yerlerine mıhlanmış dururken Darius ve adamları hızlıca yanlarından geçerek sağlı sollu köle efendileri öldürmeye başladılar.

Darius ve diğerleri orada korkudan titreyen bir grup köylünün önünde durdu.

Köylüler onlara hayret içerisinde bakarken hala hareket etmiyorlardı. Koyu renk tenli iri bir köle, gözlerinde korku ve alnından boşanan terlerle baltasını indirip Darius'a baktı.

"Ne yaptınız?" diye telaşla sordu adam. "Köle efendileri öldürdünüz! Şimdi hepimiz öleceğiz! Buradaki tüm köleler ölecek!"

Darius kafasını sallayıp öne geldi, kılıcını kaldırınca köle irkildi. Darius yere savurup kölenin zincirlerini kopardı.

Köle dehşetle zincirlere bakarken Darius'un silah arkadaşları Raj, Desmond, Kaz, Luzi ve diğerleri sırayla öne gelip kılıçlarını kaldırdılar ve aynı şekilde kölelerin zincirlerini parçaladılar. Kırılmış zincirlerin çöl zeminine düşerken çıkardığı tatmin edici şıngırtılar etraflarında yankılandı.

Hepsi Darius'a hayretle bakıyordu, kıpırdayamayacak kadar şaşkınlardı.

"Kendinize bir daha köle demeyin," diye cevap verdi Darius.

"Ama zincirlerimiz!" diye bağırdı bir başka köle. "Onlar geri takmalısınız, hemen! Hepimizin bunun için öleceğiz!

Darius bu zavallı adamların bu kadar şartlanmış olmalarına inanmayarak kafasını salladı.

"Anlamıyorsunuz," diye cevap verdi Raj. "İmparatorluk'tan kortuğunuz günler sona erdi. Artık biz onların üstüne korku salacağız."

"Bizimle dövüşerek ölebilirsiniz," diye bağırdı Darius, özgür kalan kölelerin oluşturduğu gruba, "ya da bu tarlalarda korkaklar gibi başınız eğik ölürsünüz! İçinizden köle olarak ölmek isteyen kim var? Özgür bir adam olarak ölmek isteyen kim var?"

İşte o an kölelerin arasında bir tezahürat yükseldi, özgürlüklerinin geldiğini anlamaya başladılar.

"Sizlere özgürlük verememem kardeşlerim!" diye bağırdı Darius. "Bunun için savaşmalısınız! Her biriniz! Bize katılın!"

Bir boru sesi duyulunca düzinelerce İmparatorluk askerinin hızla onlara doğru akın ettiğini gördü. Birden Darius'un arkasında bir bağırış daha duyulunca yüzlerce köylünün yayan bir şekilde ufukta görünerek ona yetişip destek vermek üzere geldiklerini gördü.

İmparatorluk askerleri de onları gördüler ve görür görmez yollarında durdular. Artık bir avuç özgür kalmış köleyle karşı karşıya değillerdi, artık yüzlercesi önlerinde duruyordu. Ufka korku ve şaşkınlıkla baktılar sonra aniden Darius hayatında ilk kez olarak İmparatorluk adamlarının dönüp kaçtıklarını gördü.

Darius bir savaş çığlığı atıp, öne atıldı. Bu sefer özgürlüklerine kavuşan köleler de aynı anda ona katıldılar. Büyüyen ordusuna liderlik etti, tarlalar boyunca koşturup İmparatorluk askerlerini kovalamaya başladılar. Askerler kaçarken onları yakalayıp yarmaya, sağlı sollu katletmeye başladılar. Darius, köle efendinin daha hızlı koşmak için kırbacını bıraktığını ve o sırada Raj'ın mızrağını fırlatarak sırtına sapladığını ayrı bir keyifle izledi.

Darius yeniden zertasına binip öne atıldı, yeniden birleşip ona doğru saldırıya geçen yarım düzine köle efendiyi karşılamak için koşturdu. Silah arkadaşları da hemen zertalarına bindiler. Arkalarında, köleler sıra halinde onlara katılmak için yola çıktılar.

Özgür kalan köleler dövüşe katılıp köle efendilerin üstlerine çullanarak onları yere düşürdüler, üstlerine atladılar ve onları ölüme yumruklayarak gönderdiler.

"Bu oğlum için!" diye bağırdı içlerinden biri.

Daha çok sayıda köle öne gelip hala bileklerinden sallanan zincirleri kullanarak bir grup askere arkadan saldırdı, sallanan zincirlerini askerlerin boynuna tekrar tekrar dolayarak onları boğup ölüme gönderdi.

Nihayet, düzinelerce İmparatorluk askerinden oluşan grup sayıca az olduklarını ve eğer kaçmaya devam ederlerse öleceklerini anlayıp durdular, dönüp profesyonel bir duvar oluşturup karşılarında durdular. Bunlar göz korkutan iri savaşçılardı, kölelere yukardan bakarken kuşandıkları kalın,

profesyonel zırh ve silahlarla kafalarına yoluna çıkan her şeyi öldürmek gibi vahşi bir amaç koymuşlardı.

Darius mızrağını attı, kalkanlarıyla kolayca durdurdular. Artık hep birlikte hareket ettikleri için bunun kolay olmayacağını biliyordu.

Darius zertasını onlara sürüp hayvandan indi; Raj, Desmond, Kaz ve Luzi ile beraber birçok silah arkadaşı da onu takip etti. Delirmiş bir şekilde zertasından inip kılıcını havaya kaldırdı ve bir askerin omzuna indirdiği hamle, ilmeklerinden geçip onu yere düşürdü.

Diğer askerler hemen saldırıya geçtiler.

Darius darbelerine karşılık darbe savuruyor, hızları ve güçleri karşısında şaşırıyordu. Birbirlerini öne ve arkaya iterek dövüşürlerken kılıçları şıngırdıyor ve öğle güneşi altında parlıyordu. Yanında duran Raj ve Desmond alevlenen dövüşle meşgullerdi ve hiç biri ona avantaj sağlaması için yardım edemezdi. Diğer adamlar ve köylüler yetişip onlara katılmaya başlarken Darius profesyonel askerler tarafından katledilirken çıkardıkları çığlıkları duyuyordu.

Darius yetenekli bir askerle bire bire çatışıyor, kılıçlarından çarpışma sesleri yükseliyordu. İndirdiği darbenin çoğu koca, bakır zırh tarafından engelleniyordu. Bir başka İmparatorluk askeri koşup Darius'u kafasının yanından zırhıyla vurarak onu dizlerinin üstüne düşürdü.

Darius hiç vakit kaybetmeden etrafında bu çınlayan başıyla bile dönmeyi başarıp İmparatorluk askerini dizinden yardı, adam bir çığlık atarak yere düştü.

Darius bir başka asker sırtına kılıcını indirip onu ortadan ikiye bölmek üzereyken yolunda çekildi.

Yeniden ayağa kalkıp bir başka darbeyi daha savuşturdu fakat bir tane daha kılıç vuruşunun sırtına gelişini görmek için zamanında dönemedi.

Darius zincirlerin havada sallanışıyla çıkan ani sesi duydu ve serbest kalan kölelerden birinin uzanarak, askerin bileğine dolandırıp onu geri çekmesini ve böylece bu ölümcül darbeden kendini kurtarmasını izledi.

Darius döndü ve kendini kurtarıp köleye saldırmadan hemen önce askeri bıçakladı.

İki asker daha Darius'a saldırdı ve Darius'un zertası öne gelip onları ezip bayıltmadan hemen önce yollarından çekildi.

Gittikçe artan sayıda serbest kalan köle, öne atılıp zincirlerini savurarak İmparatorluk askerlerini kırbaçlıyor, kendilerine yapılan bu davranışının bedelini ödetiyorlardı. Hatta bazı köleler çöl zemininden gerçek kırbaçları alıp bunları sert silahlar olarak kullandılar ve sağlı sollu İmparatorluk askerlerini kırbaçladılar. Çoğu darbeleri kalkanlar tarafından kontrol ediliyordu ama zamanla yeterli sayıda köylü ulaşınca daha fazla zincir ve kırbaç getirildi böylece darbeleri durdurulamadı. İmparatorluk zayıflamaya başladı.

Kısa süre sonra ayakta kalan tek bir İmparatorluk askeri vardı, o da silahlarını, zırhını, miğferini atıp ellerini kaldırarak karşılarında durdu.

"Merhamet edin!" diye bağırdı, tüm köylüler etrafını sardığında. "Yaşamama izin verin ve İmparatorluk'a sizin adınıza konuşup onlardan merhamet dileyeyim!"

Darius nefes nefese kalmış bir halde, eliyle kılıcının kabzasını tutup kaşlarını çatarak ona yaklaşırken kalabalık sessizleşti.

"Anlayamadığın şey," diye tısladı Darius, "Merhamet dilenmeni istemediğimiz. Bizler artık köle değiliz. İstediğimizi zorla alırız."

Darius öne geldi ve askeri kalbinden bıçakladıktan sonra adam yere çöküp çöl zeminini kırmızıya çevirirken onun ölümünü izledi.

"Al sana merhamet," dedi Darius. "Hepimize verdiğiniz merhamet bu."

Darius'un etrafında birden şevinçle, zaferle tezahürat eden insanlar, özgür kalan köleler doldu. Hepsi, yüzlercesi ona doğru sevinçle koştular, ordusu şimdiden iki katı sayıya ulaşmıştı. Darius kılıcını havaya kaldırıp döndü ve hepsine baktı. Onlar da hep bir ağızdan ismini söyleyip haykırdılar:

"Darius!" diye bağırdılar. "Darius, Darius!"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Indra, Ragon'un altın kalesinde etrafına hayranlıkla bakarak diğerleriyle beraber oturuyor, tüm bunların gerçek olduğuna inanamıyordu. Pürüzsüz ve parlak bir zemin üstünde duran neredeyse şeffaf, çok şık kürk yığınlarının üstünde önündeki koruması parlak beyaz mermerden yapılma belki altı metre uzunluğundaki devasa boyutuyla, işlemeli bir şöminenin önünde yanında Reece sonra Thorgrin, O'Connor ve Matus oturuyorlardı.

Indra alevlere bakıyor, dışarıda gece inerken zaman mevhumunu yitiriyordu. Dışarıya açılan kemerli pencerelerden baktı ve alacakaranlığın indiğini gördü; yıldızlar gökte kırmızı renkte parlıyordu. Nazik okyanus esintilerini hissetti, uzaktan çarpan dalgaların sesini duydu, okyanusun aşağıda bir yerlerde olduğunu biliyordu.

Indra döndü ve arkadaşlarını hiç olmadığı kadar rahatlamış bir halde gördü; hiç hatırlayamadığı kadar uzun bir zamandan sonra tetikte değillerdi, kendi de tedbirli olmak zorunda hissetmiyordu kendini. Refleks olarak kavradığının farkında bile olmadığı yeni mızrağını sıkı tutuşunu gevşetip yanına bıraktı. Bir yanı ondan ayrılmak istemiyordu, silah onun bir uzvu haline gelmişti bile. Kürklerin üzerinde Elden'ın yanına uzandı ve alevlere baktı. Elden bir kolunu omzuna atıp ona yakınlaşmayı denedi ama Indra onu itti, insanların ona yaklaşmasını sevmiyordu.

"Ağır mı?" diye sordu bir ses.

Indra döndü ve yanında oturan Selese'in mızrağa baktığını gördü. Selese hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Bir yanda, bu grupta yer alan yolculuklarında yanlarında olan diğer tek kız oydu; bu anlamda aralarında bir bağ oluşmuştu fakat diğer taraftan Indra, Selese'ten biraz çekindiğini itiraf etmeliydi; ne de olsa ölüler ülkesinden ve ölümün diğer tarafından yeni çıkmıştı. Onu nereye koyması gerektiğini bilmiyordu. Hayatta mıydı? Yoksa hala ölü müydü? Her hangi biri gibi yaşıyor görünüyordu. Bir şekilde yine Indra Selese'ten ürktüğünü biliyordu.

Ek olarak Indra Selese'i gerçekten anlamıyordu, hiç anlamamıştı. İkisi çok farklı insanlardı, mayaları çok farklıydı. Indra bir savaşçıydı, Selese ise bir şifacıydı ve Indra'nın hiç olmak istemediği kadar kadınsıydı. Indra silah tutmak istemeyen hiç bir kadını anlayamazdı.

"Hayır," diye cevap verdi sonunda Indra. "Şaşırtıcı derecede hafif."

Aralarında bir sessizlik oldu. Indra bu nezakete karşılık vermeliymiş gibi hissetti sonuçta Selese bir sohbet başlatmaya çalışmıştı.

"Ya senin kumun?" diye sordu Indra. "Ona sahip olmayı sevdin mi?"

Selese kocaman gülümseyip kafasını salladı.

"Başkalarını iyileştirmeme yardım eden her şey hoşuma gider," diye cevapladı. "Daha iyi bir hediye isteyemezdim"

"O zaman sen benden daha iyi bir insansın," diye cevapladı Indra. "Ben insanları öldürmekten hoşlanıyorum, iyileştirmekten değil."

"İkisinin yeri ayrı," diye cevapladı Selese, "kendimi başka birinden daha iyi olarak tanımlamam. Aslında sana hayranlık duyuyorum."

"Bana mı?" diye sordu şaşkınlıkla Indra. Bu, Selese'in ağzından duymayı umduğu en son şeydi.

Selese kafasını salladı.

"Evet, bir silahı bu şekilde tutmana inanmakta güçlük çekiyorum ya da her hangi bir silahı."

Indra, her zamanki gibi savunmaya geçerek başlangıçta Selese'in onunla dalga geçip geçmediğini merak etti. Fakat onun yumuşak şefkatli gözlerine bakınca, ciddi olduğunu anlayıp yumuşadı. Selese'le benzemediği için onu çok sert şekilde yargılamış olduğunu fark etti. Soğuktu, onu uzakta tutmuştu, geri gelmesine sevinmemiş gibiydi. Şimdi ne kadar iyi ve içten bir insan olduğunu anlayınca hata ettiğini anladı. Bu sadece onun davranış şekliydi, herkese karşı her daim çok mesafeli olmuştu. Bunun bir savunma mekanizması olduğunu, bu zalim ve gaddar dünyada özellikle de silah tutan bir kadın olarak hayatta kalmasına yardımcı olduğunu fark etmişti.

"Çok zor bir şey değil aslında," diye cevap verdi Indra. "Sana öğretebilirim."

Selese gülümsedi ve elini kaldırdı.

"Teşekkür ederim," dedi, "fakat ben şifalı ilaçlarımla mutluyum."

"İnsanları iyileştirmede iyisin," diye gözlemini belirtti Indra. "Ben de onları öldürmede."

Selese güldü.

"O zaman seninle iyi bir takım oluruz gibi." dedi.

Indra da ona gülümsedi, Selese'le kendini çok garip bir biçimde rahat hissediyordu.

"Kabul etmem gerekir ki," dedi Selese, "en başta senden korkuyordum. Senin gibi dövüşen ve erkeklerden korkmayan bir kadından yani."

"Korkacak ne var?" diye cevapladı Indra. "Ya bir adamı öldürürsün ya da o seni öldürür. Korku bir fark yaratmaz."

Indra kafasını salladı.

"Kabul etmeliyim ki," diye ekledi, "ben de senden korkuyordum."

"Sen-- benden mi!?" diye sordu Selese hayretler içinde.

Indra kafasını salladı.

"Sonuçta ölüler ülkesinden, diğer taraftan çıkıp gelen sensin. Sadece ölümle karşılaşmadın aynı zamanda onu tanıdın. Üstelik ölüme kendi ellerinle gittin. Ölümden korkarım. Kimseden korkmamak için uğraşsam da ölümden ve ona çok yaklaşan herkesten korkuyorum."

Selese'in yüzü ciddileşti ve alevlere bakarken sanki hatırlar gibi derin bir nefes aldı.

"Nasıldı?" diye sordu Indra, dayanamayarak. Bunu sormaması, ona ısrar etmemesi gerektiğini biliyordu ama öğrenmeliydi. "Aşağıda olmak dayanılmaz mıydı?"

Aralarına uzun bir sessizlik düşerken, Indra Selese'in cevap vermemesini diledi, bir yanı cevabı duymak istemiyordu ama diğer yanı da öğrenmek için ölüyordu.

Selese nihayet iç çekti.

"Bunu tanımlamak zor," dedi. "Bir başka yere giriyormuş gibi değil. Sanki kendinde bir başka bölüme; derin, bazen karanlık bir yere geçiyormuşsun gibiydi. Her şey yüzeye çıkıyor, gözünün önüne geliyor, hayatta yaptığın her şey, sevdiğin, nefret ettiğin herkes, yaptığın veya yapmadığın her şey. Verdiğin aşklar, kaybettiğin sevgiler. Hepsi önünde sanki yeniden oluyormuş gibi beliriyor. Garip bir durum, sanki hayatının hiç bitmeyen şekilde incelemek gibi. Hatıraların, rüyaların ve umutların yeri orası. En çok da gerçekleştiremediğin arzularının."

Selese iç geçirdi.

"Benim için en önemlisi, kendi hayatıma son verdiğim için aşağıda farklı bir yere gönderilmem oldu. Orası, ne yaptığımı ve neden yaptığımı anlayıp kavramam içindi. Anılar sürekli tekrar ediyor hiç bitmiyordu. Bir taraftan duygusal boşalma yaşıyorsun diğer taraftan işkence çekiyorsun. Hayatıma son veriş şeklim nedeniyle hiç bir şey tamamlanamamıştı. Bir şans için, hatalarımı tamir edip doğru şeyi yapmak için yanıp tutuşuyordum."

Indra, Selese'in ne kadar derinden hissettiğini görebiliyordu, gözlerinden bir başka yerde kaybolduğu okunuyordu. Selese'te olan şeffaf bir özellik vardı, sanki bir yanı buradaydı ama diğer tarafı hala dipteydi.

Selese döndü ve gözlerini ona dikti.

"Pekiyi sen?" diye sordu Selese. "Seni buraya getiren neydi? Hayatın mükemmel miydi?"

Indra bu soru karşısında uzun ve etraflıca düşündü, daha önce bunu hiç kafa yormamıştı.

Indra kafasını salladı.

"Mükemmellikten çok uzaktı," dedi. "Hatta her şey olabilirdi ama mükemmel asla. İmparatorluk'ta yetiştim. İmparatorluk'ta insan hayatını bir köle

olarak yaşar. Büyük bir köle şehrinde yaşıyordum ve hayatım esaretten ibareti. Sevdiğim ve bildiğim herkesin öldürüldüğüne şahit oldum."

Indra iç geçirdi, bu düşünce karşısında midesi bulandı, her şey dün olmuş gibi tüm anılar zihnine üşüştü.

"Zincirlerle yaşayabilirdim," dedi. "İş yaparak geçirebilirdim hayatımı. Beni dövmelerine aldırış etmeyebilirdim. Fakat ailemin zincire vurulması, esaret altına alınmalarına katlanamazdım. Bu çok fazla geldi."

Indra onları düşünerek sustu, ailesini, kız ve erkek kardeşlerini hatırlardı.

"Şimdi neredeler?" diye sordu Selese. "Ne oldu onlara?"

Uzun bir sessizlik içinde alevlerin sesinden başka bir şey duyulmuyordu, diğerlerinin onları dinlediğini hissettiği için cevabına dikkat etmek istiyordu.

Indra kafasını indirirken salladı, gözlerinin yaşla dolduğunu hissediyordu. Ağzından kelimeler çıkmıyordu bu yüzden sustu.

Selese uzandı ve omzuna şefkatle elini koydu.

Nihayet uzun bir zamandan sonra Indra nefes aldı.

"Ölmelerini izledim," dedi, kelimeler boğazında düğümlenirken. "Her birinin ölümünü. Yapabileceğim hiç bir şey yoktu. Diğerlerine zincirlenmiştim, çaresizdim."

İç çekti.

"Hayatta kalmaya yemin ettim. Bir savaşçı olmaya. İntikam almaya. İntikama olan ihtiyacım, yemek, su ve yaşamak için duyduğum gereksinimden daha güçlü. Beni hayatta tutan şey bu. Devam etmemi bu sağlıyor. Benden ailemi alan tüm o insanları öldürmek için elimden gelen her şeyi yapmaya yemin ettim."

Elden kayarak yakına geldi ve bir kolunu beline sardı.

"Üzgünüm," dedi. Uzun süredir ilk kez konuşuyordu ve kim bilir ne zamandan beri tutunduğu sessizlikten, hislerini ifade edememe halinden ilk defa çıkıyordu.

Fakat Indra kolunu silkeledi, kendine rağmen kızıyordu. Bu elinde değildi, savunmacı tarafı her şeyin önüne geçiyordu.

"Anlayışına ihtiyacım yok," diye karşılık verirken sesi karanlık ve öfke doluydu. "Kimsenin anlayışına ihtiyacım yok."

Indra birden ayağa kalkıp odayı mızrağını alarak geçti ve sırtını hepsine dönüp odanın en uzak köşesine oturdu. Orada yüzü duvara dönük bir şekilde pencereden geceyi izliyor, ay ışığı altında mızrağını tutuyordu. Kimsenin onu bu şekilde görmesini istemediği için çabucak gözündeki yaşları silip silahını ışığa tutarak incelemeye başladı. Tüm mücevherlerinin parladığını gördü, yeni silahıyla kendini çok rahat hissediyordu. Hepsini, tüm İmparatorluk fertlerini öldürecekti.

Bu yaptığı en son şey olsa bile sırayla hepsini tek tek öldürecekti.

*

Thor derin uykuda, sıkıntılı rüyalar görüyordu. Tepesinde yepyeni kanvas yelkenlerin çırpındığı, güzel, uzun bir gemide yol aldığını gördü; denizde bir balık gibi ilerlerken altındaki okyanus parıldıyordu. O ve Lejyon kardeşleri, önlerinde deve hörgüçleri gibi duran karla kaplı üç belirgin kayanın işaretlediği küçük bir adaya doğru ilerliyorlardı. Bu, Thor'un asla unutamayacağı bir görüntüydü.

Daha yakına geldiklerinde en yüksek kayanın tepesinde güneşte parlayan bir şey dikkatini çekti. Gözlerini kısınca, küçük, parlak bir beşiğin durduğunu gördü. Orada, içinde küçük bir bebeğin yattığını adı gibi biliyordu.

Kendi bebeği.

Guwayne.

Akıntılar onları o derece hızlı taşıyordu ki Thor neredeyse nefes alamıyordu ve sanki bir rüzgar kanadının üstünde taşınarak oraya yaklaşırken Thor daha önce hiç tatmadığı bir keyif ve heyecan yaşıyordu. Tırabzanlarda durdu, gemileri kuma dokunur dokunmaz zıplayıp kayalıklara koşmaya hazırdı.

Birden karaya girdiler ve Thor zarif bir hareketle tırabzanın üstünden neredeyse beş metre yükseklikten kuma zahmetsizce indi. Yere değer değmez koşmaya ve adaya komşu olan sık tropik ormanda ilerlemeye başladı.

Thor hiç durmadan koşarken dallar her tarafını çiziyordu ve sonunda nihayet açık alana ulaştı. Orada bir kayanın tam tepesinde altın beşik duruyordu.

Bebeğin ağlaması ormanı doldururken Thor öne atılıp kayaya tırmandı ve platoda durdu, Guwayne'i gördüğü için çok heyecanlıydı.

Thor sevinçle Guwayne'in orada olduğunu gördü. Gerçekten oradaydı. Ağlarken ona doğru uzanıp gözyaşları akıtan oğlunu aldı. Kendine çekti ve göğsüne yapıştırarak gözlerinden yaşlar akarken onu sallamaya başladı.

Baba, dediğini duydu Guwayne'in, sesi kafasının içinde bir şekilde yankılanıyordu. *Beni bul. Beni kurtar, baba.*

Thor şaşkınlıkla kalkıp şimşek gibi doğruldu, kalbi deliler gibi çarparken aklını yitirmiş bir halde etrafına bakındı. Nerede olduğunu bilmiyordu, Guwayne'i almak için uzandı, bebeğini niye bulamadığını anlayamıyordu. Onun yanında değil de başka bir yerde olduğunu anlaması için biraz zaman geçmesi gerekti. İçerideydi.

Bir kaledeydi, Ragon'un kalesindeydi.

Aklı karışmış olan Thor etrafına baktı ve diğerlerinin derin uykuda olduklarını gördü. Yüksek kemerli pencerelerden dışarı bakınca gece göğünde

şafağın sökmek üzere olduğunu fark etti. Kafasını sallayıp, gözlerini ovuştururken bunun sadece bir rüya olduğunu anladı. Guwayne'i bulamamıştı. Denizde değildi.

Fakat o kadar gerçekçiydi ki. Bir rüyadan fazlası olduğunu, bunun bir mesaj olduğunu hissetmişi. Sadece ona gelen bir mesaj. Guwayne'in buraya çok yakında, üç beyaz kayalıklı bir adada onu beklediğinden emin oldu. Thor onu kurtarmalıydı. Bekleyemezdi.

Thor birden ayaklarının üstünde durup her birini sarsarak kardeşlerini derin uykularından uyandırdı.

Hepsi tetikte, silahlarına sarılarak ayağa kalktılar.

"Gitmeliyiz!" dedi Thorgin. "Hemen!"

"Nereye?" diye sordu O'Connor.

"Guwayne'e," dedi Thorgrin. "Onu gördüm. Nerede olduğunu biliyorum. Hemen yanına gitmeliyiz!"

Yine de akılları karışmış halde ona baktılar

"Delirdin mi?" diye sordu Reece. "Şu anda mı gideceğiz? Daha şafak bile sökmedi."

"Ragon'a ne olacak?" diye sordu Indra. "Öylece bırakıp gidemeyiz!"

Thor kafasını salladı.

"Anlamıyorsunuz. Onu gördüm. Vaktimiz yok. Oğlum bekliyor. Nerede olduğunu biliyorum. Hemen gitmeliyiz!"

-Birden üzerine gelen bir telaş duydu, tüm hayatı boyunca hissetmediği bir acelecilikti bu. Başka şansı olmadığını hissetti.

Thor daha fazla bekleyemeyeceğinden aniden döndü ve odadan çıktı.

Kalenin koridorlarından aşağıya koşarak ilerledi ve ön kapıya geçerek tarlalar boyunca söken şafağın ışığı altında koşturdu. Aylardan biri hala gökteydi.

"Bekle!" dedi bir ses.

Thor arkasına bakınca onu yakalamaya çalışan diğerlerini gördü.

"Delirdin mi?" diye bağırdı Matus. "Sana ne oldu böyle?"

Fakat Thor'un cevap verecek vakti yoktu. Ciğerleri patlayacak hale gelene kadar doğru dürüst düşünmeden ve sadece gemisine ulaşması gerektiğini bilerek koşmaya devam etti.

Kısa süre sonra kayalıklara ulaşır ulaşmaz durdu ve orada durup aşağı baktı.

Kayıkları hala oradaydı, ay ışığı altında tıpkı bıraktıkları zamanda olduğu gibi duruyordu. Yedi ip de hala kenardan aşağı doğru sallanıyordu.

Thor döndü ve ipi tutarak alçalmaya başladı. Yukarı bakınca diğerlerinin de yanında aşağıya inmeye başlayarak burayı alelacele terk etmek için harekete geçtiklerini gördü. Ona ne olduğunu anlamıyordu ama umurunda da değildi.

Kısa süre sonra oğluyla yeniden buluşacaktı.

*

Ragon, söken şafakta hiç olağan olmayan bir hisle uyanarak kaleden çıktı ve rahatsız olmuş bir şekilde asasını kullanıp tepelerden yürüyerek ufku inceledi. Yukarıda, Lycoples tiz çığlıklar atıp geniş daireler çiziyordu.

Ragon kayalıkların kenarına gelip şafakta parlayan okyanusa doğru baktı. Suları incelerken bir karaltının farkına vardı: Ragon, aşağıda Thor'un gemisinin açılmış olduğunu ve akıntının onları hali hazırda sürüklemeye başladığını gördü.

Ragon acı içinde asasını kaldırıp akıntıyı geri döndürmek istedi fakat şaşkınlıkla bunu başaramadığını gördü. Hayatında ilkez akıntıyı kontrol etmekte başarısız olmuştu ve kendinden daha fazla güce sahip bir şeyin kontrolünde olduğunu anladı.

Afallayan Ragon gökleri inceledi ve bunu yaparken bir karaltı gördü. Bir gölgeydi bu. Dünyaya ait olmayan, yerin üstündeki her hangi bir yerde asla bu şekilde çınlamayacak tiz bir çığlıktı. Ragon ensesinden aşağıya tüm tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Gölge bulutlar arasından aynı hızda kaybolurken Ragon bunun ne olduğunu fark ettiğinden donmuş şekilde duruyordu: Cehennemden gelen bir şeytandı bu.

Birden Ragon her şeyi anladı. Bir şeytan adanın üstünden geçerek, adada olanların üstüne kafa karışıklığı yaratması için bir büyü yapıp Thorgrin'in bu büyüyle hareket etmesini sağlamıştı. Thor'u neye inandırdığını Tanrı bilirdi, Ragon gemiyi izliyordu; gittikçe küçülerek ilerleyip tek oğlu Guwayne'den onu daha çok uzaklaştırıyor ve Ragon'un hayal ettiğinden bile çok daha büyük bir tehlikeye yakınlaştırıyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Gwen yanında Krohn'la birlikte, çölün göğündeki aman vermeyen iki güneşin altında günler boyu olduğu gibi ayaklarını sürüp toz kaldırarak, yürümenin sonsuz tekdüzeliğinden dolayı ayakları ağrıyarak ilerlemeye devam ediyordu. Darius'un halkından ayrıldıklarından beri yürümeye ara vermemişlerdi, hepsi bu çölü geçerek İkinci Halka'yı bulup yardım istemeye kararlıydı.

Fakat önüne günlerdir olduğu gibi bakıyor ve bir tek, sürekli aynı şekilde görünen boş araziyi buluyordu; ufukta bu kızıl çölden başka hiç bir şey yoktu. Sert çöl zemini kırılmış, katılaşmış ve sonsuza doğru sadece zaman zaman geçen bir toz bulutu ya da rüzgarda yuvarlanan bir çalı dışında başka hiç bir şey göstermeden tek düze devam ediyordu. Burası şimdiye dek gördüğü en boş, en umutsuz, en çorak yerdi. Sanki dünyanın sonuna ilerliyormuş gibi hissediyordu.

Krohn hızla nefes alıp veriyor ve mızmızlanıyordu. Gwen yürürken algısı derinleşiyordu, halkına ne olduğunu merak ediyordu. Günlerdir yürüyorlardı, artık erzakları özellikle de suları tükenmek üzereydi ve görünürde hiç umut yoktu. Ayrıca her hangi bir sığınak da görünmüyordu, halkının kaç gece daha açıkta, korunmasız olarak çöl zemininde dondurucu soğuk, kırbaçlayan rüzgarlar ve geceleri üstlerine tırmanan mahluklara dayanarak geçirebileceklerini bilmiyordu. Şimdiden her tarafında ısırıklar vardı, her saat başı uyanıyor, kulağına kadar giren egzotik böcekleri kovalıyordu. Dün gece adamlardan biri akrep sokması yüzünden ölmüştü ve bu sabah Gwen botlarını giymeden hemen önce fark ettiği, bugüne kadar gördüğü en büyük örümceği bizzat kendi ezmişti. Burası zehirli ve gizli ölümlerin çıktığı hain bir yerdi, sadece sürüngenlere, akreplere ve burayı geçmeye çalışacak kadar aptal olanların kemiklerine ev sahipliği yapıyordu.

"Buranın gerçekten bizi bir yere götüreceğini mi düşünüyor?" dedi bir ses.

Gwen mırıldanmaları duyunca döndü ve Halka'dan geriye hayatta kalan, yüzlerce kişiden oluşan karma grubu görüp onlar için üzüldü. Bu zamana kadar dayanmak zorunda kaldıkları çok şey olmuştu: savaşlar, yolculuklar, hastalıklar, açlık, sevdiklerinin, mallarının ve vatanlarının kaybını yaşamışlardı. Acıları hiç bitmeyecek gibiydi. İşte yine bir başka yolda, belki de hiç ulaşamayacakları bir yere gitmek için hareket halindeydiler. Bitkinlerdi, kendilerine acıma halindelerdi ve umutlarını yitirmeye başlamışlardı. Onları kesinlikle suçlayamazdı. Kalbi en çok ağlayan bebek için kırılıyordu, Illepra onu dikkatle taşıyor, güneşten koruyor ve ona karşı olan görevlerini hiç aksatmıyor olsa da

bebek her daim çığlık atıyordu. Gwen ona biraz su, biraz gölge ve uyuyabileceği rahat bir yer verebilmeyi dilerdi.

"Eğer bu Büyük Çöl bizi başka bir yere götürecekse," diye cevapladı bir başkası, "köleler bunu zaten denemiş olmazlar mıydı? Kaçmak için oraya gitmeyi denemiş olmazlar mıydı bir şekilde?"

"İşte bir yere varmayacak da ondan," dedi bir diğeri, "bunu da biliyorlar. Burayı geçmeye cesaret edecek kadar aptal değiller."

Gwendolyn halkının yüzlerini görüyordu; kızgınlardı, yanmış kavrulmuşlardı, umutsuzlardı. Gwen'e bakarken gözlerinden nefret okunuyordu, zalim güneş yüzünden akıllarını kaçırıyorlardı. Bu yüzden Gwen gözlerini kaçırmak zorunda kalıyordu. Tüm bu acımasız kelimelere rağmen onların acı çekmelerine dayanamıyordu.

Ayrıca herkesi kışkırtan bir tanesinin yüzünü iyi tanıyordu: Aslin, Mağaradaki isyanın elebaşlarından biri de oydu. Aklının başına geldiğini sanıyordu ama belli ki bu olmamıştu. Onun yaşamasına izin verecek kadar merhametli davranmıştı şimdi ise bunun bir hata olabileceğinin farkına varıyordu.

"Bu çölün bizi nereye çıkarması gerekiyor ki?" diye yüksek sesle sorduğunu duydu Aslin'in. Sesi öyle yüksekti ki kulaklarında çınladı.

Gwendolyn bu cüretine şaşırmıştı, sanki hızını alamayarak açık bir isyan çağrısında bulunuyordu.

"Gerçekten İkinci Halka'nın var olduğuna inanıyormuş gibi mi yapacaksınız?" diye ekledi. "Neden gerçekten ne olduğunu söylemiyorsunuz? Bizi mezara sokacaksınız."

O sırada halkından bazı insanlardan uğultular yükseldi, onun yükselmesini istiyorlardı. Gwendolyn arkasında yükselen gergin havayı solurken tüyleri diken diken oluyordu. Halkı tarafından özellikle de onlar için feda ettiklerinden sonra bu kadar sert bir şekilde kınanmak ağırına gidiyordu. Bu, kraliçe olmanın bir parçası mıydı?

Yanında ise Krohn hırlamaya başladı.

"Bir şey yok Krohn," dedi teselli ederek.

"Asla o köylüler için savaşmamalıydık!" diye bağırdı halkından bir başkası. "En başından beri orada kalmamalıydık aslında!"

Hoşnutsuz homurdanmalar devam etti.

"Gemilerimizi asla yakmamalıydık," diye bağırdı bir başkası.

"İmparatorluk'a asla yelken açmamalıydık!" diye haykırdı diğeri.

Homurdanmalar daha gürültülü çıkmaya başlarken bir kılıcın çekilerek çıkarttığı belirgin ses havayı deldi. Krohn hırlayarak döndü ve Gwen'in önüne geçti.

Kalabalık bir anda yürümeyi durdurdu. Gwen dönünce Steffen'ın kılıcını çekip isyancı halkla karşı karşı durduğunu gördü.

"Eğer şikayet etmek istiyorsanız," diye tısladı, " o zaman Kraliçe'nin yüzüne söyleyecek cesaretiniz olsun, doğruca onunla konuşun. Arkasından korkmuş küçük çocuklar gibi mızmızlanmayı bırakın. Diğerlerini kışkırtmak hainliktir, bu şekilde konuşmaya devam ederseniz gerçek ölüm neymiş görürsünüz."

Gwen, Steffen'ın gücünden, sesindeki güvenden, ona karşı duyduğu derin ve sarsılmaz bağlılığından etkilendi ve varlığı için duyduğu minnet altında ezildi. İnsanlarına olanlarla ilgili kendini savunamayacak kadar suçlu hissetmiş olduğunu fark etti

Aslin, Steffen'a ters ters baktı.

Steffen'ın yanı sıra Kendrick de dönüp kılıcını çekti.

"Bunun için beni de ezmeniz gerekir," diye ekledi.

Krohn'un hırlayışı artarken yavaşça Aslin'e doğru yürüdü ve Aslin bir Krohn'a, bir Steffen'a ve bir de Kendrick'e bakıp nihayet kafasını öne eğdi.

"Fikrimi söylüyorum," diye geri adım atıp mırıldandı.

Gwendolyn öne gelip Steffen ve Kendrick'in kılıçlarına yavaşça dokununca, silahlarını kınlarına yerleştirdiler. Krohn'a işaret verince de hayvan sessizleşip yanına döndü, sonra dönüp halkıyla yüzleşti.

"Bu yolculuğun zor olduğunu biliyorum," dedi. "Değer tüm yolculuklar zordur. Tüm sürgün sürecinin hiç kolay olmadığını biliyorum Fakat biz Halka'nın insanlarıyız. Bundan daha kötüsünü yaşadık ve bunu da atlayacağız. İnatçı ruhlara sahibiz. Sadece köleler için değil, kendimiz için de savaşıyoruz çünkü hepimiz İmparatorluk'un kölesiyiz. Bu göğün altındaki herkes gibi hep öyleydik. En sonunda gerçek özgürlüğümüz ve İmparatorluk'un elinden gücü tamamıyla alabilmek için savaşıyoruz."

Gwendolyn derin bir nefes aldı, kullandığı her kelimenin halkı tarafından hazmedilerek perçinlendiğini biliyordu.

"Korktuğunuzu biliyorum," dedi. "Ben de korkuyorum. Özgürlüğümüz ve diğerlerinin özgürlüğü için hayatımızı ortaya koyduğumuz bir yolculuk bu. Kimse kolay olacağını söylemedi. Özgürlük *asla* kolay olmamıştır. Kendi aramızda savaşmak ise işleri kolaylaştırmayacak.

"Size parlak bir geleceğin bizi beklediğine dair söz veriyorum. Dik durmalı, güçlü olmalıyız. Bizzat gitmeyeceğim hiç bir yere sizi sürüklemem, eğer birlikte öleceksek bu uğurda ilk can veren de ben olurum."

Gwendolyn bir çoğunun, sarf ettiği kelimelerle telkin edildiğini yüzlerinden okuyabiliyordu sonra dönerek Kendrick ve Steffen'ın yanında yürümeye devam etti

"Güzel söylediniz, leydim," dedi Steffen.

"Babamız bile daha iyisini söyleyemezdi," dedi Kendrick.

"Teşekkürler," dedi, halkının davranışlarıyla hala sarsılmış olsa da bu ikisinin varlıkları onu rahatlatıyordu.

"Herkes adına konuşmuyorlar," dedi Kendrick. "Şikayet eden sadece bir kaçı."

"Şikayet edenler *hep* olacaktır," diye ekledi Steffen. "Ne kadar büyük bir kraliçe olursanız olun."

"Sadakatiniz için ikinize de teşekkürler," dedi Gwen. "Fakat öfkelerini dinleyip anlamam gerek. En büyük tehlikenin önümüzde değil tam olarak burada, aramızda olmasından korkarım."

"Eğer öyleyse," dedi kılıcının kınını sıkıca kavrayarak, "bu suçları işleyenleri ilk öldüren ben olurum."

"Başka tehlikeler de var leydim," diye kısık sesle belirtti Aberthol yanlarına gelerek. "Liderlerinin suyu ve yemeği yok. Tek bir su kaynağı bile bulamadık, eğer bir an önce bulamazsak güneşin en kötü düşmanımız olacağından korkuyorum."

Gwen bir çok şey düşünüyordu. Yürümeye devam ederlerken her hangi bir işaret bulmak için gözünü yeniden ufka dikti ancak ortada hiç bir şey yoktu.

Dönüp yanlarında asasını kullanarak yürüyen ve her zamankinden daha güçsüz görünen Aberhol'e baktı.

"Tüm tarihi bilgilere haizsin," dedi ona sessizce. "Sadece Halka'nın değil İmparatorluk'unkini de biliyorsun. Tüm efsanelere, coğrafi bilgilere hakimsin. Söyle bana," dedi ona dönerek, "doğru mu? İkinci Halka var mı?"

Aberthol iç çekti.

"Var olma ihtimali o kadar kuvvetli değil demek isterim," diye cevapladı. "İkinci Halka literatürde her zaman yarı mitoloji yarı gerçek olarak yer almıştır. Halka'nın erken tarihinde oraya edilmiş sayısız atıf vardı ancak sonraki bölümlerinde azdır. Yakın tarihte ise bahsi hiç geçmez.”

"Belki de hiç bulunamadığı içindir," dedi Gwendolyn umutla.

Aberthol omuz silkti.

"Belki," diye cevapladı. "Ya da belki hiç olmadığı içindir."

Sessizlikte yürümeye devam ederken kelimelerini düşündü. Nihayet dönüp ona baktı.

"Hiç düşündünüz mü, leydim?" diyerek sorguladı, ona anlamlı bakarak. "eğer öyle bir yer yoksa ne yapacaksınız? Eğer bu Büyük Çöl bizi sadece barbar bir köle şehrine ya da daha kötüsü başka bir çöle götürüyorsa?"

"Düşündüm," diye cevapladı. "Her an düşünüyorum. Başka ne şansım var? Bizi köyde kesin bir ölüm bekliyordu. Burası umudun yolu. En zor yol hep umudunki olmuştur."

İlerlerken kasvetli sessizlik yine aralarına girdi.

Saatler boyunca yürümeye ve güneş gittikçe ısınmaya devam ederken Gwen hayatının nasıl bu hale geldiğini, bir zamanlar büyük ve muhteşem olan Halka'dan geriye nasıl olup da sadece bunların kalmış olabileceğini merak etti. Gwen'in sevdiği yeri ve ulusunu temsil eden bir kaç yüz adamı ve bir kaç düzine Gümüş kalmıştı geriye. Thor'la gerçekleştirmeyi planladığı düğününü, bir zamanlar kollarında tuttuğu bebeğini, Halka'nın bitmez bolluğunu hatırlayınca yeniden gözyaşlarına boğuldu. Nasıl bu hale gelmişlerdi?

Guwayne'i yeniden tutmak, Thor'u yeniden yanı başında görmek için nelerini feda etmezdi. Ralibar ve Mycoples geri gelseydi mesela. Kendini tamamen yalnız başına hissetti ve işler daha kötüye gidebilir mi diye merak etti.

Çok değil daha kısa süre önce birlikte olan ama şimdi çok farklı şekillerde paramparça olmuş bölünmüş ailesini düşündü. Annesi ve babası ölmüştü, Luanda ölmüştü, Gareth ölmüştü; Godfrey ölümcül bir görevle Volusia'ya giriyordu; Reece Thor'la birlikte dünyanın öbür ucundaydı ve muhtemelen ölmüşlerdi; yanındaki son akrabası da ancak bir aptalın çıkacağı ve yakında öleceği muhtemel bir çöl yolculuğunda onunla birlikteydi.

Sıcak, tozlu bir rüzgar yüzüne esince Gwen gözlerini kapattı, bir başka kum dalgası yine üstlerine geliyordu. Gwen boğulacak gibi oldu, diğerleriyle birlikte öksürmeye başlayıp yeniden görebilmeye uğraştı.

Ancak bu sefer rüzgar geçmedi aksine suratını tırmalarmış gibi hissettiren kırmız toz her tarafını çizerek gittikçe artan bir kuvvette esmeye devam etti. Gwen birden tiz bir çığlık, tüylerini diken diken eden garip bir ses duydu, daha öne duyduğu hiç bir sese benzemiyordu. Tozların arasında kafasını kaldırıp bakınca önünde toz bulutunun içinden çıkan bir grup yaratık gördü.

Bu egzotik yaratıklar uzun ve inceydi. Bir düzine kadar olan bu yaratıklar toz bulutunun içinde fıldır fıldır dönüyorlardı, vücutları tozla aynı kırmızı renkteydi, uzun pençeleri ve dışarıya doğru esnemiş korkunç yüzleri vardı. Rüzgarla taşınmışlardı, toz bulutunun içinde dönüyorlar ve iyice görünür olurlarken korkunç bir ağlama sesi çıkarıyorlardı. Tozun ortasında fırıldak gibi dönerken aniden insanlara saldırmaya başladılar.

"Toz Yürürler!" diye bağırdı Sandara. "Kendinizi koruyun!"

Kendrick, Steffen, Brandt, Atme ve diğerleri kılıçlarını çekerken Gwendolyn de kendininkini çekip diğerleriyle birlikte etraflarında döndü. Toz Yürürler her yönden üstlerine saldırmaya başladı. Gwen kılcını savurdu ama kaçırdı, bir Toz Yürür Gwendolyn'in yüzünün bir yanını pençesiyle çizdi. Yaratığın avucu zımpara gibiydi ve Gwen aldığı bu darbeyle acıdan bağırdı.

Bir diğeri daha geldi ve üç pençesiyle kolunu yardı, Gwen yeniden acıyla ağlamaya başladı.

Sonra sırayla iki tanesi daha üstüne gelince Gwen dikenli bir tarlanın içine yuvarlandığını hissetti.

Steffen öne gelerek onları vahşice yardı, Kendrick ve diğerleri de ona katılmıştı fakat hepsi Toz Yürürler'in hızlarından dolayı ıskalıyorlardı.

Toz Yürürler kalabalık arasına dalıp çıkarak herkesi tırmalayıp yarıyordu, Gwen'in halkı aldıkları binlerce küçük kesikle bağırıyorlardı.

Çaresiz Gwen, belinden bir hançer çıkarıp bir tanesini tam boğazından hakladı. Yaratık çığlık atarak yere düştü ve bir toz bulutu yığını içinde kayboldu.

"Aşağı!" diye bağırdı Sandara. "Dizlerinizin üstüne çöküp kafanızı koruyun!"

Gwen bir bebek ağlayışının havayı deldiğini duydu ve Illepra'nın bebeği sıkı sıkı tuttuğunu ve ikisinin de saldırıya uğradığını gördü. Hançerini bırakıp onlara doğru koştu, vücuduyla bebeği koruyarak yere düşmelerini sağladı.

Üstlerine kapaklanarak bebeği elleri, kolları, dirsekleriyle koruyan Gwen, bulut hala havada dönerken her yanının sıyrık ve çiziklerle dolduğunu hissediyordu. Sanki ölümüne çiziliyordu her tarafı ve buna ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. En azından bebeği koruyabiliyordu.

Gwen diğerleri gibi sanki sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca bu şekilde diz çöktü, bu yaratıkların korkunç vızıltıları, inlemeleri ve ağlayışları kulakları dolduruyordu.

Nihayet, bulut dinmeye, çöl üzerinde hareket ederek onları geçmeye başladı, çizikler azaldı, sesler dindi ve sonra her şey durdu.

Çöl birden durgunlaşıp sessizliğe gömüldü, tıpkı buraya varmadan önceki halindeydi, Gwen kafasını kaldırıp geriye bakınca geçip giderek ufukta kaybolan bulutu izledi.

Titiriyordu, Gwen ellerini ve dizlerini kullanarak ayağa kalkıp halkını inceledi. Hepsi yerde sessizce, her tarafları çizilmiş ve kesilmiş halde yatıyorlardı. Diğer tarafa dönüp önlerinde uzanan devasa alana baktı ve onları daha ne gibi korkunç şeylerin beklediğini merak etti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Godfrey kendinden iki kat iri biri onu hapishane hücresinde dürttüğünde irkilerek gözlerini açıp hemen beline davrandı. Hücrenin çamurlu zemininde yatarken yukarı baktığında uzun, tıraşsız, koca göbekli gerzek birinin sırayla tüm tutukluların yanına giderek onları belli ki sadece eğlence amacıyla tekmelediğini gördü. Godfrey sendeleyerek ayağa kalktı, bu adamın kaburgalarını dirseklemesinin mi yoksa kokusunun mu daha kötü olduğunu bilmiyordu.

Bu hapishane hücresi aslında cehennem gibi kokuyordu ve Godfrey ezikler topluluğuna bakınca böyle bir yere düştüğüne inanamıyordu. Etrafında her ırk ve renkten, İmparatorluk'un her köşesinden gelen İmparatorluk'un köleleri vardı. Hiç biri İmparatorluk ırkına mensup değildi. Hepsi belki on beş metre genişlikte olan bu hücreye tıkışmış, onları iyi bir şeyin beklemediğini bilerek somurtuyor veya odada volta atıyorlardı.

Godfrey, bakınca Akorth, Fulton, Merek ve Ario'nun uyanmış olduklarını gördü. Biri volta atıyor, diğeri oturuyordu hiç biri halinden memnun görünmüyordu. Rüzgar ne de çabuk tersine dönmüştü. Çok değil daha kısa süre önce hepsi Volusia'nın sokaklarında, zengin zengin dolaşıyor, insanlarını kurtarmak için bir anlaşmaya varmaya çalışıyorlardı. Şimdi ise hepsi burada, sıradan suçlular gibi çamurlu zeminde taciz edilmeden uyuyamıyorlardı bile.

Godfrey kolllarını kaşıdı, üzerlerinde kırmızı noktalar görünce çamurlu zemindeki bir çeşit böcek tarafından ısırılmış olduğunu fark etti. Sinirlenerek daha da hızlı kaşımaya başladı. Belki piredir diye düşündü ya da belki tahtakurusudur.

Akorth ve Fulton kendinden bile daha çok rahatsız görünüyorlardı, saçları karmakarışıktı; tıraş olmamışlardı, gözlerinin altındaki mor halkalarla bir içkiye çok ihtiyaçları varmış gibi görünüyorlardı. Merek ve Ario, daha ufak cüsselerine, daha genç yaşlarına ve bu azılı suçlular tarafından kuşatılmış olmalarına rağmen sanki adımlarını tartarak bir sonraki hamlelerini düşünür gibi sakin, korkusuz ve kararlı duruyorlardı.

"Bir daha yoluma çıkma, çocuk," dedi aniden sert ve gırtlaktan gelen bir ses.

Godfrey dönüp gerzek adamın etrafı dolaşmayı bitirdikten sonra ona gördüğü en şişman göbekle kaşlarını çatıp yaklaştığını gördü.

"Yolunda değildim!" diye karşı çıktı Godfrey. "Uyuyordum! Beni sen tekmeledin!"

"Ne dedin sen?" diye ters ters baktı adam ve tehditkar bir ifadeyle üstüne yürümeye başladı.

Godfrey geriye çekilirken çamurda kaydı ve hücredeki tutukluların kahkasıyla beraber kıç üstü yere oturdu.

"Öldür onu!" diye bağırdı biri gerzek adama gaz vererek.

Gerzek adam sırıtarak ona doğru sanki avlanmaya gelen bir yaratık gibi gelirken Godfrey'in kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Eğer hemen bir şeyler yapmazsa adamın sadece ağırlığıyla onu ezeceğini gayet iyi biliyordu.

Godrey çamurda kıç üstü kayarak, nefes nefese geri gitti; adamla arasına mesafe koymaya çalışıyordu.

Fakat gerzek aniden inledi ve üstüne atıldı. Godfrey, adamın direk üzerine zıplayıp oturarak onu bütün ağırlığıyla ezmek istediğini görüyordu. Bir kez daha gerilemeye çalıştı ama kafasını taştan duvara vurdu, gidecek bir yer kalmamıştı.

Birden Ario öne gelip adama çelme taktı ve adam dengesini yitirdi.

Gerzek, çamurlu zeminin üstüne yüzüstü düştü ve Godrey o düşmeden önce hemen dönerek kendini ezilmekten kurtardı.

Odadaki tüm tutuklar şimdi dönüp bu görüntüyü izlerken kükreyerek kahkaha atıyorlardı. Gerzek adam döndü, yüzündeki çamuru silip ölümcül bir bakışla gözlerini Ario'ya dikti.

Ario orada sakin, korkusuz bir şekilde hiç kıpırdamadan gözlerini adama dikmiş bakıyordu. Godfrey, Ario'ya sonsuz minnettardı ve gerzeğin ondan beş katı büyüklükte olduğunu bir de kaçacak hiç bir yeri olmadığını düşününce bu kadar sakin durmasına inanamıyordu.

"Seni küçük serseri," dedi gerzek. "İşin bitti. Seni öldürmeden önce tüm uzuvlarını birbirinden ayıracağım. Sana hapishanede olmak neymiş göstereceğim."

Gerzek, yeniden ayağa kalkıp Ario'ya doğru gelmeye başlamadan önce Merek aniden iki adım atıp bileğini kaldırdı ve tam ayağa kalktığı sırada mükemmel zamanlamayla çenesine darbesini indirerek onu baygın bir halde yere gönderdi.

"Hayatımın çoğunu hapishanede geçirdim," dedi baygın adama, "bunu bana öğretmene gerek yok. Geldiğim yerde buna balta darbesi derler, senin gibi koca ağızları kapatmaya yarar."

Merek diğer tutukluların duyacağı kadar yüksek sesle söyledi bunu, dönüp yavaşça hepsine bakıp yakına gelmek isteyenlere meydan okudu.

"İmparatorluk, hançerimi aldı;" diye devam etti. "Ama ona ihtiyacım yok. Ellerim var. Bu baş parmak ve parmaklarla çok daha fazla zarar verebilirim. Denemek isteyen başkası var mı?" diye yüksek sesle bağırdı.

Sonra yavaşça dönüp tüm bakışlara cevap verdi. Nihayet tüm bakışlar başka yere çevrildi ve gerginlik dağıldı. Hepsinin konuyu anladıkları belliydi, Merek ve arkadaşlarıyla uğraşılmayacaktı.

Airo Merek'e yürüdü.

"Olmasını istediğim kıvama getirmiştim," dedi Ario gururla. "Yardımına ihtiyacım yoktu. Bir dahaki sefere yoluma çıkma."

Merek yapmacık bir gülümsemeyle kafasını salladı.

"Eminim öyledir," diye cevap verdi.

Godfrey kafasını kaldırıp olan bitene şaşkınlıkla bakarken Merek yanına geldi ve elini uzatarak kalkmasına yardım etti.

"Bu şekilde dövüşmeyi nereden öğrendin?" diye sordu Godfrey.

"Kral'ın Lejyonu'ndan değil," dedi Merek gülümseyerek, "bir şövalyenin süslü kışlasından da değil. Ben pis dövüşürüm. Acı vermek, sakatlamak veya öldürmek için. Kazanmak için dövüşürüm onur için değil. Bunları da Kral'ın Sarayı'nın arka sokaklarında öğrendim."

"Sana borçlandım," dedi Godfrey. Dönüp hareketsiz, baygın ve çamurun içinde yüzü koyun yatan şişman gerzeğe baktı. "Bana ulaşsaydı ne yapabileceğini düşünmekten nefret ediyorum".

"Çamur sandviçi olurdun," diye katıldı Akorth, Fulton'la beraber gelerek.

"Bizi buradan çıkarıp kampa geri götür," dedi Merek, "ödeşmiş oluruz."

"Güzel bir dilek," dedi Fulton kaygılı.

Godfrey döndü ve heybetli İmparatorluk muhafızlarının hücre dışında sıralandıklarını, kalın demir parmaklıkları gördü ve haklı olduklarını biliyordu. Hiç bir yere gitmiyorlardı.

"Planın kötüye gidiyor gibi görünüyor," dedi Merek. "Başlangıçta da mükemmel olduğunu söyleyemeyiz."

"Ben kendi adıma hayatımın bu hücrede sona ermesini planlamıyorum," dedi Ario.

"Hayatının sona ereceğini kim söyledi?" diye sordu Godfrey.

"Sen uyuyorken onları izliyordum," dedi Ario. "Üçünü götürdüler bile. Her saat başı hücreleri açıp bir diğerini alıyorlar. Geri gelmiyorlar. Onları çay içmeye götürdüklerini de sanmıyorum."

Birden bir boru sesi duyuldu ve üç İmparatorluk adamı anahtar şıngırtılarıyla öne gelip kapının kilidini açtılar, hücreye girdiler ve acımasızca etraflarına baktılar sanki kimi alacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı. Heybetli zırhlarını kuşanmışlardı, miğferleri inikti, ölümün elçileri gibi görünüyorlardı.

Duvara yaslanmış olan bir tutukluda karar kılıp ayağa kalkması için çektiler ve hücre dışına sürüklediler.

"Hayır!" diye bağırdı adam direnerek. "Sadece bir kabak çaldım. Yiyecek bir şeyim yoktu. Bunu hak etmiyorum!"

"Bunu Volusia tanrıçasına anlat," diye mırıldandı muhafız. "Bunu duymaya bayılacağından eminim."

"Hayır!" diye bağırdı, adamı sürükleyip hücre kapısını ardından kapatırken adamın sesi gittikçe azaldı.

Godfrey ve adamları gergin bir bakış attılar birbirlerine.

"Fazla zamanımız yok," dedi Merek.

"Şimdiki planın nedir?" diye sordu Godfrey'e. "Bu pisliğe bizi sen bulaştırdın şimdi de çıkaracaksın."

Godfrey orada saçlarını yolup düşüncelerini toplamaya uğraşarak duruyordu. Aynı anda çok fazla sorun vardı, hepsi o kadar hızlı gelişmişti ki çözmek zordu. Her zaman her şeyden bir çıkış yolu bulan Godfrey bile burada takılmıştı. Demir parmaklıklara, sert taş duvarlara baktı, çıkış yolu bulamıyordu. En iyi yaptığını düşündüğü şeyi yapmaya karar verdi: çıkış için ikna yoluna gidecekti.

Godfrey hücre parmaklıklarına yürüyüp yakında duran bir muhafıza daha yakına gelmesi için işaret etti. Duyulacak kadar bir sesle fısıldadı.

"Zengin olmak istiyor musun?" diye sordu Godfrey, kalbi hızla atarken, bunu yemesini umarak.

Fakat muhafız sırtı ona dönük durup Godfrey'i görmezden gelmeye devam etti.

"Sadece zengin değil," diye ekledi Godfrey, "fakat en cüretkar hayallarinin bile ötesinde olan bir zenginlik. Altınım var, hayal edebileceğinden bile fazla. Beni ve arkadaşlarımı buradan çıkarırsan Kral gibi yaşayacağın zenginliğe erişirsin."

Muhafız miğferinin altından ona alayla baktı.

"Senin gibi bir suçlunun parası nasıl olsun ki?"

Godfrey belindeki cebin en dibine uzanıp sakladığı küçük bir altını çıkardı. Işık altında parladı. Üzerinde acil durumlar için sakladığı tek altın buydu. Eğer bu acil bir durum değilse başka ne olabilirdi hiç bilmiyordu.

Godfrey altını muhafızın sarı etli avucuna koydu.

Muhafız yukarı tutup incelerken etkilenmiş görünüyordu.

"Ben senin standart tutuklularından değilim," dedi Godfrey. "Ben bir Kral'ın oğluyum. Seni zengin bir adama dönüştürecek kadar çok altınım var. Tek yapman gereken beni ve arkadaşlarımı buradan çıkartmak."

Muhafız aniden miğferini kaldırdı, dönüp Godfrey'e gülümsedi.

"Yani daha fazla altının var?" diye sordu, gülünç yüzündeki açgözlü gülümseme daha çok alaycıydı.

Godfrey hevesle kafasını salladı.

"Bana daha fazlasını verecek misin?" diye sordu muhafız.

Godfrey kafasını salladı.

"Evet! Sadece bizi buradan çıkar."

Muhafız tatmin olmuş bir şekilde kafasını salladı.

"Tamam, arkanı dön."

Godfrey kalbi heyecanla atarken arkasını döndü, muhafızın onu hücreden çıkarmasını bekliyordu.

Godfrey birden gömleğinin arkasında bir el hissetti, muhafız onu sertçe çekti ve sonra tekrar hızlı bir hamlede topladığı tüm güçle onu geriye yapıştırdı.

Godfrey kafasının arkasının demir parmaklıklara çarptığını hissetti, küt diye bir ses çıktı ve tüm dünyası aniden dönmeye başladı. Başı dönerken dizlerinin üstüne çöktü.

Çamurlu zemine tam olarak kapaklanmadan önce muhafızın ona zalim bir kahkaha atarak baktığını gördü.

"Altın için teşekkür ederim," dedi. "Şimdi defol."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Volusia, muhteşem kızıl gün batımı fonuna karşı Dansk şehrinde yavaşça yürüyordu, şehri dikkatle incelerken dört bir yanında yükselen alevler hala yanıyor ve akşam üstünü aydınlatıyordu. Muzaffer hissediyordu. Şehre mancınıklarla fırlattığı tüm alev toplarını geçerken, her yer alev alev yanıyordu. Yüzyıllardır ayakta durmuş olan şehir duvarlarından geriye kalan tek şey enkazı ve yıkıntılarıydı. Ceset yığınlarını geçti, bazıları hala hayata tutunmaya çalışarak, inliyor, can çekişerek canlı canlı yanıyorlardı. Yakılan bedenleriyle çok sayıda askeri geçti, silahları ellerinde erimişti.

Yüzüne koca bir gülümseme yayıldı.

Volusia'nın şehri tarumar edişi, merhametsiz olmuştu, kendine göre bile zalimceydi. Yanan kayaları duvarlara hiç bitmeyecek şekilde göndertmiş, asker, vatandaş, erkek, kadın, şövalye çocuk ayrımı yapmaksızın herkesi öldürmüştü. Liderlerinin işini bitirdikten sonra öyle ani ve yoğun bir kuşatma gerçekleştirmişti ki hazırlanmalarına zaman kalmamıştı, yapabilecekleri tek şey acı çekmekti. Şehir ona direnmekle, devasa duvarlarının onu uzak tutacağını ve istediği şeyi almak için onu durdurabileceklerini düşünmekle aptallık etmişti. Yoluna çıkan her şeyi, tüm erkek, kadın ve çocukları yani herkesi öldürmek için elinde olan tüm imkanları kullanmayacağını varsayarak ne büyük aptallık etmişlerdi. Yine de direnmeseler bile muhtemelen hepsini yine de katledeceğini düşünerek eğlendi. Bu durumun saldığı zalimlik şanını perçinlemek için bir şehir dolusu tutsak almaktansa çok daha yardımcı olduğunu fark etti.

Etrafında mükemmel şekilde dizilen şehir duvarlarının önünde hazır olda bekleyen yüz binlerce askeri kusursuz bir surette dururken vereceği tek bir emri, sonraki adımda ne yapılması gerektiğiyle ilgili işaretini bekliyorlardı. İşte ilk şehri, ilk sınavı sadece bir kaç saat içinde dizlerinin üzerine çökmüş duruyordu. İşte saldığı kuvvetinin ilk kanıtı buradaydı.

"İşte buradalar, Tanrıçam," dedi bir ses.

Çok sayıda asker ve danışman maiyetinin ortasında yanında yürüyen Soku önünde ona bir şeyler gösteriyordu.

Maiyeti arkasında onunla beraber dururken ileride hala hayatta olan, yaralı, yüzleri isle kararmış, öksürüklere boğulmuş ve birbirlerine zincirlenmiş sıra sıra tutsakları gördü.

"Ordularından geriye kalanlar," dedi Soku. "Beş bin adam. Şehri teslim edip saflarımıza katılmak isterler."

Volusia dikkatle bitmek tükenmek bilmeyen surat denizine baktı, şehir duvarlarının ardına kadar uzanırken hepsinin ona umutla baktığını gördü.

"Bu adamlar direnmeye mi çalıştı?" diye sordu.

Soku kafasını salladı.

"Hayır Tanrıçam," diye cevapladı. "Bunlar adamlarımızdan kimseyi öldürmeden teslim olanlar. Ellerinde kanımız yok."

Volusia sıra sıra dizilen iyi askerlere, bir zamanlar sadece yoluna çıkmak gibi tek bir hata yapan onurlu adamlara baktı.

"Ne yazık," dedi ve Soku'ya döndü.

"Hepsini öldürün."

Soku ona afallayarak baktı.

"Tanrıçam?" diye sordu.

"Önce beni öldürmek isteğinde olmayan kimseyi tutmayacağım."

Soku anlamaya çalışarak ona baktı, ağzını itiraz edecekmiş gibi açtı ama sonra gözlerindeki kararlılığı görüp kapadı. Emirlerini sorgulamamayı diğerleri gibi o da gayet iyi biliyordu.

Kumandanlarına döndü.

"Tanrıçayı duydunuz," dedi. "Hepsini öldürün."

Volusia, mızraklarını yukarı kaldıran binlerce adamının öne yürüyüp; zincirlenmiş, savunmaz bir halde, yüzlerindeki dehşet ifadesiyle ellerini kaldıran şehrin tutsaklarını öldürmek için giriştikleri katliamı keyifle izledi.

"HAYIR!" diye çığlık attılar.

Fakat çok geçti. Volusia'nın adamları sırayla her bir adamı sağlı sollu katledip hakladılar.

Volusia bu katliamı izlerken gülümsemesi iyice yüzüne yayıldı. Güneş ufukta batıyordu, kanlar üzerine fışkırırken düşündü:

Ne kadar güzel bir gün oldu.

*

Gece inmeye başlarken onu destekleyen maiyeti ve arkalarında yürüyen ordusuyla Volusia, Dansk şehrinin ücra bölgelerinde hiç durmadan ilerlemeye devam ediyordu. Çıkan iki ayın altında, parlayan kırmızı yıldızlar gökte ışıldamaya başlamıştı. Daireler Patikası'na doğru çöl zemininde ilerliyordu. Bu, kendini bildi bileli yaşamak istediği bir andı.

Daireler Patikası, Dansk'ı tarumar etmesinin altında yatan sebebin ta kendisiydi. Sayıları ve korumalarına rağmen Volusia şehrin ordusu, halkı ve hatta şehrin kendisi için fazla kafa yormuyordu. Asıl değerli olan, gerçek fetih şehrin ardında yatıyordu: bu kutsal güç alanı, sert çöl zeminine oyulmuş geniş daireydi amaç. Kimse kaynağını, ya da gücünün nereden geldiğini bilmiyordu fakat Volusia hayatı boyunca yaşayan tanrı ve tanrıçaların burada kabul

edildiklerini duymuştu. Burası bir tören yeriydi. Eğer halkının onu gerçek bir Tanrı olarak görmelerini istiyorsa bu dairede alacağı kabulden daha büyük bir geçerlilik olmayacağını gayet iyi biliyordu.

Eş değerde öneme sahip olarak Volusia dairenin koruyucuları, çöl köyü Vok'la bir anlaşma yapmak istiyordu. Bunlar, küçük yeşil bedenleriyle insandan daha çok yaratığa benzeyen, antik büyücülüğün çok karanlık ve yasak bir çeşidini uygulayan bir ırktı öyle ki bu annesinin annesi zamanında bile kanunen yasaklanmıştı. Volusia, İmparatorluk'ta safi şeytanlıklarına denk başka hiç bir kabile bilmiyordu. Diğer büyücülerin yaptıkları sınırlıydı fakat Voklar zalimlikte sınır tanımıyordu.

Elbette ondan önceki hükümdarların Vokların gücüne ve kutsal dairelerine erişmemelerinin bir sebebi vardı : çok tehlikeli, güvenilmez olarak bilinirlerdi, büyüleri de son derece dengesiz ve kontrol edilmesi zordu. Volusia'nın tarih kitaplarından öğrendiğine göre bunu deneyen herkesin sonu ölüm olmuştu.

Fakat o farklıydı. O, Volusia şehrinin tanrıçası, müstakbel Krallığın İmpratoriçesi Volusia'ydı ve hükmetmenin *kaderi* olduğunu biliyordu. Hiç kimse ve hiç bir şey yolunda duramazdı. Taşra generallerinin umurunda olan tek şey sayılar, silah ve zırhlardı. Bir ordunun sayıya göre kazanacağını sanıyorlardı.

Fakat Volusia bir fetihte sayıların sadece küçük bir yer tuttuğunu biliyordu. İmparatorluk'un milyonlarını çok daha az sayıyla yenebileceğini biliyordu. Gerçekten ihtiyacı olan Voklar ve korudukları antik büyülerdi.

"Tanrıçam," dedi Soku yanına gelerek. "Dönmeniz için sizi ikna edebilir miyim? Bu kötü bir fikir."

Volusia sinirlenerek iç çekti. Şehri terk ettiklerinden beri Soku sürekli kulağına bir şeyler söylüyor yaptığı her şeyi ikinci kez düşünmesini istiyordu.

"Dürüst olmam gerekirse oradaki tutsak askerleri öldürmeniz de bir hataydı, Tanrıçam, "diye ekledi. "O adamlara ihtiyacımız var. Alabildiğimiz her adamı alabilmeliyiz. Oradaki beş bin iyi askerdi. Hiç sebep yokken şimdi hepsi ölü. Bize direnmediler bile."

"Tam olarak bu yüzden öldürdüm onları," diye cevapladı.

İçini çekti.

"Bazen sizi hiç anlayamadığımı düşünüyorum," dedi. Tanrıçam demeyi unutmuştu. "Hala gençsiniz. Benim gibi taşlaşmış bir kumandandan bazı şeyleri öğrenmeniz gerekiyor."

Volusia aniden durdu, sabrı tükenmişti. Ona baktı.

"Annemin suikastına izin veren kumandan sensin değil mi?

Hazırlıksız yakalanmıştı, yutkundu.

"Annenizi öldüren *sizdiniz*," diye cevapladı. "Bunu öngöremezdim."

"Öyleyse buna muktedir bir kumandan bulmalıyım belki de kendime," dedi.

Ona hayal kırıklığıyla kendinden emin olmayan bir şekilde baktı.

"Eğer kendi annemi öldürdüysem, bir kumandanı öldürmek için bekleyeceğimi hiç düşünür müsün?" diye ekledi.

Utanarak kafasını eğince Volusia dönüp yürümeye başladı.

"Tanrıçam," dedi Aksan yanına gelerek, "doğruyu söylüyor. Voklarla toplantı kötü bir fikir. Onlar güvenilmezdir. Büyüleri tutulamaz ve kontrol edilemez. Güçleri olduğu doğrudur ama bu kesinlikle kontrol edebileceğiniz anlamına gelmez. İmparatorluk'taki her ırk ve her hükümdar belli sebeplerden dolayı onlardan çekinir. Onlar dışlanmışlardır."

"Benimle bir daha konuşursan," dedi ona dönmeye tenezzül bile etmeyerek doğruca ileriye yürüyüp, "dilini kestiririm."

Gözlerindeki panikle konuşmayı kesti.

Volusia nihayet tepeyi döndü ve bunu yapar yapmaz önünde uzanan nefes kesici manzara karşısında hayranlık duyarak durdu: orada, aşağıda, çöl ovasının içinde hep duyduğu daire vardı. Bunu karıştırmasına imkan yoktu. Belki doksan metre çapında mükemmel görüntüsüyle, dairelerden oluşan labirent şekilleri bir diğer labirentle birleşerek bunun insandan başka bir şeyin oluşturduğu hissini veriyordu. Çöl zemininde nabız gibi atan enerjisini buradan bile hissediyordu. Canlı olduğu hissini veren bir yerdi burası, Volusia'nın bulunduğu tüm yerlerden çok daha canlıydı.

Dairenin etrafında nöbet tutan eş derecede hayranlık uyandıran Voklar vardı. Yüzlercesi, yeşil cübbeleriyle eğilmiş, yeşil başlıklarından çıkan ve sanki çöl zemininde yürüyen yengeç bacakları gibi buradan bile duyulan garip ve yumuşak bir ses yayıyorlardı. Cübbelerinin altında ne olduğunu buradan görebiliyordu; küçük, yeşil adamların tenleri balçık gibiydi. Daireyle sanki bir olmuşlar, etrafında kıvrılıyorlardı.

Tek vücut olarak, Voklar ona doğru dönüp adamlarına gözlerini diktiler. Hiç beklemeden sanki okyanustan çıkan bir milyon yengeç gibi doğruca ona doğru yürümeye başladılar.

Volusia onlarla ortada buluşmak için dağ yamacından aceleyle indi, onlarla buluşmaya, dairenin gücünün içinde oraya girmesine izin vereceklerini var sayarak kaybolmaya can atıyordu.

Diğerlerinden biraz daha küçük olan ve liderleri olduğu belli olan yaşlı Voklardan biri, küçük zümrüt asasıyla yürüyerek onlara gelip Volusia'nın önünde durdu.

Sadece bir kaç adım ötede durup yavaşça ona bakınca gözlerinin tamamen beyaz olduğu görüldü. Vokin. Onu efsanelerden tanıyordu. Volusia'yı inceler gibi bakarken verdiği his derin bir şekilde rahatsız ediciydi. Diğerlerinin neden bu

ırkla etkileşime girmek istemediğini anlayabiliyordu. Sadece bakışıyla sanki ruhunu çalıyor gibi hissediyordu.

Fakat Volusia kendini tamamen beyaz olan gözlere bakıp başka yöne kafasını çevirmemeye zorladı. Kimseden korkmamaya kararlıydı.

"Demek," dedi Vokin sonunda, sesi eski, çatırdayan bir tahta gibi çıkıyordu, "Tanrıça gelmiş."

Volusia'nın gözleri bu sözler karşısında parladı, ne kadarını bildiğini merak ediyordu.

"Gelmemin sebebi--" diye başladı.

"Niye geldiğini biliyorum," diye kesti onu. "Asıl soru buna değip değmediğin."

Onunla bu şekilde konuşan hiç kimse olmadığı için Volusia dehşet içinde ona baktı.

"Ben büyük Tanrıça Volusia'yım," diye cevap verdi, çenesini gururla yukarı kaldırarak. "Şehirleri fetheden değere sahibim. Tüm İmparatorluk'ta hak iddia edecek kadar değerliyim."

Vokin sessizce ona bakmaya devam etti.

"Geleceğini gördüm," diye cevap verdi. "Çok fazla ölüm ve yıkım barındırıyor için. Çok güçlü. Annenden çok daha güçlüsün. Senden önce gelen tüm İmparatorluk hükümdarlarından, Andronicus'tan, Romulus'tan bile çok daha güçlüsün. Fakat güce biz olmadan sahip olamazsın. Gücün için de bir bedel ödemek zorundasın."

"Bir bedel mi?" dedi, hem içerlemiş hem de öngörüsü yüzünden cesaretlenmişti. "Sana zaten büyük bir hediye veriyorum. Hayatını bağışlıyorum. Arkama bak: ufku dolduran adamlarımı görmedin mi?"

Vokin bakmaya tenezzül bile etmeden içten bir şekilde kahkaha attı, sesi havayı doldururken Volusia'yı son derece rahatsız ediyordu. Hiç korkusu yoktu.

"Antik sanatımızın karşısında dünyanın adamlarının durabileceğini mi sanıyorsun?"

Volusia iyice düşündü ve haklı olduğunu fark etti, korku veya tehditleriyle sindirebileceği basit bir kumandan değildi karşısındaki.

"Bedeli söyle," dedi nihayet kararlı. "Her ne olursa olsun alacaksın."

"Seninle ortak olacağız," dedi. "İmparatorluk'u birlikte yöneteceğiz. Sen iktidarda olacaksın ama biz de arka planda olacağız ve ne zaman senden bir şey istesek bize istediklerimizi vereceksin."

"Anlaştık," dedi, buları geçip gücü elde etmeye can atarak.

"Voklar artık dışlanmayacaklar," diye ekledi. "İmparatorluk'un yüksek sınıflarından biri haline geleceğiz. Irkımızın bir zamanlar sahip olduğu onuru ve

saygıyı bize geri vereceksin. Her şehirde bir Vok dairesi olacak. Diğer ırklar bize riayet edecekler.

"Anlaştık," dedi. Güç onda olduğu sürece umursamıyordu.

Çöl rüzgarı yüzlerini kırbaçlarken onu inceledi, tereddüt ettiği belli oluyordu.

"Bir şey daha var," dedi.

Volusia ne kadar aç gözlü olduğunu düşünüp bunun ne zaman sona ereceğini merak ederek onu inceledi. Ona şimdiden güvenmiyordu.

"Söyle ve olmuş bil."

"Ne olduğunu bugün söylemeyeceğim," dedi. "Fakat bir gün bunun için seni özel olarak çağıracağım.O zaman istediğim her ne ise bunu bana vereceksin."

Volusia uzun ve iyice düşündü, merak ediyordu.

"İstediğin hayatım mı olacak?" diye sordu.

Kafasını sallayıp güldü.

"Hayır, tatlım," dedi. "Ondan çok daha değerli bir şey olacak."

Daha değerli? diye düşündü. Gücü elde ettiği sürece umurunda değildi Volusia'nın. Gücü elde ettiği zaman zaten nasılsa istediğini yapacak ve onu durduracak kimse olmayacaktı.

"Daireye girebilir miyim?" diye sordu. "Tanrıça olabilir miyim?"

Kafasını salladı.

"Hiç dünyaya gelmemiş bir Tanrıça gibi," diye cevapladı.

Kafasını salladı.

"Tamam," dedi. "Her ne ise alacaksın."

Tatmin olmuş şekilde kafasını sallayınca, başlığının altında yüzü gülünç bir şekilde kırışırken gülümseme gibi bir şey gördü.

Volusia anlaşmayı tamamlamak üzere elini sıkmak için uzandı. O da uzandı ve üç tane uzun, balçık pençeli yeşil elini bileğine ve koluna sardı. Volusia, elini çekmek istese de bunu yapamayacağını biliyordu.

Nihayet merhamet göstererek elini çekti.

"Gece iniyor ve daire bekliyor," dedi. "Beni takip et."

Volusia, Vokin dönüp ona yol açan Vok sıralarının yanından geçti. Voklar sadece onun geçmesine yetecek genişlikte bir alanı açtıklarında Volusia onu takip etti. Adamları arkasında, tek sıra halinde Vokların vatanlarına giriyorlardı. Gürültüleri Volusia ilerlerken arttığında sanki bir yengeç krallığına giriyor gibi hissediyordu. Etrafında toplanıp geçişini izlerken yaydıkları şeytani enerjiyi hissediyordu. Yoluna devam ederken garip bir gıcırdama sesiyle beraber gözlerini kafalarına doğru döndürerek beyazlarını gecenin karanlığında parlatıyorlardı. Onların arasından yeterince hızlı gidemiyordu.

Volusia nihayet liderlerini takip ederek daireye girdiğinde içeride sadece ikisi vardı, diğerleri dışarıda kalmıştı. Garip bir şekli takip ederek dairelerin içinde

dönüp kıvrılarak ilerledi, sadece kendisinin bildiği bir şekil üzerinden ilerliyordu. Bu asla bitmeyeceğini düşündü bir labirentti.

Fakat ilerlerken bir de garip bir güç hissediyordu; daha çok yürüdükçe, bacaklarında daha çok yanma, vücudunda yükselen bir ısı hissediyordu. Değiştiğini, dairenin onu değiştirdiğini hissediyordu.

Volusia nihayet dairenin ortasına geldi ve gelir gelmez Vokin yana çekilip nerede durması gerektiği konusunda ona rehberlik etti. Sonra döndü ve onu merkezde bırakarak dairenin dışına çıktı.

Volusia ufka yayılan tüm adamlarına yüzünü dönerek durdu, dairenin etrafında toplanmış onu izliyorlardı.

"Volusia!" diye bağırdı Vok, sesi sihirli derecede yüksek bir şekilde kükrüyordu, herkesin duyabileceği, çöl zemininde, tepelerde ve ovalarda yansıyacak kadar yüksekti. "Burada dur ve bu dünya üzerindeki tüm insanlardan daha güçlü bir kudrete eriş. Burada dur ve İmparatorluk'un Üstün İmparatoriçesi ünvanını al. Burada dur ve bugünden itibaren sonsuza kadar Voluisa Tanrıçası, İmparatorluk'un İmparatoriçesi, altı borunun Kraliçesi ve Şehirlerin Muhrip'i, doğan bir Tanrıça olarak tanın. Bugün aramızda bir tanrıça duruyor!"

Voklar meşaleleriyle öne gelip çöl zeminine dokundular, bunu yapar yapmaz birden daireyi alevleriyle dolduran ve şeklin etrafından dönerek yavaşça yayılan bir alev silsilesi ortaya çıktı. Alevler dairelerin aralarında gittikçe daha hızlı ilerlerken Volusia'nın etrafındaki tüm çemberler aydınlandı, her şekil ve boyuttaki yüzlerce daire çöl gecesini güne çevirdi.

Volusia tüm bunların etrafında dururken kendini muzaffer hissediyordu. Avuçlarını yana doğru uzatıp kollarını kaldırınca ısıyı hissetti ama yanmadı. Kendini bir enerji, hiç anlam veremediği bir güce erişirken duyumsuyordu. Yenilmez hissediyordu.

Bir Tanrıça gibi hissediyordu.

Volusia kafasını geriye atıp, kollarını göğe kaldırıp bildiği tüm kudretlere bağırdı.

Etrafında, dört bir yanında yer alan adamları yere kapaklanıp Volusia geceyi aydınlatırken kafalarını eğdiler.

"Volusia!" diye bağırdılar ismini tekrar tekrar söylerken. "Volusia! Volusia!"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Erec uzun masada, bir yanında Alistair diğer yanında Strom'la beraber Güney Adalar'dan yüzlerce adamı, Krov ve yüzlerce Büyük Kayalı adamıyla karşılıklı masalarda birbirlerine bakan bankları doldurmuşlardı. Keyifli geçen uzun gün, Krov'un deniz kenarındaki kayalığın en tepesinde yer alan kalesinde salaş bir ziyafete dönüşmüştü. Duvarlardan birinin tamamında okyanusu gören, giren ışıkla birlikte odayı okyanus havası ve aşağıda çarpan dalgaların sesiyle dolduran uzun kemerli pencereler vardı. Burası, Erec'in daha önce bulunduğu kalelerden farklıydı; diğer kaleler genelde saldırıdan korkulduğu için az pencereli hatta penceresiz olurdu. Ama burada, Büyük Kaya Adası'nda saldırı korkusu yoktu; ıssız ve acımasız okyanusun ortasındaki tırmanılamaz kayalıklara oyulmuş bu kaleye hiç kimse kayalıklara tırmanmak için günlerini vermeden veya doğruca dağdan yürümeden giremezdi. Burada ışık ve hava lüksünü bu nedenle kullanabiliyorlardı: bu kadar yüksekten kimse onlara saldıramazdı.

Rahat bir gün ve öğleden sonrası için çok uygundu, Erec ve adamları nihayet gevşeyebilmiş ve burada Krov'un misafirperverliğiyle en güzel etleri yiyip bitmeden gelen şarapları içerken rahatlayabilmişlerdi. Erec adamlarının, çıktıkları uzun yolculuktan sonra keyiflerinin yerinde olduğunu görünce rahatlamıştı, buraya gelmiş olduklarından dolayı mutluydu. Krov ve adamlarının tahmin edilemez insanlar olmasına rağmen doğru kararı verdiğini biliyordu. Uzanıp Alistair'in ellerini tuttu, onun da rahatladığını görmek Erec'i mutlu ediyordu. Alistair gözlerinde aşkla ona gülümsedi.

Erec memnun olmasına memnundu ancak boşa vakit harcayacak biri değildi. Hala buraya geliş amacıyla ilgili bir şey başarmış sayılmazdı. Krov'u ve ordularını davasına katmaya, denizi geçerek Gwendolyn ve diğerlerini İmparatorluk'un elinden kurtarmak için onlara katılmaya ikna etmeliydi. Erec bir çok defa konuyu açmayı denedi fakat Krov bu aşırı gürültülü odada eğlenmekle çok meşguldü. Aslında Erec adamlarının biraz sakinleşmesini isterken odadakilerin kabalaşmasından, adamların çok sarhoş olduğundan endişelenmeye başlamıştı. Adamların şarap tulumlarını gittikçe daha çok tüketmesiyle havada duyulan garip gerginliği hissedebiliyordu. Canı sıkılan, işi gücü olmayan adamlar bir yöne odaklanmaya -ki bu çoğu zaman şiddet olurdu- meyillenirlerdi.

Bir anda bir çığlık kopunca Erec döndü ve Krov'un onlarca adamının taştan odanın ortasında sanki normal bir şey yapıyorlarmış gibi güreşmeye başladıklarını, masaların arasında sağlı sollu birbirleriyle dalaştıklarını gördü. Adamların tamamı dönüp bu manzarayı izlerken onlara gaz veriyor, maşrapalarını tahta masaya tezahürat ederek vuruyorlardı. Erec yüzlerini

incelerken Krov'un adamlarının kendininkilerden daha kaba olduklarını gördü. Çoğu tıraşsızdı, bir kaç dişleri eksikti, küçük göbekleri vardı ve çok fazla şarap içmişlerdi. Birbirlerini kaba hareketlerle dirsekliyorlar, yüksek sesle gülüyorlar ve kucaklarına çıplak kadınları oturtuyorlardı. Çoğunun boynunda denizden yağmaladıklarına şüphe olmayan mücevherler asılıydı.

Bu adamlar şövalye değillerdi, kendi adamları gibi ahlak kurallarına sıkı sıkıya bağlı profesyonel savaşçılar değildi. Paralı askerlerdi. Erec buna şaşırmaması gerektiğini biliyordu, neticede tüm bu Büyük Kayalılar nesillerdir korsanlık yapıyorlardı.

"Onları sevmedim," dedi Alistair, Erec'in kulağına eğilip masanın altından elini sıkarken.

Ona bakınca yüzündeki endişeyi görebiliyordu.

"Kimse onları sevmiyor," diye fısıldadı, "fakat herkes bir noktada onlarla anlaşıyor. Adamları ve gemileri var ve bu denizleri herkesten iyi biliyorlar. İmparatorluk'un onları binlerce yıldır tutmasının ardında bazı sebepler var. İhtiyacımız olduğunda babamın çok önemli müttefikleri haline geliyorlar."

"Onlar bir araç," diye sessizce sohbete katıldı Strom eğilerek. "Babamızın onları defalarca çağırmışlığı vardı.

"Doğru," dedi Erec. "Babamız onları bir çok defa çağırmıştır ama onlara asla güvenmemiştir."

"Güvenmediğin bir insanla nasıl müttefik olabilirsin?" diye sordu Alistair. "Ya size ihanet ederlerse?"

Erec dikkatle odaya ve gülerek güreşen adamları izlerken kollarında birer çıplak kadının olduğu, iki eliyle de bir şarap tulumunu tutan Krov'a baktı.

"Güven güçlü bir kelimedir," diye cevap verdi. "Bazen hiç güvenmediklerinin sana çok yardımı dokunur ve bazen güvendiklerin sana ihanet eder. Benim deneyimime göre, yiyeceği, şarabı olan bir adamın ihanetle kaybedeceği çok ama kazanacağı az şeyi var."

Bir grup müzisyen geçerken adamların seslerine arp, lir ve davul sesleri karıştı ve Erec'in tanımadığı bir şarkıya başlayarak çabucak yanlarından geçtiler.

Yeniden birbirlerini duyabilir hale geldiklerinde Erec Krov'un dönüp ona baktığını gördü.

"Erec!" diye bağırdı Krov tüm dikkatine ona vererek. "Neden içmiyorsun?"

"İçiyorum, lordum," diye cevap verdi Erec şarap tulumunu göstererek.

Krov kaba bir kahkaha patlattı.

"Lordum!" diye bağırdı "Ben *lord* değilim! Senin aksine, ben hiç bir şeyin lordu değilim. Tanrı beni lord olmaktan korusun! Bendeki o ufacık kalite de yiter gider!"

Krov'un adamları onunla beraber kahkaha attılar sonra Krov nihayet dönüp dikkatini Erec'e verdi.

"Neden içmiyorsun?" diye sordu tekrar. "Bir elinde içki var. İki elin de dolu olmalı!"

Erec gülümsedi.

"Bir tanesi yeterli lordum," diye bağırdı. "Bir elimi serbest bırakmak istiyorum. Neticede adamlarından birinin boğazımı ne zaman keseceğini bilemeyiz."

Krov dik dik bakıp ardından histerik bir kahkahaya tutularak masayı avuçlarıyla dövdü.

"Çok iyisin," dedi. "Keskin zekan körelmemiş. İşte hatırladığım çocuk bu benim, bugün burada gördüklerim çok hoşuma gitti. Ciddiyetin dışında. Savaş alanında çok vakit harcadın. Daha çok içmeli ve kadınların keyfini çıkarmalısın."

"Onun bir kadını var," diyerek düzeltti hemen Alistair, memnuniyetsizliği yüzünden okunurken ona bakıyordu.

Krov parmaklarını çıtlatıp kafasıyla ona işaret etti ve tulumunu kaldırdı.

"Dediğiniz gibi olsun, leydim," dedi. "Fakat benim de bir karım var, yine de buradayım!" diyerek kucağında oturan kadınların memelerini tuttu.

"O zaman sizin için üzüldüm," diye cevapladı Alistair, "karınız için de. Bunlar ilkel zevkler. Sadakat ve bağlılığın zevkini asla tadamayacaksınız."

Krov gülerek kafasını salladı.

"Benim için üzülmeyin," dedi. "Ya da onun için. En azından burada koruma altında, diğer kadınlar gibi alınıp satılmıyor."

Adamları kucaklarına oturan kadınları tutup çekerken kahkaha attılar. Alistair midesi bulanmış halde kafasını çevirdi.

Krov bakışlarını Erec'e kilitledi ve Erec nihayet Krov'un ciddileştiğini çok içtiği için kan çanağına dönmüş gözlerinden anladı.

"Tahminimce bunca yolu sadece beni görmeye gelmedin," dedi Krov Erec'e, "ya da kadınlardan konuşmaya!"

Erec kafasını salladı.

"Hayır, dostum," diye cevapladı, "bunlar için gelmedim."

Krov başını eğdi.

"Anlıyorum. Kimse Krov'u sadece arkadaşını görmek için öylesine ziyaret etmez. Büyük Kaya Adası'nın Kralı, kimsenin değer vermediği, vakit geçirmediği, herkesin kendini üstün gördüğü Krov! Ta ki yardımına ihtiyaç duyulana kadar. İsterdim ki sadece arkadaşlığımız hatırına burada soluklanıp beni ziyarete gelen arkadaşlarım olsun. Fakat arkadaşlarımın hep bir amacı var gibi. Gerçekler acıdır."

Erec, Krov'un hassasiyetini fark etti ve ona dikkatle yaklaşmak istedi.

"Babamızla arkadaştın," diye katıldı sohbete Strom.

Krov ona döndü.

"Babanız," diye cevapladı Krov. "Çok iyi adamdı. Güzel adamdı. Krallığı daha bile iyiydi. Güney Adalar'ın tamamı onu severdi. Ben onu sever miydim bilmiyorum," dedi sakallarını sıvazlayarak bunu düşündü. "Ona saygı duyardım. O iyi bir savaşçıydı ve adil davranırdı. Fakat yine de benim arkadaşım değildi. Diğer tüm arkadaşlarım gibi sadece yardıma ihtiyacı olduğunda beni arardı. Güney Adalar'daki muhteşem düğünlerinize kaç kez çağırdınız? Ya o kraliyet ziyafetlerine? Tatilleriniz? Siz Güney Adalılar her zaman bizden iyi olduğunuzu düşündünüz. Bu arkadaş olmak demek değildir.

Erec doğruları söylediğini fark edince kızardı. Strom'un sessiz kalmasını diledi ve ona durması için işaret etti fakat Strom devam etti.

"Babamız sana iyi ödeme yaptı," diye ekledi Strom.

Krov'un ifadesi ciddileşti.

"Evet bana iyi ödeme yaptı," diye cevapladı. "Fakat istediğim ya da ihtiyacım olan para değildi. Bana asla dostluğunu göstermedi. Diğer herkes gibi beni bir kol mesafesi uzağında tutma arzusundaydı."

"Sularımızda devriye gezmenize izin verdi," dedi Strom. "Denizlerimizde avlanmanıza."

"Evet verdi ama beni hiç düğün derneğine çağırmadı. Bunun sebebi nedir sizce?"

Erec sessiz kaldı. Sebebini biliyordu. Krov bir korsandı, katildi, hırsızdı, sadakati ve ahlakı olmayan tecavüzcü bir korsandı. Babasının ona saygı duymadığını biliyordu. Gerek duyduğunda onu kullanmıştı, hepsi buydu.

Birden ışık hızıyla ruh halini değiştiren Krov, ahşap masaya yumruğunu indirdi. Yüzünde okunan öfkeyle beraber yumruğu inince odadaki müzik sustu.

Hissedilebilir bir gerginlik oluşurken tüm gözler ona döndü.

"Sana bunun sebebini sordum?" diye bağırdı, çıplak bir kadını kucağından attı, ayağa kalktı; sesi yükselmişti ve dik dik Erec'e bakıyordu. "BANA CEVAP VER!"

Odadaki herkes durup bu ateşli ve rahatsız edici tartışmaya baktı.

Erec, Krov'un gözlerine ciddiyetle ve sakinliğini koruyarak baktı, duygularını babasının hep ona öğrettiği gibi açık etmiyordu. Şimdi Krov'un gerçekten ne kadar tahmin edilemez olduğunu tam olarak anlıyordu.

"Babam," diye cevap verdi Erec sakince, "hakkında kötü tek kelime etmezdi."

"Hakkımda nazik bir şey de söylemezdi."

"Babamın sana karşı kötü duyguları yoktu," diye tekrar etti Erec. "Seni ortağı bilirdi."

"Ortağı ama dostu değil. Tekrar soruyorum: bunun sebebi neydi?"

Krov'un öfkesi tıpkı odadaki gerginlik gibi artarken Erec nasıl cevap vereceğiyle ilgili çabucak bir karar alması gerektiğini biliyordu. Eğer doğru cevabı vermezse odada kan çıkacağını hissediyordu.

"Dürüst olmamı mı istiyorsun?" diye sordu Erec, karar vererek.

"Tekrar sormayacağım," dedi Krov sesi sert ve keskindi; kılıcının kınını tutuyordu şimdi de. Bunu yaparken çok sayıda adamın da aynı şekilde kılıçlarına davrandıklarını gördü.

Erec boğazını temizleyip Alistair'in elini bıraktı ve yavaşça ayağa kalktı. Dik ve gururlu duruşuyla hiç hareket etmeden karşısında durdu.

"Babam mertliğe her şeyden fazla kıymet verirdi," dedi. Sesi gür, net, asil ve dürüsttü. "Onuru ve bu uğurda mücadele eden herkesi şereflendirirdi. Hırsızlığa ya da rızası dışında kadınlara el konmasına veya ücret karşılığı adam öldürmeye ya da gemilerini malla doldurmaya itibar etmezdi. Babam onur için yaşardı. Eğer dürüst olmamı istiyorsan, işte buyur: ona göre sen onursuzdun. Onursuz insanlarla aynı resimde olmayı istemezdi."

Krov gözleri soğuk ve karanlık bir şekilde parlarken doğruca ona bakıyor ve Erec, bu gözlerin kararsızlıkla mücadele ederken onu öldürüp öldürmemek konusunda bir karara varmaya çalıştığını görüyordu.

Erec rahat bir biçimde aşağı uzandı ve ona davranma ihtimaline karşın kendi elini Krov'un kılıcına koydu.

Birden Erec'i şaşırtan bir hareketle Krov'un yüzü rahatladı ve bir gülümseme yerleşti suratına.

"Onur!" diye bağırdı gülerek. "Onur da neymiş? Onur sizi nerelere getirdi bak? Halka'da sahip oldukları onura bak. Onlara ne oldu? Halka'ya ne kazandırdı onur? Şimdi yok olmuş duruyor. Geriye hiç bir şey kalmadı. Hepsi onursuz bir ordu yüzünden. Onursuz olanlar tarafından satıldı. Her günümde yaşamayı onura tercih ederim. İçkiyi ve kadınları sıkıcı suratlarınıza, ciddi hayatınıza, mertlik kurallarınıza tercih edeceğim gibi. "

Krov aniden uzanıp gülümseyerek maşrapasını aldı.

"Bana dürüst bir cevap verdin," dedi. "Başka hiç bir adam buna cesaret edemezdi. İşte bayım bu onurdur!"

Maşrapasını kaldırdı.

"ONURA!" dedi.

Odadaki tüm adamlar ayağa kalkıp maşrapalarını alarak ona katıldılar.

"ONURA!" diye tezahürat ettiler.

Krov diğerleriyle beraber gülerken maşrapasından büyük bir yudum aldı ve odadaki tüm gerginlik kayboldu.

Erec hala endişeli, hala tetikte durarak yavaşça kafasını salladı, maşrapasından bir yudum alıp oturdu.

"Sen korkusuz bir adamsın," dedi Krov, Erec'e, "sende bunu çok seviyorum. Seni babandan bile daha fazla seviyor olabilirim. Bana kalırsa bence arkadaş olabiliriz."

"Yeni arkadaşlara her zaman ihtiyaç duyarım," dedi Erec saygıyla kafasını sallayarak.

"Şimdi söyle bana," dedi Krov ciddiyetle işe koyularak, "neden geldiniz buraya?"

Erec iç geçirdi.

"Yardımına ihtiyacım var. Yardımına ihtiyacımız var. Halkımdan geriye kalan, Halka'dan sürgün edilenler Gwendolyn'in önderliğinde İmparatorluk'a sığınmışlar."

"İmparatorluk mu!?" diye sordu Krov, şaşkınlığını belli ederek. "Neden oraya kaçmışlar?"

Erec omuz silkti.

"Belki de gitmelerini düşünecekleri en mantıksız yer olduğu için. Sonuçta düşman seni arka bahçesinde arar mı?"

Krov anlamaya başlayarak kafasını salladı.

"O Gwendolyn," dedi. "Kendi iyiliği için her zaman akıllıca hareket eder. Babası gibi. Romulus'un yaptıklarından sonra hala hayatta olmasına hatta geride kalanların hayatta olmasına şaşırdım. Kimsenin beklemediği kadar iyi bir Kraliçe oldu."

Erec kafasını salladı.

"Bir şahin mesajı aldım," dedi. "Yardımımıza ihtiyaçları varmış, onları özgürlüklerine kavuşturmak istiyorum. Donanmam biliyorsun ki çok daha fazla sayıya karşı savaştı. Bu suları sizlerden iyi bilen kimse yok. Bize katılmanıza ve İmparatorluk'a karşı olan savaşta bize yardım etmenize ihtiyacımız var."

Krov kafasını salladı.

"Her zaman idealisttin," dedi. "Aynı baban gibi. Tüm hayatımı İmparatorluk'tan sakınarak geçirdim, şimdi bana onlarla karşılaşmamı söylüyorsun." Yavaşça kafasını salladı. "Çılgınlık bu. İmparatorluk'a karşı açacağınız savaş intihar olur."

"Onlarla savaşmanıza gerek yok," dedi Erec. "Sadece bu sularda bize yol gösterin, gitmemiz gereken yere varmamızda bize yardımcı olun. Bu sularda ve Ejderha'nın Omurgası'nda bize eşlik edin."

Krova ona baktı, Erec bu kelimeler karşısında donup kaldığını görebiliyordu.

"Ejderha'nın Omurgası mı?" diye sordu. "Oradan geçme niyetinde olduğunuzu söyleme bana," dedi, sesinde gerçek bir korku duyulurken.

Erec sakince kafasını salladı.

"Bu en kestirme yol olur," dedi Erec. "Ve bizi en az oradan geçersek fark edebilirler. Başka alternatif için zamanımız yok."

Krov kafasını salladı.

"Azul'un Boynuzu'ndan gitmelisiniz," dedi Krov.

"Bu yolculuğumuza ay vakitleri ekler," dedi Erec. "Dediğim gibi vaktimiz yok."

"Ölmeye zamanınız var yani?" dedi Krov. "Ay vakitleri geçirip hayatta olmak, sadece günler geçirip ölmekten iyidir. Ejderha'nın Omurgası'nı canlı geçen kimse olmadı."

"Sen geçtin," dedi Erec anlamlı bir şekilde ona bakarak.

Krov bu bakışa karşılık verip iç çekti, bu anısı aklı gelince gözleri parladı.

"O yıllar önceydi, o zaman gençtim, saçların gür ve sarıydı," dedi Krov. "Şimdi kelim, göbeğim var ve bir zamanlar olduğum kadar aptal değilim. Şimdi hayatı seviyorum. Oradan bir daha asla geçmeyeceğime ant içtim ve bunu yapmayacağım."

"Omurga'yı herkesten daha iyi biliyorsun," dedi Erec. "Kayaların nerede olduklarını, dalgaların nerede kırıldıklarını, akıntıların yönlerini, İmparatorluk devriyelerinin ve canavarların nerede olduğunu. Omurga'dan geçiyoruz," dedi sesi kararlıydı, güç ve emir barındırıyordu. "Burada kalıp korkuyla sinip fakir kalabilirsin ya da bize katılıp zengin olursun."

Krov bakışını karşıladı, yüzü iş ciddiyetine bürünmüştü.

"Ne kadar zengin?" diye sordu.

Erec bunu beklediği için gülümsedi.

"En kıymetli altınlarla dolu bir gemi," diye girdi sohbete Strom. "Bir de adalarımızın sadakatine dair yeni anlaşma."

Erec, Strom'un müdahale etmemesini dileyerek kızardı. Genç kardeşi hep dinlemesi gereken yerde konuşuyordu.

"Sadakat?" diye tekrarladı Krov, yüzünü ekşiterek. "Sadakatle ne işim var benim? Bana orospu mu alacak, şarap mı alacak sadakat?"

"Saldırıya uğradığında yardımına geliriz," dedi Strom. "Bu hayatın değerinde."

Krov'un ifadesi karardı ve kafasını salladı.

"Yardımınıza veya korumanıza ihtiyacım yok çocuk," dedi Strom'a. "Eğer fark etmediysen halkımızla beraber geçinip gidiyoruz. Aslında, şimdi durduğum yerden sizin yardıma ihtiyacınız varmış gibi görünüyor."

Strom kıpkırmızı oldu, Erec nihayet elini uzatıp sessiz olması için ona işaret etti.

Erec, Krov'a baktı.

"En kıymetli altın," dedi ona yumuşak ses tonuyla, erkek erkeğe konuşurken gülümsedi, "üstelik çok cesur bir görev. Reddedemeyeceğin kadar tehlikeli."

Krov geriye yaslanıp sakalını sıvazladı, dikkatini Erec'e çevirdi. Sonunda, uzun bir sessizliğin ardından geri kalan şarabı kafasını dikti, elinin tersiyle ağzını silip maşrapayı yere fırlattı. Ayağa kalkıp Erec'e baktı.

"İki gemi altın olsun," dedi. "Hala evet diyecek kadar aptalken hemen ilk ışıkta yelkenleri açarız."

Erec kalktı ve yavaşça gülümsedi.

"Bunu söyleyeceğini biliyordum," dedi. "Bu yüzden iki gemi bizi bekliyor bile."

Krov ona dik dik baktıktan sonra yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

Masanın etrafından dolanıp Erec'in yanına geldi ve onu kucakladı.

Geriye çekilip onu omuzlarından tutarak gözlerinin içine baktı.

"Çok iyi bir kral olacaksın, Nor'un oğlu Erec," dedi. "Çok iyi bir Kral.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Darius, büyüyen ordusunun kamp alanı boyunca yanında Raj, Desmond, Kaz ve Luzi'yle yürürken köylülerin yayıldığı alana bakıyor, yaralıları kontrol ediyor, her bir adamla yüz yüze konuşarak zincirlerinden kurtulmalarına yardım ediyor, göz göze gelip ellerini sıkıyordu. Ona baktıklarında her birinin gözünde umudun yeşerdiğini, elini sıkıp bırakmak istemediklerini ve ona kurtarıcıları gözüyle baktıklarını fark etti.

Hayatı boyunca kimse Darius'a bu şekilde bakmamıştı. Gerçek üstü bir histi. Kendi gözünde sadece bir çocuktu hala; bir savaşçı olmak isteyen, kullanamayacağı, kullanmak istemediği ve asla başkalarına açık etmeyeceği gizli gücü olan bir çocuktu. Hepsi buydu. Darius asla adamların lideri olacağını, ona saygıyla bakacaklarını, liderliğine ve yönlendirmesine ihtiyaç duyacaklarını hayal bile edemezdi. Tüm bayatı boyunca başkaları ona hiç değeri olmadığını, bir topluluğun içinde kıymetsiz bir parça olduğunu söyleyip durmuştu; büyükbabası onu her zaman aşağı çeker, değersiz olduğunu hatırlatırdı, babası onu bu yüzden terk etmişti. Tüm köy büyükleri, eğitimcileri, özellikle de çocuk birliğinin kumandanı Zirk ona yeteneklerinin en fazla ortalama, cüssesinin de zayıf olduğunu söylemişlerdi. Hiç bir zaman hayallere kapılmaması gerektiğini anlatmışlardı.

Darius bu grup içinde en irisi veya en güçlüsü olmadığını biliyordu. En yakışıklısı, en sağlıklısı değildi, asil veya zengin bir aileden gelmiyordu. Fakat Darius hep kalbinin derinliklerinde diğerlerinden daha yürekli, daha inançlı, tutkulu ve kararlı olduğunu biliyordu. Bir şekilde bunların onu hayatta tutacağını, hatta ondan daha üstün olan diğer çocuklar ve adamlardan sıyıracağını fark ediyordu. Olayları daha derinden kavrıyor ve kendini diğerlerinin onu gördüğü şekilde algılamayı reddediyordu. Zihninde kendiyle ilgili güçlü bir resim çizmekte, kendini bir kahraman, adamların lideri olarak resmetmekte ısrarcı olmuş ve diğerleri onu aşağı çekmeye çalışsa da buna sıkı sıkı tutunmuştu. Vücudunu ezebilirlerdi ama ruhunu asla. Ve hayal gücüne kesinlikle dokunamazlardı. Hayal gücünün, hepsinden daha kıymetli olduğunu hissediyordu. Kendini bir başkası gibi, olduğu durumdan daha iyi bir yerde konumlandırma yeteneğiydi bu. İşte bu *görüntünün* ta kendisi - ne cüssesi, ne gücü ne zenginliği ne de kudreti- bunları yapmasına olanak vermişti.

Şimdi, yeni ve gittikçe büyüyen ordusunun saflarında yürürken Darius ona nasıl baktıklarını, hayal gücünün nasıl gerçeğe büründüğünü ve gözleri önünde canlandığını görüyordu. Zihnindeki resme, o görüntüye ısrarla tutunmuş olmasının tüm bunlara yol açtığını kesin olarak biliyordu. Etrafında yükselen

tüm olumsuz ve ona asla hayalindeki kişi olamayacağını ısrarla söyleyen sesleri kendi içinde emmişti. Gücünün artmasının ona göre tek bir sebebi vardı: diğerlerinin seslerini ne derece duymuyorsan, sana kim olduğunu anlatmaya çalışanların olumsuzluklarına ve bir şeyi asla yapamayacağını söylemeye çalışanlara kulak asmamak. Bu her açıdan sanki kumlara vuran yepyeni dalgalar gibi insanın her gün hayatına vuran bir şeydi. Bunları engelleyip kendilerine ait görüntüye tutunanların her şeyin üstüne çıkacaklarını biliyordu Darius.

Darius yeni yüzlere, onu liderleri olarak belleyen kendi arkadaşlarına bakarak yürürken onu liderleri olarak görmelerinin kendileri için iyi olacağını fark etti. Onları bu belirsiz zamanlarda yönlendirecek bir lidere ihtiyaçları vardı ve bunu istiyorlardı. Resim hiç net olmasa da onlara umut, güven ve yön veriyordu. Onlara bunu sağlaması gerektiğini biliyordu. Tam olarak kendinde bunu hissetmese de insanlarına bunu borçlu olduğunu biliyordu.

Serbest kalan adamlardan biri ona doğru koşup Darius'un elini iki eliyle birden sıkarken "Teşekkür ederim, Zambuti," dedi. "Hepimizi serbest bıraktın, bize bir hayat verdin. "

Darius bu saygı ifadesi karşısında şok olmuştu. *Zambuti* ifadesi mümkün olan en büyük saygı mertebesiyd, *sevilen lider* anlamına gelen bir terimdi, böylesi bir saygı ifadesini köy büyükleri bile hiç duymamıştı. Kendini bildi bileli kölelerin gerçek bir lideri hiç olmamıştı.

Darius kafasını salladı.

"Hayatınızı siz *kendinize* verdiniz," dedi Darius. "Sizin Zambuti'niz değilim."

"Öylesiniz," diye bir başka özgür adam önle gelip yine Darius'un elini sıkarken cevapladı onu.

"Bu bir görev! " diye bağırdı bir başka adam ve gittikçe artan sayıda özgür köleler etrafını kuşattı. "Artık lidersiniz! Sahip olduğumuz tek gerçek lidersiniz. Onlara karşı duran tek kişisiniz. Bizlere hayatlarımızı geri verdiniz. Şimdi biz köleleri siz yöneteceksiniz!"

Birden herkesten onaylarcasına büyük bir tezahürat koptu.

"Sizler artık köle değilsiniz!" diye seslendi büyüyen kalabalığa. "Kendinize bir daha asla öyle demeyin! Sizler özgür adamlarsınız. Kendi kaderinizi, özgürlüğünüzü seçtiniz ve bunun için sizlerle gurur duyuyorum. Ancak kendinizi yönetirseniz size liderlik edebilirim."

Bir başka tezahürat dalgası daha yayıldı.

Adamların tezahürat eden sesleri arasında bir kargaşa yaşandı ve Darius merakla dönüp insanların oluşturduğu kalabalıkta yürümeye başlayınca, ona yol açtılar.

Kalabalığın sonuna ulaştığında, Darius kargaşanın merkezi olan küçük bir açık alan fark etti. İçinde köy büyüklerinin toplandığını ve kölelere hitap

ettiklerini gördü.

"Bugün burada bir zafer kazandık," dedi büyüklerden biri. "Tanrılar bizi şereflendirdi ancak bunun daha fazla zafere yol açacağı gibi cesur bir fikre kapılmayın. Artık daha fazla savaşmak yok. Şimdi İmparatorluk'la anlaşıp barış sağlama zamanı."

"Barış filan yok!" diye bağırdı köylülerden biri.

"Barış hakkında konuşacağımız günler geride kaldı!" diye bağırdı bir başkası.

"Büyüklere meydan okumaya nasıl cesaret edersiniz!" diye bağırarak karşılık verdi köylülerden biri. Darius bu ince, merhametsiz adamı kendi köyünden hatırlıyordu.

"Sizler büyüklerimiz değilsiniz!" diye bağırdı yeni köyden serbest kalan bir adam. "Bugün burada sizin emirlerinizi dinleyerek hayatta kalmadık. Burada canımız pahasına bir köle efendiyi öldürüp yerine başkası gelsin diye savaşmadık!"

Köylüler tezahürat etti.

Zirk aniden daireyi yararak ilerledi ve ortada duran koca bir kayanın üstüne çıkarak hepsinin yüzüne bakıp dikkat vermelerini istedi.

"Ben kuvvetlerin kumandanıyım!" diye bağırdı Zirk. "Buradaki tüm savaşçıları *ben* eğittim! Bu savaşçıların arasında en büyüğü benim! Sonraki savaş her nerede olursa sizi oraya ben yönlendireceğim. Artık *benim emrim* altındasınız, hepiniz!"

Darius tüm bu olan biteni öfkeyle izliyordu. Zirk her zaman onun karşısında kendini tehdit altında hissetmişti. Şimdi de onu aşağı çekmeye, yeniden doğuşlarını durdurmaya çalışan bu adam zaferleri için kendine itibar edilmesini bekliyordu.

Kalabalık içinde gergin bir sessizlik olunca Darius durumu izledi. Bağırıp yanlışları düzelmeyi istedi fakat güç talebinde bulunmak ona göre değildi. Onu istemesi gereken bu adamlarda bitiyordu iş.

Bir grup köle ortaya adım atıp Zirk'i görmezden gelerek ona sırtlarını dönünce sessizlik yavaşça bozuldu. Adamlar yüzlerini Darius'a çevirmişti.

Darius, hepsinin kendinden tarafa bakıp onu işaret ettiğini görünce şok oldu.

"Bizim liderimiz sen değilsin," dediler Zirk'e. "Bizim liderimiz Darius."

Köylüler arasında bir tezahürat yükseldi.

"Darius bugün buradaki savaşı yöneten kişiydi. Bizi ve ailelerimizi özgür kılan Darius'tu. Sadakatimiz Darius içindir. Zambuti!"

"Zambuti!" diye seslendi diğerleri.

Darius orada dururken hepsine minnet duydu fakat duruma içerleyen Zirk aniden kayadan zıplayarak inip aralarına koştu.

"Onu lideriniz olarak belirleyemezsiniz!" diye bağırdı Zirk, Darius'a kıskançlık ve hasetle bakarken çaresizdi. "O sadece bir çocuk. *Benim* eğittiğim bir çocuk. O savaşçılarımızdan en iyisi bile değil. O kimseyi yönetemez."

Köylülerden biri öne gelip kafasını salladı.

"Bir adamı lider yapan yaşı değildir," diye cevapladı adam, "içindeki yürektir. Bizi yönetecek kişi odur."

Köylüler büyük tezahüratta bulundular.

"ZAMBUTI!" diye tekrar tekrar bağırdılar.

Hiddetlenen Zirk kaşlarını çattı ve kalabalığı yarıp gözden kaybolana kadar hızla ilerledi.

Çok sayıda köylü öne atılıp Darius'u tuttu ve onu şaşırtan bir biçimde kayanın üstüne bıraktılar. Bunu yaptıklarında diğer köylüler de neşe içinde ona bakıyor ve tezahüratlarına devam ediyorlardı.

Darius hayranlıkla ona bakan yüzlerin tamamını gördü ve onlar için ne büyük bir anlam ifade ettiğini anladı. Ona ne kadar ihtiyaç duydukları belliydi. İnandıkları birine, onları yönlendirecek birine ihtiyaç duyuyorlardı. Hepsinin gözünde, onu dünyanın öbür ucuna bile yönlendirse onunla gelecekleri okunuyordu.

"Bugün sizlerle birlikte savaşmak hayatımdaki en büyük onur oldu," diye bağırdı Darius. "Cesaretinize şahitlik etmek müthiş bir gururdu. Sizler artık özgürsünüz ve karar sizlere ait. Eğer bana katılmak isterseniz size hayatı garanti edemem ama özgürlüğünüzü ederim. Eğer bana katılırsanız burada oturup çölde korkuyla sinmek yerine her ne olursun bu savaşı hep beraber İmparatorluk şehirlerine götürürüz!"

Adamlar yüksek sesle bağırıp öne atılarak ona sarıldılar, onu kayanın üstünden indirdiklerinde Darius büyük savaşın henüz başladığını biliyordu. Artık bir ordusu olduğunun farkındaydı.

"ZAMBUTI!" diye bağırdılar. "ZAMBUTI!"

*

Darius kamp boyunca Loti'nin onu götüreceği yere giderken endişeliydi. Loti, kamp boyunca dolanarak ilerlerken Darius'un elini tutuyordu ve Darius, henüz verdiği haberi düşünmeden edemiyordu.

"Ölüyor mu?" diye sordu ona.

Loti kafasını üzgün bir şekilde salladı.

"Bilmiyorum aşkım," dedi. "Fakat acele etsek iyi olur."

Kamp boyunca ilerlerken Darius'un kalbi çarpıyor, bu anın gerçekten gelip gelmediğini merak ediyordu. Loti'nin söylediğine göre büyük babası ağır

yaralıydı. Son çarpışmalarında dövüşüyor olmamasına rağmen, rastgele omurgasına saplanan bir mızrakla hareketsiz yatıyordu. Loti yaralılar arasında dolaşırken ona rastlayarak tedavi etmeye çalışmış ve doğruca Darius'a gelmişti.

Darius'un duyguları büyükbabasına doğru ilerlerken karmakarışıktı. Tüm hayatı boyunca büyükbabasının ona ne kadar sert davrandığını düşündü, ona karşı hissettiği küskünlüğü hatırladı. Fakat aynı zamanda babası yokken yanında büyükbabası vardı, onu yetiştirmiş ve yaşayacak bir yer sağlamıştı. Ayrıca Sandara dışında hayatta olan tek akrabası oydu. Bunun bir anlamı vardı. Büyükbabasına çok kızgın olsa da ona, hayatındaki bu demirbaşa karşı sevgi beslediğini kabul etmeliydi. Darius kargaşada yaralanmasının sebebinin kendisi olduğunu hissetmeden de yapamıyordu.

Nihayet yaralı ve hastalarla dolu alana geldiklerinde Darius orada yatan bedenler arasında omurgasından midesine kadar inen geniş yaranın bandajlarla sarılı olduğu ve kanın bandajlardan sızdığı büyükbabasını fark etti. Onu hiç bu kadar güçsüz görmemişti sanki ölüm kapısında bekliyor gibiydi.

Darius'un üstüne keder çökmüştü ve Loti'nin onu bu şekilde görmesini istemiyordu.

"Onunla yalnız kalmak istiyorum," dedi Darius.

Loti, kafasını salladı; üzülmüştü ama anlamıştı, döndü ve başbaşa kalmaları için oradan uzaklaştı.

Darius büyükbabasının yanına koşturarak diz çöktü ve elini tuttu.

"Potti," dedi Darius, büyükbabasına şefkat duyduğu zamanlarda hep kullandığı sözle ona hitap ederek.

Büyükbabası zorlanarak göz kapaklarını kaldırıp Darius'a baktı. Gözlerinde hayatın solduğunu görebiliyordu Darius.

"Darius," dedi zayıf bir gülümsemeyle. Darius, orada olmasının onun için ne büyük anlam ifade ettiğini görebiliyordu.

"Seni bekliyordum," diye devam etti büyükbabası, sesi zayıf ve boğuk çıkıyordu. "Ölmeden önce seni bekliyordum."

Darius elini sıkarken gözüne dolan yaşlarla savaşıyordu; onun ölüyor olması fikrinden nefret ediyordu. Hayatları boyunca aralarında hem gerginlik, hem üstünlük kurma savaşı olmuştu doğru ama bir de Darius kabul etmeliydi ki aralarında büyük bir sevgi vardı. Büyükbabası anlayışsız bir adamdı ama en azından her zaman onun yanında olan güvenilir biriydi. Kendini suçlu hissediyordu, ona nasıl davranırsa davransın büyükbabasına karşı hep saygılı ve daha az küstah davranmalıydı.

"Üzgünüm," dedi Darius. "Bu darbeden seni kurtaramadığım için ve burada can çekiştiğin için çok üzgünün."

Büyükbabası yavaşça kafasını salladı, gözlerine yaşlar dolmuştu.

"Üzülecek bir şey yapmadın," dedi sonunda, sığ nefesiyle. "Sen benim oğlum gibiydin, her zaman oğlum gibi gördüm seni. Güçlü olmak istediğin için sana sert davrandım, öğrenmeni istedim. Kendinden başka kimseye güvenmeni istemedim."

Darius elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

"Biliyorum Potti," dedi. "Bunun hep farkındaydım."

"Sonunun baban gibi olmasını istemedim," dedi. "Fakat içten içe bunun senin kaderin olduğunu biliyordum."

Darius ona aklı karışmış bir halde baktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Büyükbabası öksürürken ağzından kan geliyordu, Darius onun kollarında öleceğini hissediyordu. Ne demek istediğini anlamak, babası hakkında ne söyleyeceğini duymak için yanıp tutuşuyordu. Babasının ortadan kaybolması tüm hayatı boyunca içini kemiren bir gizemdi. Babasının kim olduğunu, onları ne zaman terk ettiğini, nereye gittiğini ve başına ne geldiğini öğrenmeye can atıyordu. Fakat büyükbabası bu konuyla ilgili konuşmayı hep reddetmişti.

Yavaşça kafasını sallayıp uzun süren bir sessizliğe gömüldü büyük babası. O kadar uzundu ki artık cevap vermeyeceğini sandı Darius.

Fakat nihayet boğuk sesiyle konuşmaya başladı.

"Baban sıradan bir köle değildi," dedi, sesi artık sadece bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Diğerleri gibi değildi, babama çekmişti."

"*Senin* baban mı?" diye sordu Darius afallayarak.

Kafasını salladı.

"Büyük bir savaşçıydı," dedi. "İsmini taşıdığın adam."

Darius bu bilgi karşısında şaşırdı.

"Bir savaşçı mı?" diye sordu.

Büyük babası kafasını salladı.

"Dahası da var. Sadece savaşçı değildi. Biliyorsun, sendeki kan--"

Birden uzun süren bir öksürük krizine girdi ve konuşamadı. Darius sanki hayatıyla ilgili tüm gizemler nihayet ortaya dökülüyormuş gibi hissederken daha fazlasını bilmek istiyordu.

Nihayet öksürmeyi kesti, bu sefer sesi iyice cılız çıkıyordu.

"Baban, sana her şeyi anlatacak," diye nefesini tutup fısıldadı. "O yaşıyor, onu bulmalısın."

"O yaşıyor mu?" diye sordu Darius dehşetle. Öldüğünden hep emin olmuştu. "Ama nerede? Onu nerede bulabilirim?"

Büyükbabası aniden gözlerini kapayıp Darius'un elini bıraktı, onu terk ettiğini anladı.

"Potti!" diye bağırdı Darius.

Fakat Darius'un yapabileceği bir şey yoktu. Orada diz çöküp başının cansız bir halde geriye düştüğünü ve can verdiğini gördü; cevaplanmamış onlarca soru kafasında dolanırken kaderinin ilk kez olarak ileride onu beklediğini hissediyordu.

Kendini geriye atıp kederle ağıt yaktı.

"Potti!"

*

Loti alandan uzakta durup, Darius büyükbabasının yanında onun elini tutarken ikisini izliyordu, ağlayarak sırtını döndü, bu sahneye dayanamıyordu. Darius'un kederden boğulmasına katlanamıyordu, onları yalnız bırakmak istedi. Büyükbabasıyla konuşurken Daris'un ifadesinin değiştini görünce, ona ne anlattığını, bunun Darius'u neden bu kadar etkilediğini merak etti ve öğrenmek için yandı tutuştu.

Loti, Darius'u düşünürken onu tüm kalbiyle sevdiğini ve dahası ona saygı duyduğunu fark etti. Onu nasıl kurtardığını, bunun için kendi hayatını nasıl tehlikeye attığını, onun adına tüm o kırbaçlara nasıl katlandığını, tüm o korkunç işkenceleri ve ölümü göze almaya nasıl hazır olduğunu hala anlayamıyordu. Bazı yönlerden kardeşini kırbaçlayan köle efendiyi öldürmesiyle tüm bu savaşın tamamiyle onun hareketlerinden dolayı çıktığını düşünüyordu, bu davranışından her ne kadar gurur duyuyor olsa da suçluluk da hissediyordu. Ayrıca çok güçlü bir minnet duyuyordu, eğer Darius olmasa şimdiye dek tıpkı halkı gibi o da ölmüş olurdu. Ona ifade edebileceğinden daha büyük bir aşk besliyordu.

"İşte buradasın," dedi bir ses.

Loti dönünce yüzünde bir gülümseme taşıyan Loc'un yanına geldiğini fark etti.

Loti aşağı bakınca kolundaki yarayı gördü ve endişelendi.

"Üzülme," dedi, "sadece bir sıyrık."

Sol pazusundaki kırbaç izini inceledi, kaslarla şişen kolu şimdi kurumuş kanla kaplıydı.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu.

Gülümsedi.

"Topal olabilirim," diye cevapladı, "ama ben de dövüşebilirim kardeşim. Diğerleri kadar hızlı veya güçlü olmayabilirim ama tek bir kolum diğer insanların kollarına göre çok daha güçlü. Doğru mızrak, gürz veya silahla bir düşmana çabucak yaklaşabilirim. Bu topal adam yüzünden bugün bu savaş alanında can veren birden fazla köle efendi oldu, bunun karşılığında ise küçük bir bedel ödedim.

Onunla gurur duyan Loti yine de derin görünen yarası için endişelenmeye devam etti, belinden yedek bir bandaj çıkarıp koluna sardı.

"Cesursun,"dedi. "Senin durumunda olan biri nasıl olurda savaşa girme riskini göze alır, bilmiyorum."

Gülümsedi.

"Durumumda ne varmış kardeşim?," diye sordu. "Bu dünyada her hangi bir adam kadar mutlu ve özgürüm. Durumlar ve kısıtlamalar sadece zihinde olur. Benim zihnimde bunlar yok. Doğmuş olduğum bu vücuttan gurur duyuyorum."

Loti, her zaman olduğu gibi varlığıyla neşe doluyordu, ona gülümsedi.

"Elbette," dedi. "Ben de seninle gurur duyuyorum. Öyle demek istemedim--"

Elini anladığını belirtir şekilde havaya kaldırdı.

"Biliyorum, kardeşim, ne demek istediğini biliyorum. Benim için hep iyisini istedin. Her zaman, beni kırmak istemeyeceğini biliyorum."

"LOTI!" diyerek bağırdı bir ses.

Bu çok iyi bildiği, tüylerini her zaman diken diken eden, hiç tasvip etmeyip hep azarlar tonda olan tiz sesi çok iyi tanıyordu. Ona yaklaşanın annesi olduğunu bilmesi için dönmesine gerek yoktu.

Ona yaklaştı, bir kızına bir oğluna onay vermeyen bakışlarla baktı.

"Her ne yapıyorsanız, bu saçmalığa hemen son verin ve hemen benimle gelin," diye emretti. "Halkının sana ihtiyacı var."

Şaşırarak annesine baktı.

"Halkımın bana ihtiyacı mı var?" diye tekrarladı. "Bu ne demek?"

Annesi ona öfkeyle baktı, sorgulanmaktan nefret ederdi.

"Anneye soru sorulmaz!" diye yapıştırdı cevabı. "Hemen benimle gelin--ikiniz de."

Loti ve Loc şaşkın bakışları paylaştılar.

"Seninle nereye gelelim?" diye sordu Loc.

Annesi ellerini beline koyarak yüksek sesle iç geçirdi.

"Bir başka köyden gelen büyük bir köle grubu savaşçı olarak davamıza katılmak istiyorlar. Onların gözünde ilk köle efendiyi öldürüp tüm bunları başlatan kişi olarak bir şöhrete sahip olduğun için seninle görüşmek istiyorlar. Aksi halde bize katılmayacaklarmış. Gel hemen ve halkına hizmet et."

Loti aklı karışmış şekilde annesine bakıyordu.

"Pekiyi neden davamızla bu kadar ilgileniyorsun?" diye sordu ona. "Sen ki savaşmaya karşı çıkardın?"

Annesi dişlerini sıkarak bir adım daha öne geldi.

"Bu savaşın başlama sebebi *sensin*," diye azarladı onu. "Aksi halde savaşıyor olmazdık. Fakat madem şimdi savaşa girdik, artık bunu kazanmak zorundayız. Yardım edebilirsen ne ala. Şimdi geliyor musun, gelmiyor musun?

Annesi orada durmuş, ikisine de parlayan gözleriyle bakarken Loti hayır cevabını kabul etmeyeceğini görebiliyordu. Yapmak istediği son şey annesiyle bir yere gitmekti fakat Darius, davaları ve halkı için her şeyi yapardı.

Annesi dönüp fırtına gibi uzaklaşırken onlar da peşine düştüler, kalabalığın arasından geçerek annesi onları kim bilir nereye götürürken onu takip ettiler.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn, Büyük Çöl'ün sert zemininde gecenin çoğunda olduğu gibi uyanık halde bir top gibi kıvrılmış çöl sabahına gözlerini dikmişti. Gökyüzü kızıla çalıyor, ilk güneşler imkansız bir boyutta doğarak sanki tüm evreni dolduruyor gibi görünüyorlardı. Her şeyin üzerine karamsar bır ışık atıyorlardı. Bu ıssız yerde ısının şimdiden arttığını hissediyordu.

Krohn, kucağında yer değiştirip hırlayarak kıvrılmış, halinden memnun bir halde ona sokularak uyuyordu. Dondurucu gecede onu sıcak tutan tek şey o olmuştu. Gwen de hareket etmişti fakat bunu yaparken Toz Yürürler'le yaşadıkları karşılaşmadan dolayı sıyrıklar içinde kalan vücudu ona acı veriyordu.

Yakınındaki çöl zemininde Steffen ve Arliss ile Kendrick, Sandara, Illepra, bebek ve diğer herkes yanlarında biriyle uyuyorlardı, bir tek o yalnız başınaydı. Böyle zamanlarda Thor'u her zamankinden daha çok özlüyordu ve Guwayne'i bir kez daha kucağına almak için her şeyi verebileceğini hissediyordu. Fakat sanki dünyada iyi olan ne varsa elinden alınmıştı.

Gwen göz kapaklarına dolan kırmızı toz kütlesini silerek gözlerini iyice açtı, hiç uyumamıştı.Tüm gece, bu Çöl'de geçirdiği çoğu gece gibi halkı, Thorgrin ve Guwayne için endişelenerek dönüp durmuştu. Gözlerini kırparak gelen yaşları geri itti, ve elinin tersiyle inenleri sildi. Tüm halkı uyuyor olsa da kimsenin ağladığını görmesini istemiyordu. Bu gibi anlarda, şafağın durgunluğunda kendine ağlamak ve kaybettiği her şey, önlerinde uzanan geleceğin belirsizliği nedeniyle ağlamasına izin veriyordu. Diğerleri görmeden, içinde olan biteni ve kendine karşı hissettiği acıma duygusunun ortaya çıkmasına müsaade edebilirdi.

Yine de sadece bir anlığına buna izin veriyordu, çabucak gözyaşlarını sildi ve doğruldu; kendine acımanın sadece zararlı olduğunu ve hiç bir şeyi değiştirmediğini biliyordu. Güçlü olmalıydı, kendinden ziyade diğerleri için.

Gwen etrafına yayılmış, halkından yüzlerce kişiye baktı, aralarında Kendrick, Steffen, Brandt, Argon'u taşıyan Atme, bebeğini taşıyan Illepra, Aberthol, Stara ve düzinelerce Gümüş üyesi vardı. Ne kadar zamandır burada olduklarını merak etti, zaman mevhumunu yitirmişti. Büyük Çöl'ün insan üzerinde böyle bir etkisi olduğu konusunda uyarılmıştı.

Görünürde hiç bir işaretin olmadığı ve gittikçe daha derinine girdikleri bu çölde hiç bitmek bitmeyen bir yürüş olmuştu. Zalim bir tekdüzelik hakimdi. Erzakları giderek azalıyor ve halkı gittikçe güçten düşüp daha çok hasta oluyordu, en azından şikayetleri artıyordu. Sadece bir gün önce, yoksa iki gün önce miydi? Gwen artık hatırlayamıyordu; ilk kurbanlarını vermişlerdi. Yaşlı adam artık daha fazla yürüyemez hale gelip yere çökmüştü. Hepsi onu

kaldırmaya çalışmıştı ama adam çoktan ölmüştü. Kimse neden öldüğü bilmiyordu. Sıcaktan, hastalıktan, açlıktan, susuzluktan, kalp krizinden, bir böcek ısırığından veya bilmedikleri buraya özgü bir hastalıktan dolayı olabilirdi.

Gwendolyn, orada doğrularak oturmuşken üstüne tırmanan bir şey hissetti; sırtında kabuğuyla, büyük, kara, uzun kuyruklu, ondan da uzun kafası olan bir böceğin üzerine tırmandığını gördü. Durdu, ön bacaklarını uzatıp tısladı.

Korkudan donmuş bir halde hiç kıpırdamadan durdu Gwen. Böcek, boynunu uzatıp parlayan gözlerini onunkine sabitledi ve ağzından uzun dilini dışarı çıkardı. Onu ısırmak üzere olduğunu hissetti. Halkından birinin bunun gibi bir böcek tarafından öldürüldüğünü görmüştü ve bu hiç hoş değildi. Eğer ayakta olsaydı, botlarıyla hayvanı ezebilirdi ana sabahın erken vaktinde oturmuş ve saldırıya açık bir halde yakalanmıştı. Kaçacak hiç bir yeri yoktu.

Gwen etrafına bakınca diğerlerinin derin uykuda olduklarını gördü ve ter boşandı; bunun ne korkunç bir ölüm şekli olduğunu düşündü. Yavaşça geri gitti, ancak bunu yaptığında böcek Gwen'e giderek daha çok yaklaştı. Aniden kabuklarının kalktığını gördü, üstüne konmak üzere olduğunu biliyordu.

Birden çıkarttığı öfkeli ses duyuldu ve pençelerini birbirine geçiren yaratık havaya zıpladı. Bu sahneyi izlediği belli olan Krohn tüm bu süreçte beklemişti, aniden hırlayarak öne atıldı ve böcek havada yarı yoldayken çenesini geçirip Gwendolyn'in üstüne konmasına sadece santimetreler kala onu yakaladı ve onu haklamadan önce böcek Krohn'un ağzında debelendi. Tiz bir ses çıkaran böcek nihayet can verirken, vücudundan yeşil bir irin akıtarak Krohn'un ağzında cansız kaldı.

Krohn cansız bedenini yere koyunca Gwendolyn öne atılıp ona sarıldı, onu sevip kafasından öptü. Krohn da başını onun vücuduna sürterek sevinç gösterisinde bulundu.

"Sana borçluyum Krohn", dedi kucaklayarak, ona minnettardı. "Sana hayatımı borçluyum."

Gwen bir bebek ağlaması duyunca döndü ve Yukarı Adalar'dan kurtardığı kız bebekle birlikte doğrulup oturan Illepra'yı gördü. Illepra baktı ve yorgun bir ifadeyle Gwendolyn'e gülümsedi.

"Ben de bir tek ben uyanığım sanıyordum," dedi Illepra gülümseyerek.

Gwen kafasını salladı.

"Beni uyutmadı," diye ekledi bebeğe bakarak. "Uyumuyor zavallıcık, öyle aç ki kalbimi kırıyor bu durumu."

Gwen Yukarı Adalar'dan kurtardığı bu küçük kızı, bebeği inceledi ve suçluluk duygusunun altında ezilerek ızdırap duydu.

"Eğer olsaydı," dedi Gwen. "Ona yiyeceğimi verirdim."

"Biliyorum Kraliçem," dedi Illepra. "Yine de ona verebileceğiniz bir şey var."

Gwen şaşırarak ona baktı.

"Bir isim," diye ekledi Illepra.

Gwendolyn gözleri parlayarak kafasını salladı. Ona bir isim vermeyi çok kez düşünmüş ama hiç bir zaman içlerinden birinde karar kılamamıştı.

"Onu tutabilir miyim?" diye sordu Gwen.

Illepra gülümseyerek öne geldi ve Gwen ayakta dururken bebeği kollarına bıraktı. Onu sıkıca tutup salladı Gwen. Bunu yaparken bebek nihayet Gwen'in gözlerine o güzel mavi gözleriyle bakarak sustu. Gwen'de huzur bulmuş gibiydi, Gwen de onu tuttuğunda huzuru hissetti, neredeyse Guwayne'i tutuyormuş gibi geliyordu. Neredeyse aynı yaştalardı.

Bu Gwen'i ağlattı ve çabucak arkasını dönüp gözyaşlarını sildi.

Gwen ona isim vermeyi çok istiyordu ama gözlerine bakarken aklına hiç bir şey gelmiyordu. Ne kadar denerse denesin çabası boşaydı.

Bebeği üzgün bir şekilde Illepra'ya geri verdi.

"Zamanı gelince verirsiniz," dedi Illepra anlayışla karşılayarak.

"Bir gün," dedi Gwen bebeği Illepra'ya vermeden önce, "bütün bu işlerimiz bitince birlikte geçirecek çok zamanımız olacak. Oğlum Guwayne'i tanıyacaksın ve birlikte büyütüleceksiniz. Ayrılmaz olacaksınız."

Gwen kafasında bu çocuğu öz evladıymış gibi büyütmeye karar vermişti, fakat derinlerde bir gün daha hayatta kalıp kalmayacaklarını bilmiyordu.

Gwen bebeğe yemek, süt, su ya da her hangi bir şey verebilmeyi diledi. Fakat verecek hiç bir şeyi kalmamıştı. Tüm insanları burada yavaşça harcanıyordu, kendi de günlerdir iyi yemek yememişti, kendi porsiyonlarını bebeğe ve Krohn'a saklamıştı. Halkının bir gün daha yürümek için enerjilerinin olup olmadığını merak ediyordu. Üstüne kasvet gibi çöken bir düşünceyle buna dayanamayacaklarını hissediyordu.

Güneş iyice yükselirken diğer adamları ayağa kalktılar ve kampları yeniden canlandı. Uyanarak yeni bir güne hazırlanıyorlardı. Isı giderek artarken kaybedecek bir dakikaları bile olmadığını biliyor ve tek kelime etmeden onlara önderlik ediyordu. Halkının yeniden yollara düşmesi, hiçliğin daha derinlerine yürüyerek hareket etme faslı yeniden başlıyordu.

"Nereye gidiyoruz, leydim?" diye yüksek, rahatsız edici bir tonla sordu Aslin. Yeniden cesaretini toplamış, sesini diğerlerine duyurmayı amaçlamıştı. "Bugün bizi hangi mükemmel yerlere götürmeyi hedefliyorsunuz?"

Yanında duran Steffen'ın ifadesi karardı, dönüp Aslin'e bakarken elini kılıcına götürdü.

"Ne söylediğine dikkat et," diye azarladı." Konuştuğun kişi Kraliçe'mizdir."

Aslin alaycı bir ifade takındı.

"Benim Kraliçem değil," diye karşılık verdi. "Artık değil. Bir Kraliçe halkını yönlendirir, o ise bizi ölümden başka bir yere götürmüyor."

Steffen kılıcını çekti ama Gwen uzanıp onu teselli eden bir dokunuşla beline dokundu.

"Enerjini sakla," dedi ona sessizce, homurdanarak kılıcını koyup onunla beraber yürümeye başladı.

"Onlara aldırma, leydim," dedi Kendrick yanına gelerek. "Herkesin umduğundan çok daha büyük bir Kraliçe oldunuz. Hak ettiklerinden çok daha büyük."

"Teşekkür ederim," dedi Gwendolyn. "Ama hakları var. Onları hiçliğe götürüyorum. Yerine geçmem için beni seçtiğinde Babamız bunu öngörmüş müydü bilmiyorum."

"Babamız tam olarak böyle zamanlar için seni seçti," diye ısrar etti Kendrick. "Böylesi bir zaman hiç olmadı ve dik durup onları yönetirken halkına yardım edeceğini biliyordu. Bizi şimdiden nerelere getirdiğine bak. Halka'da bizi bekleyen kesin ölümden kurtardın. Sadece senin öngörün nedeniyle oradan kaçabildik. Şu an hepimiz hayattaysak normalde sahip olmamamız gereken ama bize kazandırdığın zaman yüzünden yaşıyoruz. Sadece senin sayende kazandığımız zaman yüzünden."

Gwen ettiği sözler yüzünden onu çok seviyordu, her zaman ona huzur veriyordu; koluna takdir eder bir şekilde dokunup çekti.

Büyük Çöl'de gittikçe ilerleyerek daha derinlere yol alırlarken güneşler tepelerinde iyice yükselmişti ve Gwen şimdiden ter içinde kaldığını hissediyordu. Yol alırken titriyordu, artık bunun aşırı ısı farkından mı, yorgunluktan mı yoksa aç ve susuz olduğundan mı kaynaklandığını bilemiyordu. Ağzı kupkuruydu, yutkunmak çok zordu ve artık konuşmak bile enerji gerektirir olmuştu.

Saatler saatleri takip etti ve Büyük Çöl'deki yolculukları durmadan devam ederken Gwen kendini çöl zemininde uzanan çizgileri takip ederken buldu, yer ve zaman mevhumları yitip gidiyor, başı dönüyordu.

"TAM ÖNÜMÜZDE!" diye bağırdı bir ses aniden.

Gwendolyn düşüncelerinden sıyrıldı, durdu ve baktı. Ses o kadar histerikti ki gerçek olduğuna emindi. Bakarken önünde uzanan manzara karşısında şok oldu.

İşte orada uzak ufukta bir şey görünüyordu. En başta bunun bir serap olduğunu düşündü. Belki otuz metre uzunluğunda ve etrafında başka hiç bir şey olmayan bir tümseğe benziyordu bu. Sonsuza kadar uzanan boş çölde karşılaştıkları ilk nesne buydu.

Adımlarını hızlandırarak cesaret kazanıp daha çabuk yürüyerek tümseğe ilerlediler. Yepyeni bir enerjiyle hep birlikte yürürken aralarındaki didişme nihayet son bulmuştu. Bu yapıya yanaşırken Gwen'in kalbi heyecanla çarpıyordu. Göğe kadar yükseliyordu tümsek, koyu kahverengiydi ve Gwen'in bilmediği bir maddeden olmaydı. İlk başta bunun büyük bir kaya olduğunu düşündüyse de yaklaşınca öyle olmadığını anladı, sanki kilden yapılmış gibiydi.

Daha yakına geldiler artık sadece yirmi metre kadar uzağındalardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu yanı başındaki Kendrick.

Gwen incelemeye başladı, emin değildi.

"Kaya formunda değil," diye katıldı Aberthol sohbete. "Bir yapı da değil."

"Sandara?" diye sordu yanına gelirken. "Burası senin vatanın, nedir bu?"

Sandara gözlerini kısıp yavaşça kafasını salladı.

"Keşke bilseydim leydim, Büyük Çöl'de bu kadar ileriye hiç gelmemiştim. Halkımdan gelen kimse de olmadı. Böyle bir şeyi daha önce ne gördüm ne duydum. Bildiğim bir şey değil."

"Yiyecek!" diye bağırdı halkından biri.

Birden insanlar akın ederek devasa kaya için birbirlerini ezmeye başladılar. Aslin'in önderliğinde kayaya doğru koştular ve yanaştıklarında neye baktıklarını gördü Gwen: içinden bitki özü gibi bir şey sızarak yan taraflarından aşağı iniyor ve dibinde bir göl oluşturuyordu.

"Tatlı bu!" diye bağırdı Aslin, uzanıp bitki özünü parmaklarına alırken. "Tadı bal gibi!"

Gwen 'in duyduğu karşısında salyaları aktı ama içinde kötü bir his vardı.

"Tümseğin ne olduğunu bilmiyorum!" diye bağırdı, sesi çınlarken. "Güvenli olmayabilir! Hepiniz buraya gelin! Daha yakından inceleyelim önce!"

Gwen şaşkınlıkla hali hazırda tümseğe abanmış halkından kimsenin onu dinlemediğini gördü. Sadece Gümüş üyeleri sözüne sadık kalarak geride durdular.

"Neden sizi dinleyecekmişiz?" diye bağırdı Aslin. "Sizi ve tavsiyelerinizi dinlemekten bıktık usandık!"

Kalabalık sevinçle bağırdı ve bitki özünü alelacele tutup ağızlarına götürmeye devam ederken Gwen onları dehşetle izledi.

"Burası bir bal dağı!" diye bağırdı bir başkası. "Kurtulduk!"

Gwen yukarıdaki güneşe bakıp onları izlerken tümseği çok ciddi bir uğursuz hisle inceliyordu.

"Leydim?" diye seslendi Kendrick ona dönüp. "Bir zarar vermiyor gibi. Yiyelim mi?"

Gwendolyn olduğu yerde, yaklaşık on metre ötede durup emin olmayan gözlerle tümseği inceliyordu. Tüm bunlar gerçek olamayacak kadar güzel

geliyordu. Bir şeylerin doğru olmadığını hissediyordu.

Gwen yavaşça altındaki çöl zemininde hafif bir titreme başladığını hissetti, bunu uğultulu bir ses takip etti.

"Bunu duydunuz mu?" diye sordu.

"Neyi duyduk mu?" diye sordu Steffen.

"O sesi..."

Birden, ne olduğunu fark eden Gwen'in gözleri korkuyla açıldı.

"GERİ GELİN!" diye haykırdı. "HEPİNİZ! Tümsekten çekilin HEMEN!"

Aniden, halkı cevap bile verecek vakti bulamadan tümseğin duvarları patlayarak üstündeki tüm killeri etrafa fışkırtmaya başladı. İçinden kabuğunu patlatarak çıkan korkunç bir canavar görüldü.

Gwendolyn böylesi devasa bir yaratığı gördüğü için dehşete düşmüştü. Yaklaşık otuz metre boyunda, ispirto tenine, dalga dalga eden kaslara ve inanılmaz uzunlukta kollara sahipti. Bir öküzün suratı vardı ancak dişleri çok daha uzun ve keskindi, çenesi boyunca aşağıda ve yukarıda sıra sıra tırtıklı boynuzları vardı. Boynuzlar tıpkı bir kirpide olduğu gibi farklı yönleri gösteriyordu. Hiddeti ve öfkesi sanki derin uykudan uyandırılmışçasına belli oluyordu.

Kendini geriye atıp yüksek sesle kükreyince şimdi donakalmış olan Gwendolyn'in halkı, ellerinden damlayan ballarla hareket etmekten korkarak yerlerine mıhlanmışlardı.

Buna karşılık verecek zamanları olmamıştı. Yaratık Gwen'in tahmininden çok daha hızlı bir şekilde, tek bir hamleyle pençelerini aşağı indirip halkından onlarca kişiyi öldürdü. Hepsi çığlık atıp havaya uçarak çöl zeminine korkunç sesler bırakarak düşüyor, boyunları kırılıyordu. Sonra öne geldi ve onları ölüme ezerek gönderdi.

"OKLAR!" diye emretti Gwen.

Arkasında kalan askerler ve Gümüş üyeleri hemen emrini yerine getirerek öne geldiler, yaylarını çekip oklarını yaratığın kafasına doğru ateşlediler, Steffen ve Kendrick diğerlerinden daha fazla sayıda ok gönderiyorlardı.

Onlarca ok yaratığın yüzünü ve kafasını deldiğinde yaratık tiz çığlıklar attı sonra uzanıp sanki bunlar onu sadece biraz rahatsız ediyormuşçasına tutup çıkardı. Canavar sonra bir kolunu havaya kaldırıp yumruk yaparak öne atıldı ve ardından Gwen'in halkından onlarca kişinin üzerine bir çekiç gibi indirip onları onları oldukları yere gömdü.

Kendrick, Brandt, Atme ve Steffen ile beraber Gümüş'ten onlarcası kılıçlarını kaldırıp Gwen'in etrafında koruyucu bir daire oluşturarak onlara yaklaşmaya başlayan canavar için kendilerini hazırladılar.

Gwendolyn eğer ciddi bir adım atmazsa, bir şeyler yapmazsa bir an içinde tüm halkının öleceğini biliyordu. Döndü ve bir çözüm için çaresizce etrafına baktı sonra aniden aklına bir fikir geldi: Hala hareketsin duran ve şifacının omuzlarındaki sedyede taşınan Argon'u fark edince çaresizce ona doğru koşmaya başladı.

"ARGON!" diye titreyerek tekrar tekrar bağırdı.

Tıpkı tüm kriz anlarında yanında yer aldığı gibi, kalkıp ona yardımcı olacak bir yol bulacağından emindi.

Fakat o bile cevap vermiyordu.

Gwen çaresizlik karşısında ezildiğini hissediyordu, yaratık halkını yarıp onları birer böcek gibi öldürürken çıkardıkları çığlık sesleri kulaklarını deliyordu. Bu sefer gerçekten kendi başınaydı.

"Leydim!" dedi telaşlı bir ses.

Gwen döndü ve gözlerinde büyük endişeyle Sandara'nın yanında durduğunu gördü.

"Bu canavarı biliyorum," dedi. "Daha önce halkıma saldırmıştı. Tümsek Kuluçkası bu ve ölmesi için tek yol bir liderin kanıdır."

"Ben yaparım," dedi Gwendolyn tereddüt etmeden. "Halkımı kurtarmak için hayatımdan vazgeçerim."

Sandara kafasını salladı.

"Anlamıyorsunuz," dedi. "Hayatınıza ihtiyaç yok sadece kanınız yeterli. Elinizi verin bana."

Gwen uzatıp avucunu açtı ve Sandara hançeriyle çabucak yardı elini. Hançer elini hızlı ve keskin bir şekilde keserken Gwen acı içinde bağırdı ve sıcak kan avucundan akmaya başladı.

Sanrada çabucak uzanıp kanı boş şişeye doldurdu ve sonra Gwen'e verdi.

"Bunu siz yapmalısınız leydim. Bunu üzerine atmalısınız!"

Gwendolyn kan dolu şişeyi aldı, baş parmağıyla ağzını tutarak halkının arasından koşmaya başladı, canavarın hamlelerinden ve boynuzlarından sakınmaya çalıştı. Canavar kükreyip ayağını yere vururken yer sallanıyor, Gwen'in etrafındaki insanları eziyordu.

"İŞTE!" diye bağırdı Gwen ona doğru, kollarını sallayıp dikkatini çekmeye çalışarak.

Canavar nihayet döndü ve bakışlarını ona kilitleyerek kafasını uzattı, yüzüne onu incelermiş gibi uzun uzun baktı.

"Beni al!" diye bağırdı Gwendolyn.

Canavar homurdanıp koca ağzını açarak ona doğru ilerlemeye başladı, sanki onu tek parça olarak yutacak gibiydi.

Gwen geriye uzandı ve kan dolu şişeyi tüm gücüyle ona doğru savurdu; şişe canavarın açık ağzında yerini bulurken Gwen merakla olacakları izledi.

Canavar ona ulaşamadan yarı yolda donmuş bir biçimde durdu. Baştan aşağıya taşa dönerek, sertleşti ve kanın ilerlediği yerlerden kırılmaya başladı.

Sonra bir patlama oldu, Tümsek Kuluçkası Gwen'in üstüne başına, küçük kaya ve toz parçacıkları fırlatarak paramparça oldu.

Aniden her şey sessizleşti. Gwen etrafındaki karmaşaya, kan gölüne baktı ve en azından halkından bazılarının hala hayatta olduklarını gördü. Çölün bir başka dehşeti daha en azından artık geride kalmıştı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Volusia'nın ordularının kumandanı Soku bu noktaya gelmesine sebep olan kaderin cilvelerine inanamıyordu. Sadece bir ay vakti önce, çok korunaklı Volusia şehrinin bir kaç bin askerinin başında görevdeydi ve ona çok iş düşmüyordu. Annesinden bu yana fazla değişmeyen sabit ve güvenilir bir pozisyondaydı.

İşler ne kadar hızlı ve ne çok değişmişti. Şimdi, Volusia'nın Maltolis'i zaptından ve iki yüz bin askeri saflarına katmasından bu yana emrinde olan askerlerin sayısını daha önce hayal bile edemezdi. Görevleri inanılmaz derecede önem kazanmış, fetihleri giderek daha büyük hale gelmişti. Her defasında Volusia onu haksız çıkartıyor, şaşırtıyor ve bildiği tüm generallerden çok daha sinsi ve zalim olmayı başarıyordu.

Fakat aynı zamanda devlet işlerinin mevcut halinden pek memnun değildi. Volusia kesinlikle tahmin edilemez davranıyor, hesapsız ve çok korkusuz hamlelerde bulunuyordu. Bir an sonra ne yapabileceğini kestiremiyordu ve o anlayamadığı insanlardan emir almaktan hoşlanmazdı. Bu noktaya kadar hep kazanmıştı fakat tüm bunlarda şans ona yardım etmiş olabilirdi.

Hepsinden daha tehlikeli olansa kendine çok güveniyor olmasıydı, kendi kudretinden sarhoş olmuştu. Başlangıçta kendini bir tanrıça olarak addetmesinin bir oyun, kitleleri üzerinde gücünü sabitlemek için kullandığı bir hikaye olduğunu düşünmüş ve buna hayranlık duymuştu.

Fakat şimdi onunla daha fazla zaman geçirdikçe buna gerçekten inandığını daha iyi görebiliyordu. Kendini gerçek bir tanrıça olarak görüyordu. Gerçeklikten her geçen gün korkutucu bir derecede kopuyordu.

Şimdi ise, hepsinden daha karanlık, daha lanetli ve en az güvenilir ırk olan Voklarla yaptığı anlaşma çıkmıştı başına. Ona göre tüm bu süreç korkunç ve kadersel bir seçimdi. Megalomanyaklıktan sanrılar gören biri haline geçiş yapmıştı: sadece iki yüz bin adamla İmparatorluk'un başkentini ele geçirip milyonlarca askeriyle savaşabileceğine gerçekten inanıyordu.

Soku düşüşünü yaşamasının sadece an meselesi olduğunu biliyordu, bu olurken yanlış tarafta olmayı kesinlikle planlamıyordu.

"Hangi yolu tavsiye edersin?" diye sordu ona Volusia.

Soku bakınca, ona gözlerini diken Volusia'yı görüp bu düşüncelerinden sıyrıldı. Özel süikastçisi ve en sinir bozucu adamlarından olan Aksan, yüzündeki kırışıklıklar ve parlak yeşil gözleriyle ağzı açık ona bakan büyücüsü Koolian ile beraber etrafını çeviren kalabalık bir grup adamla orada duruyordu. Yanlarında

bir de üst düzey generalleri vardı, saatlerdir olduğu gibi en iyi strateji üzerinde konuşup planların üzerinden tekrar tekrar geçiyorlardı.

Soku ayaklarının dibinde, çöl zeminin üzerindeki ham çizimlere bakıyordu. Her biri üç farklı daireye giden üç patika vardı, bunlardan her biri farklı bir İmparatoruk birliğini temsil ediyordu. Önce hangisine saldıracaklarına dair tartışıyorlardı. Soku, sağdaki en uzak daire olan İmparatorluk'un ikinci birliğine saldırmanın en iyi yaklaşım olduğunu biliyordu. Oraya dağlardan geçerek gidilebilir ve yükseklik avantajı ile beraber şaşırtma faktörünü sağlardı. Eğer o yolu izlerlerse, hız kazanarak başkente bile geçebilirlerdi.

Fakat Soku, Volusia'nın kazanmasını istemiyordu. Onun çıkarlarına yönelik bir tavsiyede bulunmak istemiyordu, o savaşın sona ermesini ve Volusia'nın sahip olduğu güce karışmasını istemiyordu. Gücü kendinde toplamaya niyetliydi.

Volusia bunu henüz bilmiyordu ancak Soku hali hazırda İmparatorluk'la anlaşma yapmıştı bile. Onu satmıştı ve yönetime geçmek için anlaşmıştı Soku. Orduların nerede karşılanacaklarını tam olarak işaretlemiş ve onu ölüme götürecek ateşkes sürecini tamı tamına ayarlamıştı. Şimdi tek yapması gereken onu bu davada satmaktı böylece zafere giden yol tamamlanmış olacaktı. Volusia pusuya düşürülüp kuşatılacak ve yenilecekti, İmparatorluk'un milyonlarının başına ise o geçecekti.

Soku boğazını temizleyip en ciddi ifadesini takındı.

"Tanrıçam," dedi. "Eğer kazanmak istiyorsanız takip etmeniz gereken tek bir yol var. Tam ortadan ilerlemek," dedi, konuşurken çamurun üstüne sopayla çizip yolu göstererek. "Hiç tasalanmadan doğruca başkente, Kafatası Vadisi'nden giriş yapmalısınız."

"Ne aptalca bir fikir!" dedi Aksan.

"İntihar olur!" diye ekledi generallerden biri. "Kimse bu fikrin aklı selim olmadığını bilir. En açık eden güzergah burası."

"Müsaade edin!" dedi Volusia, sesinden bunun bir emir olduğu anlaşılıyordu.

Diğerleri susunca ona döndü.

"Neden bu yolu salık veriyorsun Soku?" diye sordu.

"Çünkü bu yolu kullanmamız İmparatorluk'un en son beklediği şey olur," diye yalan söyledi. "Daha fazla sayıda oldukları için onlara doğruca saldıracağımızı hesap etmezler. Tüm güçlerini birliklerde toplamış olurlar. Haberleri olmadan onları yakalayıp birliklerini bozguna uğratabiliriz. Daha da önemlisi eğer doğruca şehre gidersek, gelişinizi görüp habercilerini çağırırlar. Ateşkes için teklif gönderirler. Tanrıçam onlara ateşkes için bir fırsat tanımalısınız. Ne de olsa orayı artık orayı yöneten bir Üstün Kumandan yok. Bir kumandana ihtiyaçları olacak ve gönüllü olarak sizi seçebilirler. Neden size teslim olmak varken zafer için savaşasınız ki?"

Soku bu performansından dolayı kendinden etkilenmişti, tüm bunları öyle bir inançla söylemişti ki neredeyse kendi bile inanacaktı.

"Çok gözü kara bir teklif bu," dedi bir başka general. "Kafatası Vadisi, İmparatorluk'un en güçlü olduğu yer. Başkentin ön kapısı. Pusuya düşürülmemiz için bizi açıkta bırakmaya yeterli. İmparatorluk asla ateşkes teklifinde bulunmaz."

"Tam olarak bu yüzden İmparatorluk böyle bir planı tahmin edemez," diye cevapladı Soku. "Tam olarak bu yüzden de teklif getirecektir. Kuvvetli bir pozisyondan yaklaştığınızda Tanrıçam, sizi hükümdarları olarak kucaklamaya daha çok meyillenirler."

Gözlerini yakaladı ve ona uzunca bir süre baktı, onu tartıyor gibiydi; Soku avuçlarının terlediğini hissediyor, hain planını anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Eğer yalan söylediğini anlarsa onu oracıkta idam ettirirdi.

Yoğun sessizliğin içinde kalbi çarparak orada durdu ve bekledi.

Nihayet Volusia kafasını sallayınca gözlerinde ona tamamen güvendiğini gördü.

"Bu cesur bir plan Kumandan Soku," dedi. "Cesarete her zaman hayranlık duyarım, bunu uygulayacağız. Birlikleri hazırlayın."

Gitmek için döndüğünde tüm danışmanları kafalarını öne eğerek onu selamladılar.

Soku sevinçliydi, tam dönüp ayrılmaya hazırlanırken omzunda soğuk bir el hissetti.

Döndü ve Volusia'nın orada durarak sanki ateş gibi yanan gözlerle ona dik dik baktığını görü.

"Beni zafere ulaştır Kumandan," dedi. "Zafere güvenirim. Yenilgiyi de bağışlamam."

Volusia döndü ve yürüdü, Soku orada durup gidişini izlerken karnına yumruk yemiş gibiydi. Öylesine kudretli ve dokunulmaz görünüyordu Volusia.

Ona gerçekten üstün gelebilecek miydi?

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Godfrey, bir çukurun içinde sırt üstü yatarken üst üste atılmış ceset yığınları altında boğulduğunu hissediyordu. İmparatorluk'un ölü bedenleri bir bir çukura fırlatılıyor, üstüne geliyor ve artık göğü göremeyecek hale gelmesine sebep olarak onu boğacak gibi oluyorlardı.

Godfrey şaşırarak uyandı, nefes nefese kalmıştı. Gözlerini karanlığa açtığında sanki bütün kaburgaları eziliyor gibiydi, aklı karışmıştı. Ciddi anlamda boğulduğunu ve bunun artık bir rüya olmadığını fark etti. Çamurlu hapishane zemininde sırt üstü yatıyor ve gözünün önündeki manzarayı anlayamıyordu: sadece bir kaç santimetre ötesinde obez tutuklu, zorba, daha önce ona saldıran adamın koca, korkunç yüzü ona bakıyordu. Kaşlarını çatarak Godfrey'in yüzüne geliyordu, burunları birbirine dokunurken Godfrey nihayet ne olduğunu anladı, adam üstündeydi. Uyurken üstüne atlamış olmalıydı. Ona bir ayının sarıldığı gibi sarılmış, üstündeki ağrılıkla ölümüne eziyordu onu.

Adamın ağırlığı Godfrey'in kaldırabileceğinden fazlaydı. Neredeyse iki yüz kiloydu ve Godfrey'e sarılarak kollarını ve bacaklarını ona geçirmiş sanki Godfrey'in vücudundaki tüm kemikleri kırmak ister gibi sıkıyor da sıkıyordu. Godfrey nefes alamadığını ve kemiklerinin kırılmak üzere olduğunu hissediyordu, bir kaç dakika içinde öleceğini biliyordu.

Ne korkunç bir ölüm, diye düşündü. *İmparatorluk'un derinliklerinde, dünyanın öte yanında kokmuş bir hapishane hücresinin çamurlu zemininde obez bir adam tarafından boğuluyorum.*

Böyle alt tabaka yerlere alışkın Godfrey için bile bu katlanabileceğinden fazlasıydı. Hiç bu şekilde öleceğini düşünmemişti. Her zaman bir taverna kavgasında, bir genelev yatağında ya da çok fazla içkiden dolayı öleceğini düşünmüştü. Bunların hepsini kabul edebilirdi. Ama bir savaşçının asil ölümünü, ozanların ona atfedecekleri ağıtları ya da kraliyet bayraklarını cenazesinde hayal edemiyordu.

Bu şekilde ölmek istemiyordu. Obez bir adamın kokan koltuk altlarına dayanmışken ve vahşi bir hayvan gibi kemikleri ezilirken ölmek ona göre değildi.

"İyi geceler de küçük adam," diyerek kulaklarında tısladı daha çok bastırırken.

Ve daha sert.

Godfrey'e hayatı boyunca bir çok isim takılmıştı fakat bu uzun gövde ve büyük göbekle ona asla "küçük" denmemişti. Bir şekilde ölümüne ezilmekten

daha çok şaşırttı bu onu. Sonra tekrar her şeyin göreceli olduğunu hatırladı: bu adam bir canavar, bir devdi.

Godfrey'in gözleri kafasının içine girecekti neredeyse. Hava almaya uğraşıyordu ve bir saniye daha dayanamayacağını biliyordu. Debelendi, kurtulmak istedi ama nafileydi, yıldızları görmeye başlamıştı.

Aniden üstündeki adam dondu kaldı ve Godfrey'i kavramayı bıraktı. Gözleri kocaman açıldı, dili dışarı çıktı ve bir sebepten sıkmayı bıraktı. İlginç tarafı cansız kaldı, gözleri acı içinde yuvarlandı ve son nefesini verdi.

Aniden cansız kaldı, ölmüştü.

Godfrey hemencecik adamın ölü ağırlığını üstünden atmak için harekete geçti, şimdi hayatta olduğundan daha da ağırdı. Bir büyük hareketle, altından yuvarlanmayı başardı.

Godfrey elleri ve dizlerini kullanarak ayağa kalktı, öksürüyor, tıksırıyor, nefes almaya uğraşıyordu. Bunu yaparken ölü adama gözlerini dikerek hala başında duruyor, neler olduğunu henüz anlayamıyordu.

Sonra göz ucuyla bir şeyin hızla hareket ettiğini fark etti, baktı ve Ario'nun küçük bir hançeri tuttuğunu ve ucundaki kanı sildiğini gördü.

Orada sakin ve ifadesiz bir biçimde duran bu çocuk aslına bakılırsa hançeri belinin arkasına saklamayı başarmıştı. Godfrey, o kadar küçük yapılı bir çocuğun böylesine devasa bir adamı nasıl öldürdüğüne hayret etti, onu daha çok şaşırtan ise sanki hiç bir şey yapmamış gibi sakince durmasıydı.

"Teşekkür ederim,"dedi nefes nefese, ona karşı büyük minnet duyuyordu. "Hayatımı kurtardın. Ölmüş olacaktım."

Ario omuz silkti.

"Seni o adamdan daha çok seviyordum."

Godfrey çabucak hücreyi incelerken Akorth ve Fulton'un diğer tutuklularla beraber duvara yaslanıp horlayarak uyuduklarını gördü. Godfrey öfkeyle onlara baktı. İşe yaramazlardı. Eğer yaşına ve boyutuna rağmen bu çocuk olmasaydı şimdi ezilerek öldürülmüş olacaktı.

"Pşşt!"

Ani bir ses havayı delince loş hücreye baktı Godfrey. Gecenin karanlığında tek bir meşaleyle hala loş olan odada, hücre kapısında duran Merek'in karaltısını zar zor seçebildi. Yalnız başına orada duruyordu.

Godfrey Merek'i geçti ve dışarıda duran tek muhafızın parmaklıklara dayanarak uyuduğunu gördü. Meşaleler titrek ışık verirken ötesini görmek zordu.

Godfrey bir anahtar şıngırtısı duyunca Merek'in hücre kapısını gizlice açtığını görüp dehşete düştü. Bunu yaparken Merek deliler gibi onlara işaret ediyordu.

Godfrey ve Ario aceleyle gidip ağızlarını kapayarak Akorth ve Fulton'u tekmelediler böylece ses çıkarmalarını engellediler. Sonra ayaklarından tutup sürükleyerek Merek'e doğru çektiler.

Hücre kapısını ardına kadar açarken onları dışarı çıkaran Merek'in yanına geldiler ve kapıyı arkalarından kilitlediler. Godfrey, muhafızın hala parmaklıklara yaslanarak uyuduğunu gördü, aslında

Godfrey, Merek'e baktı ve bunu onun yaptığını anladı.

"İyi de anahtarları nasıl aldın?" diye sordu Godfrey.

Merek sadece gülümsedi.

"Bir hırsıza sorulur mu bu?" diye cevap verdi Merek sırıtarak.

Godfrey bu yolculukta Merek'in onlara katılmasından dolayı heyecan duyuyordu; yüz savaşçıya bedeldi ve fark etti ki her daim bir hırsızı bir şövalyeye tercih ederdi.

Oradan ayrılırken Merek'i takip ederek koridorlardan dolanarak ilerlediler.

"Umarım nereye gittiğimizi biliyorsundur," diye seslendi Godfrey fısıltıyla.

"Hayatım boyunca her tülü hapishanede bulundum," dedi. "Bu tip şeyler de altıncı hissim kuvvetlidir."

Baş döndürücü bir hızla onu takip ederken Godfrey yakalanma korkusuyla sürekli olarak omzunun üstünden geriye bakıyordu. Nihayet önüne baktığında hepsinin zindanlardan çıkmak üzere olduklarını gördü. Merek onları uzun bir rampaya ardından da son hücre kapısına getirmişti. Buradan sonrası Godfrey'in gördüğü kadarıyla gece içinde parıldayan Volusia'nın ışıltılı sokaklarına çıkıyordu.

Merek anahtar halkasını aldı ve hemen doğru kilidi bularak açtı. Son kapıyı da açtıktan sonra müthiş bir gülümsemeyle yana çekildi.

Godfrey hayretler içinde ona bakıyordu.

"Savaşları sadece savaşçılar kazanmaz," dedi Merek.

Godfrey Merek'in omzunu tuttu, orada özgürlüklerine doğru bakarken onunla gurur duyuyordu.

"Milyon tane şövalyeden daha değerlisin, dostum," dedi. "Sensiz asla hapishaneye gitmem bir daha."

Merek gülümsedi ve kapıyı kilitlerken Godfrey ile diğerleri onu takip ettiler.

Hepsi birlikte Volusia'nın gece vakti bomboş olan sokaklarına çıktılar. Godfrey bu zıtlık karşısında şaşırmıştı. Gündüz vaktindeki gürültü ve karmaşaya kıyasla gece çok sessizdi. Şaşırarak yere baktığında, hapishanenin çamurlu zeminine zıt altın sokakları gördü. Godfrey, gece bile sokakların nasıl bu kadar el değmemiş göründüğüne hayret etti. Issız ama huzurluydu. Sokaklarda

sıralanan meşaleler altın rengini yansıtıyordu. Godfrey'in şimdiye kadar ziyaret ettiği şehirlere göre arka sokaklar da dahil tüm sokakları kusursuzdu, aylaklardan temizlenmişti. Godfrey hiç İmparatorluk askeri görmedi, şehir çok güvenli olduğu için devriyeye çıkmadıklarını düşündü.

Önlerinde, meşalenin aydınlattığı ve Volusia sokaklarını kesen tüm o su yollarını görebiliyordu, hafif akıntıları hissettikleri huzurun üstüne koyuyordu.

"Şimdi nereye?" diye sordu Ario.

"Altına," diye cevapladı Godfrey. "Altınları alıp buradan çıkmalıyız."

Godfrey sokakları geçerken hepsi onu takip etti, ilk başta kafası fazla yerinde değildi fakat kısa süre sonra kesişimleri, şehir simgelerini, heykellerini tanıdı ve yolunu buldu. İzini kaybetmeyeceği bir şey varsa o da altınlarına ait olandı.

Godfrey nihayet hatırladığı noktaya erişti, bir blok ötede suyun yanında altından boğa duruyordu.

Durdu ve duvarın arkasına saklanarak sokağı incelemeye başladı.

"Ne bekliyoruz?" diye sordu Fulton, ilerlemek istediği belli oluyordu.

Godfrey orada durup nefes alıyordu, tereddütlüydü.

"Emin değilim," dedi.

Her şey net görünse de Godfrey açığa çıkıp altını almak konusunda endişe taşıyordu.

"Kimsenin izlemediğinden emin olmak istiyorum," diye ekledi.

"Yani İmparatorluk askerlerini mi kastediyorsun?" dedi karanlık, uğursuz bir ses.

Godfrey diğerleriyle birlikte dönerken tüm tüyleri diken diken olmuştu, yanı başlarında, geçidin hemen yanında duran bir İmparatorluk askeriydi bu.

Gölgelerden çıktı, elinde tuttuğu kılıcı ve yüzüne tutturduğu karanlık bir gülümsemeyle sadece bir kaç adım ötelerinde durdu.

"Gerçekten takip edilemeyecek kadar akıllıca hareket ettiğinizi mi düşündünüz?" diye sordu. "Kaçmanıza izin verecek kadar aptal olduğumu mu sandınız?"

Hepsi tek kelime edemeden adama bakıyordu.

"Kaçmamıza göz yumdun," dedi Ario durumu fark ederek. "Bunu kendi başımıza başardığımızı sanmamızı istedin. Fakat yol boyunca bizi izliyordun. Bu bir tuzaktı."

Asker kocaman gülümsedi.

"Beni altına götürmenizin tek yolu buydu," dedi.," tabii yalan söylemeden. Şimdi kesin olarak nerede olduğunu biliyorum, memnuniyetle alırım. Sonra da hayatlarınızı alacağım. Acele etmeye gerek yokmuş değil mi? Bir saat daha yaşamanıza izin vermemin ne sakıncası oldu?"

İfadesi karardı.

"Şimdi hareket edin!" diye emretti.

Godfrey diğerleriyle beraber sokakta yürürken Merek ve Ario birbirlerini çaresizce baktılar, yapabilecekleri çok az şey olduğunu biliyorlardı. İmparatorluk askerinin kılıcının ucunu boynunda hissediyordu, onu yol boyu dürterken attıkları her adımla su yoluna daha çok yaklaşıyorlardı. Merek ve Ario'nun aptalca bir şey yapmayacaklarını umdu. Bu bir suçlu değildi, onlardan iki kat büyük, gerçek zırhı, gerçek silahı ve gerçekten öldürmeye meyli olduğu belli olan profesyonel bir İmparatorluk askeriydi. İlerlerken Godfrey bu durumu çözecek bir yol, bir fikir bulmak için beynini zorluyordu ama aklına hiç bir şey gelmiyordu. Adam daha zeki davranmıştı.

Godfrey adamın kılıcını ensesinde hissederek su kenarına kadar ilerleyip orada, boğa heykelinin altında durdu ve ne yapması gerektiğini tarttı. Seçeneklerinin az olduğunun farkındaydı. Asker iriydi, kılıcı ensesindeydi, eğer fazla aceleci bir harekette bulunurlarsa kesinlikle öldürüleceklerini biliyordu.

"Neden durdun?" diye sorguladı asker.

"Altın su altında duruyor lordum," dedi Godfrey.

"Öyleyse yüzmeye başlasanız iyi olur," diye emretti. "HEPİNİZ!" dedi diğerlerine dönerek.

Godfrey başka ne yapacağını bilemeden yutkundu, suyun kenarına gidip elleri ve dizlerinin üstüne çöktü.

"Eğer arkadaşların bir şey yapmaya çalışırlarsa," diye ekledi, "kılıcımın tadına ilk sen bakarsın. Eğer altın olmadan gelmeyi düşünüyorsanız hiç zahmet etmeyin."

Sırayla diğerleri de dizlerinin üstüne çöktüler. Hepsi Godfrey'e bakarken yüzlerindeki tereddütü görebiliyordu. Onlara suya girmeleri için işaret verdi, başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Bu kahramanlık yapmak için uygun bir zaman değildi.

Godfrey suya girdi, su soğuktu ve irkildi. Su üstüne doğru çıktı ve ne yapması gerektiğini düşündü.

Altını aldı, bıraktıkları yerde olduğu için bir nebze rahatlamıştı. Diğerleri de bir kese alıp, yüzeye nefes almak için çıktılar. Üstünden sular damlarken keseleri şıngırtı sesleriyle beraber lap diye sokağa bıraktı. Diğerleri de onu takip etti.

Asker etkilenmişti. Godfrey gözlerindeki açgözlülüğü görebiliyordu.

"Açın!" diye emretti subay.

Godfrey sudan kenara tırmanmaya başladı fakat adam kılıcın ucunu boğazına doğrulttu.

"Çık demedim," dedi.

Hala suda olan Godfrey uzanıp altın kesesinin ağzını açtı. Parlak meşalenin altında, bir orduya yetecek kadar altın parıldıyordu.

İmparatorluk askerinin gözleri kocaman açıldı. Godfrey bunun kaçma zamanı olduğunu biliyordu hızlı düşündü.

"Dahası var," dedi. "Çok daha fazlası."

Asker şaşkınlıkla ona baktı.

"Öyleyse ne bekliyorsunuz? Yüzmeye başlayın!"

Godfrey diğerlerine işaret edince hepsi suyun altına girdiler ancak bu sefer bir planı vardı. Özellikle sadece avucuna sığacak büyüklükteki diğerlerine göre daha küçük olan altına uzandı.

Godfrey yüzeye çıkarken diğerlerinin her birinde de büyük bir kese vardı. Bu sefer Godfrey su kenarında debelenmeye ve çırpınırmış gibi yapmaya başladı.

"Yardım edin, lordum," dedi Godfrey. "Çok ağır, çekemiyorum."

Asker kaşlarını çatarak ona baktı.

"Aptal değilim," diye cevapladı asker. "Kendiniz çıkarın ya da olduğunuz yerde ölün."

Godfrey adamın aptal olmadığını fark ederek güçlükle yutkundu.

"Tamam, lordum," dedi. "Çıkaracağım. Fakat o zaman lütfen müsaade edin, kaldırıma çıkayım bu şekilde onu kaldırmak için yeterli gücüm olur."

Asker tereddüt etti.

"Tamam, yukarı çık," dedi. "Almak için eğilirken sadece ellerinin ve dizlerinin üstünde dur. Bunun hayatındaki en büyük kese olmasını umalım yoksa onunla beraber dibi boylayacaksın sen de."

Kalbi hızla atan Godfrey bu planın işe yaraması için dua ederken taşın üstünde tökezledi. Arkasını askere döndü, elleri ve dizleri yerdeyken suyun içine doğru eğilip küçük altın kesesini aldı. Öne eğilirken keseye uzanmak için esneyip debelenerek büyük bir çaba sarf etti. Sonra keseyi kavrayıp gözlerini kapadı, terliyor, yutkunuyor ve dua ediyordu. Bunu yapmak için sadece tek bir fırsatının olduğunu biliyordu.

Lütfen Tanrım. Biliyorum korkunç bir insan oldum. Biliyorum muhtemelen tövbe eşiğini aştım. Ama bu asker çok daha kötü. En azından ben kimseye, yani hak etmediğini düşünmediğim kimseye zarar vermedim. Bunun işe yaramasına izin ver. Kazanmama izin ver. Sadece bu seferlik.

Godfrey bunu şimdi yapması gerektiğini biliyordu.

Derin bir nefes alıp uzandı, keseyi sıkıca tuttu. Askerin kılıcının arkasında olduğunu hissediyordu.

"Hadi!" diye dürttü onu.

"İşte burada, lordum!" diye bağırdı Godfrey.

Godfrey, askerin kılıcını indirdiğini hissedinceye kadar bekledi ve aniden keseyi kaldırıp aynı hızda etrafında dönerek askerin kılıcını hedef aldı.

Edindiği hız onu taşıdı ve altın kesesi havada yol olarak mükemmel isabetini şaşkın bakışlar altında buldu. Kese askerin kılıcına bağlanarak elinden düştü ve şıngırtıyla yere indi.

Aynı hareketle Godfrey ayağa kalkıp öne geldi, iki elini kullanarak altın kesesini askerin suratına indirdi. O kadar hızlı gerçekleşmişti ki şaşıran askerin buna karşılık verecek vakti olmadı, bu sefer de kese mükemmel bir isabetle çene kemiğine geldi. Tüm o altınların ağırlı yüzüne çarpınca adam tökezleyerek geri giderken elleri ve dizlerinin üstüne düştü.

Ayağa kalkamadan Godfrey öne atılıp altın kesesini yüzüne indirerek burnunu ezip kırdı. Bundan cesaretlenerek adama tekrar tekrar nihayet kese yırtılıncaya kadar vurdu.

Altınlar dört bir yana dağılırken sokakta şıngırdayarak yuvarlanıyordu. Öfkelenen Godfrey, nihayet İmparatorluk'tan intikam alma şansını yakaladığı için tüm gücüyle öne gelip adamı bacaklarının arasından tekmeleyerek onu bayılttı.

Boş keseyi titreyerek tutan Godfrey az önce yapmış olduğu şeyden dolayı dehşet içindeydi. Onu neyin teslim aldığı hakkında hiç bir fikri yoktu, içinde böylesi bir gücün varlığından habersizdi.

Diğerleri hayretle bakakalmışlardı.

"Sende bu yüreğin varlığından haberim yoktu," dedi Merek, etkilendiği belli oluyordu.

Godfrey omuz silkti.

"Benim de yoktu."

"Bir kaç içkinin bir adama ne yapacağını anladın mı şimdi?" diyerek katıldı sohbete Akorth, adamın omzuna vurarak.

"Görünüşe göre dolu bir kese altınımızı kaybettik," dedi Fulton, dağılmış olanları göstererek.

Fulton omuz silkti.

"Sanırım Godfrey'in hayatına değerler," dedi.

Godfrey orada üzerinden sular damlarken duruyor, tüm olan bitenden sonra hala titriyor ve az önce olanlara, ne yaptığına inanmakta güçlük çekiyordu. Orada eş şekilde dehşetle manzarayı izleyen arkadaşlarına baktı, üstlerinden sular damlarken altınlar ayaklarının dibindeydi.

Godfrey döndü ve dağılmış altınlara gözünü dikti, bazıları hala sokakta yuvarlanıyor ve yere düşerken bir şıngırtı çıkarıyorlardı.

"Hadi altınımızı alıp buradan gidelim," dedi.

Ayrılmaya hazırlanırken geceyi kesen uğursuz bir ses tarafından durduruldular.

"Bence hiç bir yere gitmiyorsunuz."

Godfrey yine tüyleri diken diken olmuş halde onlardan biraz ötede duran bir grup Finliyi görünce dehşete düştü. Kırmızı cübbelerinin içinde, başlıkları inik vaziyette, parlak kırmızı saçları meşalenin altında parlarken orada sessizce ve sabırla beklemişlerdi. İnsanlardı ama çok soluk, çok zayıflardı, yüzleri çukurluydu ve Godfrey'e sanki dünyanın tüm zamanları onlara aitmiş gibi gülümsüyorlardı.

"Bizim kıyafetlerimizi giymişsiniz," dedi içlerinden biri öne gelerek; liderleri olduğu belli oluyordu, "üstünüze de hiç uymamış. Bir dahaki sefere Finlileri soyarken daha gizli davranmalısınız."

Onları incelerken yüzünde bir gülümsemeyle kafasını sallıyordu, Godfrey ne söyleyeceğini bilemeden adamlara bakıyordu. Diğerleri de şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı, gafil avlanmışlardı.

"Çok üzgün olduğunuz belli," diye devam etti liderleri. "Şimdi bizimle geliyorsunuz. Altınlarınızla beraber. Onlara ihtiyacımız olduğundan değil ancak hikayenizi dinlemek istiyoruz. Ha bir de şunu unutmayın biz İmparatorluk askerleri kadar aptal değilizdir. Eğer dikkatle bakarsanız arkadaşlarımın size yöneltmiş oldukları yayları görürsünüz. Tek bir hareketinizle ölür ve suda son bulursunuz."

Godfrey bakınca diğer Finlilerin gerçekten de cübbelerinin altında yaylar taşıdıklarını ve onları hedef aldıklarını gördü. Yutkundu.

"Aslında sizi hemencecik öldürmek istiyorum," diye ekledi liderleri. "Ama sizin gibi zavallı bir grubun nasıl olup da Volusia'ya girdiğini, cübbelerimizi aldığınızı, o kadar altını nasıl topladığınızı merak ediyorum. Sonra sizi öldürebilirim. Belki de öldürmem, bu hikayenizin ne kadar iyi olduğuna bağlı."

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Kılıçlara karşı savaşınızı verdiniz," diye ekledi liderleri. "Şimdi kelamlarınızla savaşa hazırlanın. Bizi aklınızla geçebilecek misiniz bakalım?"

Godfrey onlara baktı, bir başka tutukluluk hali onu çıldırtmaya yetiyor olsa da başka seçeneği olmadığını biliyordu. Bu insanlarla ilgili sevmediği ve güvenmediği bir şeyler vardı. Çok sakin, çok dost canlısı görünüyorlardı ve fakat derinlerde, gülümsemelerinin altında İmparatorluk'tan çok daha ölümcül olduklarına dair bir hissi vardı.

Onu dürttüler ve diğerleriyle beraber elleri kafalarının üstünde yürümeye başladılar, Finliler tarafından tanımadıkları sokaklardan geçerek sadece tanrının bildiği bir yere götürülmeye başladılar.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ragon'un adasından söken şafakta ayrıldıktan sonra küçük kayığıyla denize açılmış ve ön tarafta yerini almıştı, rüyasında onu gitmeye zorladığı yöne doğru yol alıyorlardı. Orada Guwayne'in onu beklediğinden emindi. Rüya o kadar gerçekçiydi ki, sanki birebir yaşamış gibi hissettirmişti. Guwayne'in önlerinde bir yerde olduğuna ve ona acil olarak ihtiyaç duyduğuna dair hiç şüphesi kalmamıştı. Thor kenarda durup sisin içinden bakarken, kalkması için dua ediyordu böylece oğlunun yerini görebilirdi. Akıntıları izledi ve kayığı daha hızlı taşımasını diledi.

Çocuğun seni adada bekliyor.

Thor'un rüyasındaki ses yine ve tekrar tekrar yankılandı. Thor önüne bakarken tırabzanı tuttu. Gördükleri başını döndürüyordu. Guwayne'i yeniden kucağına almak için sabırsızlanıyordu; kendini onu bıraktığı için korkunç hissediyordu ve bu sefer oğlunu bulana kadar önünde hiç bir şey duramayacaktı.

"Doğru yöne ilerlediğimizden emin misin?" diye şüpheyle sordu Matus, yanına gelerek.

Thor dönünce diğerlerinin -Reece, Selese, Elden, Indra ve O'Connor'ın durup güneş altında parlayan yepyeni zırhlarını kuşanmış, yeni silahlarını tutarak ona şüpheyle baktıklarını gördü.

“Rüyamda gördüğüm istikamet burası,” diye cevap verdi.

“Pekiyi, ya rüyan yanlışsa?” diye sordu O’Connor.

Thor kafasını salladı.

“Yanlış olamaz,” dedi. “Anlamıyorsun. Bir rüyadan fazlasıydı: bir görüntüydü. *Gördüm* onu. Oğlumu gördüm.”

Reece iç çekti.

“Ragon’un adasında hepimiz çok rahattık,” dedi. “Yiyeceğimiz vardı, bir çatı altındaydık; nihayet eziyetlerimiz sona ermişti. Öyle erken ayrıldık ki.”

“Bir de Ragon sürprizli bir haberi vermek üzereydi, belki daha çok silah ya da bir başka şeyi serecekti önümüze,” diye katıldı sohbete Elden.

Thor gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordu, söylediklerini düşününce o da Ragon’la arasında güçlü bir bağ hissediyordu, yaşlı adamın kudretini duyumsamıştı ve o da o adada çok rahat etmişti. Adası kesinlikle büyülü, cennet gibi bir yerdi ve Thor da orada daha fazla zaman geçirmeyi isterdi.

Anlıyordu durumu, kaşlarını kaldırdı, gerçekten o da neden bu kadar çabuk oradan ayrıldığını bilmiyordu. Her şey yolunda mıydı? Oradan ayrılmakla hata mı etmişlerdi? Thor’un aklı karıştı.

Fakat rüyasındaki görüntü aklından bir türlü çıkmıyordu, sanki tam önünde gerçekleşiyor, onu adadan sürükleyerek ufka gitmesi için zorluyordu.

"Tam olarak açıklayamıyorum," dedi Thorgrin. "Daha önce gördüğüm hiçbir rüyaya benzemiyordu. Sanki bir emirdi daha çok. Guwayne'in tehlikede olduğunu ve bana ihtiyacı olduğunu gösterdi. Orada bir saniye daha oturamazdım."

Selese iç çekti.

"Tüm hayatım boyunca şifacılık yaptım," diyerek katıldı sohbetlerine; sesi yumuşak ve tatlıydı ancak herkesin ona bakmasını talep eder tondaydı. "İnsan vücudu hakkında hemen her şeyi öğrendim fakat rüyalar hakkında çok az şey biliyorum. Nereden geldiklerini bilmiyorum, bize yardım mı ediyorlar yoksa akıl mı karıştırıyorlar bir fikrim yok. İçimizden mi ortaya çıkıyor yoksa başka yerden mi geliyor bilemiyorum."

Kayıktakiler sustu ve Thor söylediklerini düşündü. Rüyası aklını karıştırmış, onu kandırmış olabilir miydi? Ama neden, nasıl?

"Bence bunu kimse bilmiyor, leydim," dedi O'Connor. "Bildiğini söyleyen varsa da yalan söylüyordur."

"Bildiğim tek şey," dedi Reece. "Ejderha'nın Omurgası'na giderek yaklaştığımız, orası olmak istemeyeceğimiz tek yer."

O'Connor döndü ve ufku işaret edince diğerleri dönüp baktığı yeri takip ettiler. Uzakta, yarısı sisle kaplı tıpkı bir omurga gibi sivri bir çift kayalık yüzlerce metre yukarıya uzanıyordu; aralarında belki birkaç yüz metre bulunuyordu. Güvenilmez kayalar yanlarında uzanıyor gemilerin hepsini aralarında bulunun dar su yolundan geçmeye zorluyorlardı.

"Hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Thor.

"Bir efsanenin yeri," diye ekledi Reece, sesi hayranlık doluydu. "Büyürken ayrıntılarıyla dinledim. Güney Adalar'ın en tehlikeli noktasıdır. Korkunç fırtınalar, yaratıklak vardır, sadece birkaç kişinin hayatta kalarak geçmeyi başardığı bir yerdir."

"Önümüzde çatal var," dedi Elden. "Akıntıları görüyor musunuz? Eğer buradan sakınmak istiyorsak, bu son şansımız."

Thor elleri belinde durup okyanusa gözlerini dikerek merak ediyordu. Reece yanına geldi.

"Hangi yöne dostum?" diye sordu. "Çataldan kuzeye, boş okyanusa mı yoksa güneyden Ejderha'nın Omurgası'na mı? Hangisi dersen seni takip ederiz."

Thor gözlerini kapayıp bir şeyler hissetmeye, duygularının onu yönlendirmesine izin vermeye çalıştı. Orada sessizce durarak rüzgarı, dalgaların kayığa çarpmasını dinledi ardından birden kendinden emin oldu.

“Kuzeye gidiyoruz, kardeşim,” dedi Thor, Reece’e dönerek. “Omurga’dan uzağa.”

Reece tıpkı diğerleri gibi rahatlamış görünüyordu.

Hepsi harekete geçerek, yelkenleri çabucak ayarlayıp, kürekleri tuttular. Thor da yardıma geldi. Küreği alıp diğerleriyle beraber ağır dalgaların üzerinde kayığı çekmeye başladı, kayık bir yukarı çıkıp bir aşağı inerken sular yüzüne çarpıyordu.

Nihayet çatalda bulunan ters akıntılara karşı kürek çekmeyi bıraktılar ve yeni bir akıntı kayıklarını alarak onları başka bir yöne doğru çekti. Kürekleri gevşetip, yelkenlerin işi devralmasına izin verdiler.

Birden gökten korkunç bir çığlık duyulunca Thor yukarı baktı ve Lycoples’in yukarıda daireler çizdiğini görünce kalbi çarptı. Lycoples kanatlarını öfkeyle çırpıyor, aşağı inerek daire çiziyor ve sanki Thorgrin’e bir işaret vermeye çalışıyordu. Doğruca Thorgrin’in yüzüne doğru alçalarak onu ve diğerlerini eğilmeye zorladı. Thor onlara ne anlatmaya çalıştığını merak ediyordu.

Lycoples gelmiş olduğu adaya doğru daireler çizerek gidiyor sanki hepsini Ragon’un adasına dönmeleri için zorluyordu.

“Bize ne anlatmaya çalışıyor dersin?” diye sordu Indra.

“Geri dönmemizi istiyor gibi,” diye cevapladı Elden.

“Ama neden?” diye sordu Matus.

Thor kendinden emin olmayan bir şekilde göğe baktı. Bir çok kez denedikten sonra Lycoples nihayet pes edip döndü ve geldiği yere geri döndü.

Thor gökleri incelerken ejderhaların onu her zamanki gibi şaşırttığını düşündü. Guwayne önlerindeki denizde bir yerdeyken Lycoples neden geri dönmelerini istemişti?

Saatler saatleri kovalarken, hepsi derin sessizliğe gömülmüşlerdi, sis üstlerini örtüyordu. Thor kendini düşünceleri arasında kaybolmuş halde buldu. Gwendolyn’i ve başına nelerin geldiğini merak ediyordu. Onun için üzülüyordu ve yanında olamadığı için acı çekiyordu.

Lycoples’i, orada bir yerde olan oğlunu düşündüğünde ise yeni bir umut dalgasıyla doldu. Thor boynunu geriye atıp gökleri inceledi ve merak etti: Bir daha Gwendolyn’i görebilecek miydi? Ona oğlu ve yeni bir ejderhayla dönerek yeni bir hayata başlayacaklarını hayal etti. Çok mu geçti? Bu his ona korku verdi.

Thor derinden bir ses duymaya başlayınca düşüncelerinden sıyrıldı. Bu uzak bir adada dalgaların kıyıya vurma sesiydi, bundan emindi.

Thor döndü ve diğerlerinin de ayaklanarak sisin içine gözlerini diktiklerini gördü. Onlar da duymuş olmalıydı bu sesi. Birbirlerine gözlerinde sorularla bakarken akıllarından aynı sorunun geçtiği belli oluyordu: *kara mı?*

Thor sisin içine bakarken, yavaş bir rüzgarla beraber sis hafifçe kalktı ve önlerinde neyin uzandığını gözler önüne serdi. Dalgaların kıyıya vurma sesi güçlendiğinde Thor baktı ve hiç alışkın olmadığı bir adanın ortaya çıktığını gördü.

Bu, beyaz, çok parlak beyaz bir kumsalla çevrili küçük bir adaydı. Kumsalın beyazı Thor'un daha önce hiç görmediği bir renkti ve etrafındaki kayalar ve diğer her şey bembeyazdı. Tüm kıyı boyunca uzanan sık ormanlık alandaki ağaçlar dahil olmak üzere her şey parlak beyazdı. Hattta adaya yaklaşırken okyanusun suyu da tamamen beyaza döndü.

Adanın yukarısında uçan çok sayıda beyaz kuş daireler çizerek ötüyordu. Thor her şekilde ve boyda olan bu kuşları daha önce hiç görmemişti.

Selese Thor'un önüne gelip ileriye baktı ve nefesini tuttu.

"Cüzamlılar Adası," dedi, sesi kaygıdan kısık çıkmıştı.

"Biliyor musun burayı?" diye sordu.

"Sadece duydum," dedi. "Tüm şifacılar burayı bilir. Acı çeken herkes için bir sığınaktır burası. Burada cüzamlılar özgürce yaşar. İyileşme umudu olmayanların yeridir. Eğer hastalığa yakalanmak istemiyorsan uzak durman gerekir buradan."

Thor dehşet duydu. Guwayne böyle bir yerde olabilir miydi?

Gözlerini kapadı ve bunu yapar yapmaz bu adanın gitmesi gerektiği yer olduğunu hissetti.

Thor gözlerini açtı ve yavaşça kafasını salladı.

"Anlamıyorum," dedi. "Hissediyorum. Yönlendirildiğim yer burası. Çocuğum burada."

"Eğer öyleyse," diye cevapladı Selese, "onun için üzücü bir gün. Burayı ziyaret eden kimse hastalık kapmadan buradan kaçamaz. Bu, tedavisi olmayan bir hastalıktır."

"Geri dönmeliyiz!" dedi Reece. "Buraya inemeyiz, yoksa hepimiz bu hastalığı alırız. Anlamıyor musun? Su bile hastalıklı."

Thor biraz daha yakına gelirken adayı inceledi, şimdi sadece otuz metre kadar uzaklarındaydı ve kayıkları yukarı aşağı hareket ederken dalgaların sesleri kulağını dolduruyordu.

"Hiç birinize zarar gelmesi riskini göze alamam," dedi. "Bu benim aşmak zorunda olduğum bir yol. Yalnız başıma. Hepiniz kayıkta kalabilirsiniz. Onu bulup geri getireceğim."

"Döndüğünde cüzamı kapmış olacaksın," dedi Matus kasvetle.

Thor omuz silkti.

"Oğlum için cehenneme girip çıktım," dedi. "Ölümcül bir hastalığın yolumda durmasına izin verir miyim sanıyorsun?"

Hepsi sessizce kafalarını çevirdiler, cevap verecek durumda değillerdi.

Dalgalar kayığı alıp kıyıya daha yakınlaştırdı, sular Thor'un yüzüne çarpıyordu. Yakınlaştıkça, kalbinin atışı hızlanıyordu. Kaderinin ona doğru koşarak geldiğini hissediyordu. Çocuğunun oralarda bir yerde olduğunu biliyordu.

Kayıkları kıyıya girer girmez hemen kayıktan atladı, beyaz çakıllar Thor'un botları altında eziliyordu.

Orada durup önünde uzanan adaya merakla baktı ve parlayan kumlara karşı gözlerini kıstı. Her şey sanki tuzla yıkanmış gibi beyazdı. Havada asılı duran siste bile sanki beyaz rengin parçaları vardı. Hava burada biraz farklı kokuyordu. Sadece okyanus kokusu değil, ölüm kokusu da geliyordu.

Thor bu adanın vakur ve terk edilmiş bir havası olduğunu duyumsadı, sanki diğerlerince çoktan unutulmuş son derece büyük bir huzura ve yalnızlığa ve ayrıca üzüntü ile trajediye sahip bir yerdi. Thor sallanan beyaz ağaçlara baktı, büyük yaprakları rüzgarda parıldarken rüyasının gerçek olup olmadığını merak etti. Çocuğu gerçekten burada mıydı?

Thor döndü ve kayıktaki arkadaşlarına baktı; hayatında ilk kez yüzlerinde gerçek korkuyu gördü. Onu İmparatorluk'ta, denizlerde, cehennemde takip etmişler ve hiç korkmamışlardı. Fakat bu ölümcül hastalık hepsine dehşet veriyordu. Hiç biri yavaş ve hayatları boyunca katlanacakları bir ölüm istemiyordu.

Hepsi hareket etmeden kayıkta oturuyordu.

Thor ağırbaşlılıkla kafasını salladı. Gözlerinde, ona katılmak istediklerini ama bundan korktuklarını görüyordu. Thor anlıyordu. Neticede bu adaya girmek ölüm cezası demekti.

Thor döndü ve içeriye, sık ormanlık alana doğru yürümeye başladı, botları çakılları altında ezerken attığı her adımla okyanus dalgalarının sesi azalıyordu. Ormana girince, büyük yapraklar yüzüne değiyordu, ayaklarının altında kıyıdakinden farklı bir his vardı; sınırı geçtiğini biliyordu.

Artık buradan geri dönüş yoktu.

Thor ormanın içinden yürürken dallar her tarafını çiziyordu ama umursamıyordu. Her yere bakıyordu; bu sık bitki örtüsü içinde Guwayne'i bulmaya çalışıyordu. Hislerinin onu yönlendirmesine izin vererek sola ve sağa döndü, sık bitkilerin içinde içgüdüleri onu nereye götürecekse o yöne gitmeye izin verdi.

"Guwayne!" diye bağırırken sesi bu boş yerde yankılanıyordu.

"Guwayne!"

Thor'un bağırışları yüksekte bir yerde sanki onunla alay ediyormuş gibi garip bir kuş tarafından cevaplanıyordu.

Thor ormanın iyice içine girdi ve ardından yeni bir arazi ortaya çıktı. Önünde beyaz çimenlerden oluşan sıra dağlar ve rüzgarda salınan beyaz ağaçlar vardı.

Thor ormanı terk etmek için hiç zaman kaybetmeden tepelere çıkıp her yerde ona bakıyor, Guwayne'den her hangi bir iz bulmaya çalışıyordu.

Fakat bu ada terk edilmiş gibiydi. Hiç kimseden ya da hiçbir şeyden iz yoktu. Sadece tepesinde havayı tiz sesleriyle delen kuşlar vardı.

Tüm cüzamlılar nerede diye merak etti Thor, yoksa bu bir efsane miydi?

Thor hiç durmadan ilerledi ve nihayet bir tepeye tırmanır tırmanmaz aşağı baktı ve yepyeni bir araziyle beraber tüm soruları cevaplandı. Orada, küçük bir vadinin içinde, tepelerin ve büyük ağaçların ortasında yanından küçük bir nehrin geçtiği kadim görünümlü, alçak ve dairesel bir yapı gördü. Sanki araziyle birmiş gibi beyaz taştan yapılmıştı. Belki doksan metre çapında, düz beyaz damlı bu yapıda gördüğü kadarıyla hiç pencere yoktu ama bir kapısı vardı.

Etrafını saran beyaz arazide Thor hayat belirtileri gördü: küçük kamp ateşi üstünde asılı kazanlar, etrafta dolaşan tavuklar ve burada yaşayan insanların izleri vardı. Çiftlik hayvanlarını ve erzaklarını dışarıda bırakmaktan, açık alanda yemek pişirmekten korkmayan insanlardı bunlar, korunmaları için bir sebep yoktu. Ziyaretçi beklemeyen insanlardı. Hem de asla.

Thor derin bir nefes alıp tepeden inerken vücudunu dikleştirerek ne bekleyeceğini bilemeden yapıya doğru ilerledi. İçinde yükselen güçlü bir his vardı ve iç sesi çocuğunun içeride olduğunu söylüyordu. Şimdi bunun mümkün olup olmadığını merak ediyordu. Guwayne nasıl içeri girmiş olabilirdi? Biri onu kaçırmış mıydı?

Thor attığı her adımla ölümüne daha çok yakınlaştığını biliyordu. Cüzamın korkunç bir hastalık olduğunun, mutlaka ona da bulaşacağının, hayatı boyunca geçmeyeceğinin, tenini beyaza döndürerek zamansız ve acı verici bir ölüme götüreceğinin farkındaydı. Dışlanacaktı, kimsenin yanında olmasını istemediği biri haline dönecekti.

Fakat bu umurunda değildi. Tek önemli olan oğluydu, kendi hayatından daha önemliydi.

Thor önce tereddüt ederek kapıya uzandı. Artık geri dönme sınırını çoktan geçmişti. Uzandı ve cüzamlıların tuttuğu kafatası ve kemiklerden oluşan kapı kolunu tuttu ve çevirdi. Ona dokunduğunda bu işin geri dönüşü olmadığını biliyordu.

Thor içeri girer girmez havadaki ağır hissi, ölüm hissini duyumsadı. Burası vakur ve sessizdi. Gözlerini uzun ve loş odada gezdirdi. Fakat beklediği kadar loş değildi. En uzak duvarda, kemerli, dışarıya açılan bir dizi pencere gün ışığını ve okyanus esintilerini içeri alıyor, beyaz perdeler rüzgarda kabarıyordu.

Thor durdu ve önündeki manzaraya kalbi hızla atarken baktı, anlamaya çalışarak sisin içinden çocuğuna ait bir işaret görmeye uğraşıyordu. Birbirlerinden yaklaşık on adım uzaklıkta bir dizi hasır yatak duvar boyunca sıralanmıştı. Her yatakta tamamen beyaz teniyle bir cüzamlı yatıyordu, bazılarının yüzlerinde bazılarının vücutlarının diğer bölümlerinde bandajlar vardı. Çoğunun sessizce ve kıpırdaman durduğu bu yerde belki iki düzinesi vardı. Thor bu kadar insanın tek bir odada bulunup da neredeyse hiç ses çıkarmamalarına hayret ediyordu.

İçeri girince, hepsi birden dönüp ona baktılar, yüzlerinden duydukları şaşkınlık okunuyordu. Daha önce hiç ziyaretçileri olmadığı belliydi.

"Çocuğumu arıyorum," diye seslendi Thorgrin, hepsi ona bakarken. "Guwayne. Bir bebek. Burada olduğunu düşünüyorum."

Hepsi sessizce ona baktı, hiç biri kıpırdamıyor ya da tek kelime etmiyordu. En son ne zaman bir yabancıyla konuşmuş olduklarını merak etti. Bu münzevi hayatının, dışlanarak yaşamanın onları ruhlarından ettiğini fark etti.

Uzun bir sessizlikten sonra kimsenin cevap vermeyeceğini anlayınca Thor yatakların arasındaki koridorda yavaşça yürümeye başladı. Yol boyu yüzlerine baktı, yattıkları yerde ona üzgün suratlarıyla, umudun çoktan terk ettiği yüzleriyle bakıyor ve hayretle onu inceliyorlardı.

Thor her yerde Guwayne'e ait bir iz, çocuğunun burada olduğuna dair bir kanıt arıyor fakat bulamıyordu. Bir bebek ağlaması duymuyor ya da bir bebeğe uygun olan boyutlarda her hangi bir yatak göremiyordu.

Fakat içinde ortaya çıkan bir hisle son yatağa ulaştı, içi yanıyordu, kalbi hızla çarpıyordu. Birden perdenin arkasındaki son yatakta bir çocuğun olduğunu fark etti. Bakmak için perdeyi çekerek dönünce Guwayne'i bulmayı umdu.

Fakat bunun yerine yatakta yatarak gözlerini ona diken bir çocukla karşılaştı. Belki on yaşlarındaydı. Karşılıklı olarak şaşırmışlardı. Büyük, kristal gibi mavi gözleri deniz rengindeydi, insanı büyülüyordu, gözlerinde aşk, umut ve hayat vardı. Uzun sarı saçları sanki hiç yıkanmamış gibiydi ama yine de güzel ve gürdü. Yüzündeki ten fark edilir derecede temizdi ve hiç leke yoktu. Thor onun yanlış yerde olup olmadığını merak etti, hastalıktan hiçbir iz taşımıyordu.

Sonra Thor aşağı bakınca sağ kolu ve omzunu hastalığın yediği, parlak beyaz bölümü gördü.

Hemencecik doğruldu, gözlerini açtı, diğerlerinin aksine hayat ve enerji doluydu. Bu toplulukta yer alanlar içinde hastalığın ve bu yerin yenmediği tek kişi gibi duruyordu.

Thor şaşkındı, perdenin arkasında kendi çocuğu olduğunu hissetmişti ancak buradaki tek kişi oydu. Guwayne'i hiçbir yerde bulamamıştı.

“Kimsin sen?” diye sordu kız, sesi meraklı, hayat doluydu, zehir gibiydi. “Neden buraya geldin? Beni ziyaret etmeye mi? Sen babam mısın? Annemin nerede olduğunu biliyor musun? Ailem hakkında bir şey biliyor musun? Beni neden burada bıraktılar? Evim nerede? Eve gitmek istiyorum. Buradan nefret ediyorum. Lütfen. Beni burada bırakma. Artık burada kalmak istemiyorum. Her kimsen, lütfen, lütfen, lütfen beni de beraberinde götür.”

Thor hala hepsini özümsemeye çalışırken cevap veremedi, kız birden yataktan zıplayıp kollarını bacaklarına dolayıp Thor’u sıkıca sardı.

Thor şaşkınlıkla aşağı bakarken ne gibi bir tepki vereceğini bilmiyordu. Orada ağlayarak çökmüş, dizlerine sarılırken Thor’un kalbi kırılıyordu.

Uzandı ve elini nazikçe kızın saçlarına koydu.

Kız hıçkırıklara boğuldu.

“Lütfen,” dedi hıçkırıkları arasında, “lütfen gitme. Lütfen beni burada bırakma. Lütfen. Sana her şeyimi veririm. Bir dakika daha kalamam burada. Burada ölürüm.”

Kız ağlarken Thor saçlarını okşayıp onu teselli etmeye çalışıyordu.

“Şşş,” dedi, onu sakinleştirmeye çalışarak fakat ağlaması durmuyordu.

“Üzgünüm,” dedi sonunda. “Fakat buraya oğlumu aramaya geldim. Bir bebek. Onu gördün mü?”

Daha sıkı sarılırken kafasını salladı.

“Burada bebek yok. Olsaydı bilirdim. Bu adanın hiçbir yerinde bebek yok.”

Thor bu sözlerle karnına yumruk yemiş gibi oldu. Guwayne burada değildi. Bir şekilde yanlış yönlendirilmişti. Hayatında ilk kez yanlış yola girmişti.

Fakat yine de perdeyi çekmeden hemen önce çocuğunun o yatakta olduğunu hissetmemiş miydi? Bu kız kimdi?

“Her gece Tanrı’ya birinin gelip beni kurtarması için dua ettim,” dedi göz yaşları arasında, sesi bacağına sarıldığı için boğuktu. “Tam olarak senin gibi birinin beni bu yerden götürmesi için dua ettim. Sonra sen geldin. Lütfen. Beni burada bırakamazsın. Bunu *yapamazsın*!”

Bacaklarına titreyek sarılırken Thor bunları anlamaya çalışıyordu. Bunu beklemiyordu fakat kız bacaklarına sarılırken, hissettiği üzüntüyü hissediyor, kalbi bu kız için üzüntü duyuyordu. Sonuçta, bu hastalığa yakalanmayı o istememişti ve ailesinin onu buraya terk ettiği belli oluyordu. Bu düşünceyle öfkelendi. Hasta olmasına rağmen ne gibi bir aile çocuğunu buraya bırakırdı? İşte burada duruyordu, dünyayı aşmayı istiyordu, cehenneme girmiş ve kendi çocuğu için ne kadar ölümcül olursa olsun bu hastalığa yakalanmayı göze almıştı.

İçini parçalanıyordu çünkü kendisi de ailesi tarafından terk edilmişti. Terk edilen şeylerden nefret ediyordu. Bu kalbini deliyordu.

“Benimle gelemezsin çocuk,” dedi Thorgrin. “Buradan çıkınca çok tehlikeli bir yolculuğa döneceğim. Nereye gideceğimi bile tam olarak bilmiyorum ama güvenli olmadığını biliyorum. Korkunç düşmanlarla karşılaşacağım, yabancı diyarlara, savaşlara gideceğim. Hem bunları yapıp hem seni koruyamam. Burada kalırsan yaşama şansın daha çok olur. Burada en azından güvende ve bakım altında olursun.”

Fakat kız ısrarla kafasını sallarken, gözyaşları yüzünden akıyordu.

“Bu yaşamak değil,” dedi. “Burada hayat yok. Sadece ölümü bekliyoruz. Yaşamaya çalışırken ölmeyi, ölmeyi bekleyerek yaşamaya tercih ederim.”

Kız kafasını kaldırınca Thor, parlayan kristal gözlerine baktı ve içindeki savaşçı ruhun ona bakışını gördü. Şiddetli yaşama arzusunu, gerçekten yaşamak istediğini gördü ve bu onu çok etkiledi. İçinde bulunduğu durum onu sarsmıştı. Ruhuna, savaşmaktan vazgeçmeyen doğasına hayranlık duydu. Hiçbir şeyin onu caydırmayacağını görebiliyordu. Bu, istediği kadar denesin, asla sırtını dönemeyeceği bir ruhtu.

Başka bir karar veremeyeceğini biliyordu, savaşçı ruhu buna izin vermeyecekti.

“Tamam,” dedi kıza.

Birden ağlamayı kesti, donmuştu, gözlerini şaşkınlıkla açarak ona baktı.

“Gerçekten mi?” dedi afallayarak.

Thor kafasını sallayıp diz çökerek doğruca gözlerine baktı.

“Seni burada bırakmayacağım,” dedi. “Bunu yapamam. Eşyalarını topla. Birlikte gidiyoruz.”

Gözlerinde umut ve neşeyle Thor’a baktı. Bu, Thor’un daha önce kimsede görmediği kadar büyük bir neşeydi, her şeye, aldığı her riske değerdi. Öne doğru kollarına atılarak onu sardı, neredeyse nefes alamayacak hale gelene kadar sıkı sıkı kucakladı.

“Teşekkür ederim,” dedi ağlayıp göz yaşı dökerek. “Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.”

Thor da onu kucaklarken bunun yapılacak en doğru şey olduğunu hissetti. Guwayne olmasa bile bir çocuğu kucaklayıp, koruyup, umudunu yeşertmek iyi hissettirdi. Onu kucakladığında hastalığın ona geçtiğini biliyordu fakat başka bir karar veremezdi. Sonuçta ihtiyacı olanlara yardım etmeyecekse hayatın amacı ne olabilirdi?

Thor gitmek için dönünce kız aniden durdu, dönüp yatağına koştu ve Thor’un yanına gelip elini tutmadan önce yatağından bir şey aldı. Thor kafasını aşağı indirince, elinde adadan bulduğu çubuk ve yaprakların beyaz bandajla sarıldığı, basit, beyaz ve küçük bir oyuncak bebeği tuttuğunu gördü.

Elini tuttu ve orada kımıldamadan yatan diğerlerinin şaşkın bakışları altında onu çekiştirerek bu odanın dışarısına çıkarttı. Herkes onları izliyordu.

Dışarıya, yapının dışına çıktılar ve Thor bir anlığına parlayan beyazdan dolayı görüşünü kaybetti. Bir elini kaldırdı ve gözleri alışınca önündeki manzaraya hayretle baktı.

Önünde kardeşleri Reece, Selese, Elden, Indra, O'Connor ve Matus duruyordu. Yepyeni zırhlarını kuşanmış, ellerindeki yeni silahlarıyla binanın önünde sabırla bekliyorlardı. Neticede gelmişlerdi. Adayı geçmiş ve sadece onun için hayatlarını tehlikeye atmışlardı.

Thor, onun için yaptıkları bu fedakarlığı fark edince ifade edemeyeceği kadar çok duygulandı.

"Bir yemin ettik," dedi Reece. "Tanıştığımız ilk gün, Lejyon'da. Hepimiz. Kutsal bir yemindi. Kardeşlerin yeminiydi. Aileden daha güçlü bir yemindi. Birbirimizi kollayacağımıza ant içmiştik.- *her nereye gidersek gidelim."*

"*Her nereye gidersek gidelim*," diye tekrarladı diğerleri hep bir ağızdan.

Thor hepsini, her birinin yüzüne tek tek baktı, Thor hepsinin gerçek kardeşleri olduğunu, aileden bile daha sıkı bir bağ ile birbirlerine bağlandıklarını anladı.

"Seni bırakamadık," dedi Matus. "Böyle bir yerde bile."

Kız öne çıkıp hepsine merakla bakarken tüm gözler önce ona sonra da sorgularcasına Thor'a döndü.

"Yeni bir yolcumuz var," dedi Thorgrin. "Sizi tanıştırayım…"

Thor ismini bilmediğini şaşırarak fark edince ona döndü.

"Adın nedir?" diye sordu ona.

"Burada ailemizi hiç bilmeyiz," dedi kız. "Hepimiz doğduğumuzda terk edildik. Kimse isimlerimizi, gerçek adlarımızı bilmez. O yüzden isimlerimizi biz takarız. Bana burada Melek derler."

Thor kafasını salladı.

"Melek," diye tekrarladı. "Çok güzel bir ismin varmış. Sen de kar kadar safsın."

Thor kardeşlerine döndü.

"Guwayne burada değil," diye duyurdu. "Fakat bize Melek katılacak. Onu bu yerden götürüyorum."

Hepsi ona baktığında yüzlerine konan tereddüdü gördü,onu yanlarına alırlarsa hepsinin hastalığa yakalanacaklarını düşünüyorlardı.

Fakat haklarını teslim etmek lazım hiç biri itiraz etmedi. Thor'un gördüğü kadarıyla hepsi onun için hayatlarını riske atmaya hazırlardı.

"Melek," dedi Selese tatlı tatlı, gülümseyerek öne gelip ona hitap ederek. "Çok güzel ve çok tatlı bir isim bu."

Saçlarını okşarken Melek ona kocaman gülümsedi.

"Daha önce kimse saçlarıma dokunmamıştı," dedi Melek.

Selese de ona kocaman gülümsedi.

"Öyleyse buna alışsan iyi olur."

Thor orada dururken tüm bunların ne anlama geldiğini merak etti. Guwayne'in burada olduğundan emindi. Rüyasını hatırladı*: Çocuğun seni bu adada bekliyor*. Selese'e gülümseyen Melek'e baktı, öyle tatlıydı ki; hayat dolu ve neşeliydi, Thor onun kendi çocuğu olup olmadığını merak etti. Belki de anlatılmak istenen onu kendi çocuğu gibi büyütmesi gerektiğiydi. Bir evlatlık çocuk gibi mi diye merak etti Thor.

Bunları anlamasa da artık harekete geçmenin zamanı olduğunu biliyordu. Guwayne hala oralarda bir yerdeyken kaybedecek vakti yoktu.

Hep birlikte yürümeye başladılar. Thor, Reece, Selese, Elden, Indra, Matus, O'Connor ve aralarına yeni katılan ve şu an Selese'in elini tutan, Melek. Bir araya gelmesi mümkün görünmeyen bir grup bir şekilde mükemmel bir uyum yakalamışlardı. Thor bunun nereye varacağını bilmese de iyi hissediyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Erec gemisinin önünde, elleri belinde durup önünde uzanan manzarayı hayranlıkla izliyordu. Orada, denizlerden çıkan iki antik kayalık, Ejderha'nın Omurgası duruyordu. Tırtıklı bir şekille testere gibi kayalıklar yaklaşık otuz metre yükseğe uzanıyorken, kayalı kıyılar yanlarında uzanıyor ve tüm gemileri aralarından geçmeye zorluyorlardı. Erec önlerinde görünen karaltıya gittikçe yaklaşırken, boyutlarına ağzı açık bakıyordu. Buna benzer bir şey daha önce hiç görmemişti. İki takım kırmızı kayalık, her geçen an daha da güçlenerek sanki açık ağzıyla avını içeri çeken öfkeli bir yaratık gibi gemiyi ortaya doğru çekiyordu.

Daha da fenası, dalgalar ve akıntılar burada çok acımasızdı, ne kadar yakınlaşırlarsa şiddetleri o kadar artıyor, rüzgar sertleşiyor, bulutlar kararıyordu. Erec'in gördüğü kadarıyla dalgalar Omurga'nın ortasında yaklaşık on metre yukarı kalkıp tırtıklı kayalıkların iki yanına birden vuruyor ve omurgaların arasındaki tüm kanalı bir küvette oluşan şiddetli bir girdaba dönüştürüyordu. Kesin bir ölüme gidiyor gibiydiler.

Ejderha'nın Omurgası meşhurdu, aslında yanına yanaşınca gemileri sertçe inip kalkıyordu. Erec onlarca başka geminin kalıntılarını görmeye başlamıştı, kayalıklardaki dalgalarla paramparça olan bölümleri eski hallerini hatırlatarak sanki hayata tutunmak ister gibi kayalara tutunmaya çalışıyordu. Bu parçalar aynı zamanda sayısız denizcinin öldüğüne işaret ediyordu. Geriye ölümden başka bir şeyin kalmamış olduğu şu halleri bile dalgalar tarafından daha küçük parçalara bölünüyordu.Bu Omurga'ya yaklaşacak kadar aptal olan tüm gemilerin dikkate alması gereken çok güçlü bir uyarıydı aslında.

Erec, tırabzanı tuttu, gemi bir dalganın içinde aniden beş metre kadar düşerken karnı bir garip oldu. Diğer tarafında duran Alistair'in beline sarılarak onun iyi olduğundan emin olmaya çalıştı. Diğer tarafında duran Strom'un yüzü çarpan dalgalardan dolayı ıslaktı, güvertede kaymamak için tırabzana sıkı sıkı tutunuyordu.

"Aşağıya inmeni söylemedim mi?" diye yalvardı Alistair'e bir kez daha, rüzgara karşı sesini duyurabilmek için bağırıyordu.

Alistair tırabzanı tutarak kafasını salladı.

"Sen nereye gidersen ben de oraya giderim," diye cevapladı.

Erec arkasına bakınca donanmadaki gemileri gördü. Krov'un siyah gemileri yanlarında ilerliyor ve Büyük Kayalıların siyah bayrağını dalgalandırıyorlardı. Elleri belinde, pruvada dururken, Krov'a mutsuz olduğu belli olan bir şekilde

bakıyordu. Krov ise bir şekilde bacakları üzerinde kımıldamadan duruyor, geminin içinde etrafında oradan buradan çarpan dalgalara rağmen dengesini koruyordu. Sanki denizde geçirdikleri sıradan güneşli bir günmüş gibi istifini hiç bozmuyordu.

Erec'e bakarak kafasını salladı.

"Etrafından dolaşamazdın, değil mi?" diye sinirle bağırdı.

Erec döndü ve giderek büyüyen dalgalara ve kayalara baktı. Geriye dönüp çok sayıda adamının güvertelerden düştüklerini gördü.

Yeniden Alistair'e döndü.

"Lütfen aşağı in," dedi. "Sana yalvarıyorum."

Alistair kafasını salladı.

"Hiçbir şey için," dedi ısrarlı tavrıyla, "aşağı inemem."

Erec dönüp sanki ona *"onu kontrol edemiyorum"* der gibi bir bakış atıp omzunu silken Strom'a baktı.

"Tam Kral'a göre bir eş buldun," dedi Strom. "Ne bekliyordun ki?"

Yükselen bir dalga aniden güverteye çarparak hepsinin ayaklarını yerden kesip güverte boyunca kaymalarına sebep oldu. Burnu tuzlu sularla dolan Erec, pruva tamamen suyun altına gömüldüğünde kısa süreliğine körlük yaşadı.

Gemi doğrulur doğrulmaz, kayma hareketi kesildi, hepsi sırtlarını tırabzana çarptılar.

"Tüm gemiler arkamızda tek sıra olsun!" diye aceleyle emretti Erec. "HEMEN!"

Askerlerinden çoğu istediğini yaparak, saf boyunca aldıkları emri duyurdular. Erec bir borunun öttüğünü duyunca donanmasının tek sıra oluşturduğunu gördü. Erec buradan geçmek için başka şanslarının olmadığını biliyordu. Ejderha'nın Omurgası gibi bir iğne deliğinden ancak bu şekilde rahatça geçebilirlerdi.

"DÜMENİ MERKEZE KIRIN!" diye bağırdı Erec. "Kayalardan mümkün olduğunca uzakta durun! Akıntılar sola çekiyor o yüzden sağa ağırlık verin. Yelkenleri indirin ve gerektiğinde demirlemek için hazırlanın!"

Adamları, emirlerini yerine getirmek için dört bir yana koşturuyordu. İstediklerini söylemeyi henüz bitirmişti ki dönüp yukarı bakınca devasa bir başka dalganın daha çarpmak üzere inişe geçtiğini gördü ve kendini hazırladı.

Erec, Alistair'in belini kavradı, gemileri sağlı sollu sallanıp dibe doğru düşüşe geçerken ona sıkıca sarıldı. Alistair uzandı ve kalın ipi tuttu, Erec kayarken onu tutup güverteden aşağı düşmeden ve bir dalga daha onu içine çekmeden önce ipi etrafına doladı. O ip sayesinde, gemide kaldı ve Alistair onu tutabildi.

Erec'i ayağa kaldırırken yüzünden Alistair'e minnettar oluşu net şekilde okunuyordu. Şimdi Omurga'nın tam ortasında iki koca kayalığın merkezindelerdi ve gemileri her yönden dalga yiyerek sallanıyordu. Güçlü bir akıntı gemiyi alıp yönünü değiştirince neredeyse solda uzanan keskin kayalıklara çarpıyorlardı ancak son saniyede akıntı diğer tarafa döndü ve bir şekilde, Tanrı'nın lütfuyla, onları felaketten geri döndürdü. Ancak zarar görmemiş değillerdi, tırtıklı kıyıya sürtünmüşlerdi ve duyduğu çatlama sesi Erec'in midesine yumruk yemiş gibi hissetmesine sebep oldu. Geminin tırabzanlarının yarısının kayalıklar tarafından yok edildiğini gördü. Felakate ne kadar yakın olduklarını anlayınca yutkundu, fakat çok daha büyük bir afetten kıl payı kurtulmuşlardı.

Ejderha'nın Omurgas'ının ortasına geldiklerinde Erec artık geri dönüş olmadığını biliyordu. Öfkeli akıntılar gemileri içlerine çekerken Erec ileride ışığı görebiliyordu. Ejderha'nın Omurgası'nın nerede son bulduğunu gördü. Bu inanılmazdı. Belki iki yüz metre önlerinde, Ejderha'nın Omurgas'ından çıkacakları yerde okyanus son derece sakin ve durgundu, güneş parlıyordu ve mükemmel bir gün vardı. Gerçek üstü bir görüntüydü, sanki bir eşikten geçmek gibiydi.

Tek yapmaları gereken önlerindeki iki yüz metreyi aşmaktı. Fakat Erec muhtemelen burayı geçmeye çalışan diğer düzinelerce denizcimin, gemileri kayalıklara vurup paramparça olurken ve burayı aşmaya çalışırken aynı şeyi düşünmüş olacaklarını fark etti.

Lütfen Tanrım, diye düşündü Erec. *Sadece iki yüz metre.*

Duasını eder etmez Erec korkunç bir ses duydu, sanki duaları dehşet veren bir şeytan tarafından yanıtlanmıştı. Sesin giderek arttığını, şiddetli rüzgarı ve öfkeli dalgaları bastırdığını fark etti. Gemisi yüksek bir dalgayla beraber yukarı kalkınca önüne baktı ve sesin kaynağını görerek dehşete düştü.

Orada, sulardan çıkan ve Ejderha'nın Omurgası'nı koruyan devasa, kadim bir canavar duruyordu. Gemiden daha uzun boynu, yüzgeç ve pulları, her birinden çeneler çıkan kolları ve bacakları ve bir ejderhadan daha büyük çenesiyle ölümün yeşil yansıması olarak karşısındaydı.

Doğruca gemiye doğru harekete geçip çenesini açtı ve öyle yüksek sesle kükredi ki Erec'in direğini ortadan ikiye böldü. Erec ellerini kulaklarına götürerek sesten kurtulmaya çalışırken yaratık kafasını havaya kaldırdıktan sonra aşağı inmeye başladı. Çenesini kocaman açmıştı sanki gemiyi tek lokmada yutmak ister gibiydi. Yüzü o kadar büyüktü ki güneşi engelliyordu, Erec artık çok geç olduğunu biliyordu.

Hiç şüphesiz bu şekilde öleceğini biliyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Darius gece vakti çölde dururken, yüzünü meşaleler aydınlatıyordu. Çok sayıda yüze gururla bakıyordu. Önünde sadece kendi köyünden değil, çevre köylerden eskiden köle olan ama şimdi özgür kılınmış binlerce insan vardı. Her yanını saran ve ona umutla bakan bu insanların yüzünü istese de sayamazdı. Devrimi bir esir köyden diğerine bir yangın gibi yayılmış, şimdi kendi kontrolünden çıkarak kendi başına ilerleyen bir akıma dönüşmüştü. Artık istese bile bunu kontrol edemezdi. Köleler diğer köleleri, köyler diğer köyleri ve sırayla onlar da başkalarını özgürlüklerine kavuşturmuşlardı. Köle efendileri katletmiş, özgürlükleri için ayağa kalkmış, davasına gittikçe daha çok insan katılmıştı. Hepsi onu arıyor, onun önünde toplanıyor tek bir ordu oluşturuyorlardı. Silahları ve zırhları eksikti, ellerinde bir tek İmparatorluk'tan yağmaladıkları vardı. Ancak bu ruha sahiplerdi. En derinlerine işleyen üzüntü nihayet ortaya çıkmıştı, kalplerinin ve ruhlarının derinliklerinden ayyuka çıkmış ve Darius diğerlerinin de kendi gibi hissettiğini görünce rahatlamıştı.

Darius orada dururken, Dray dizinin dibinde, her zaman olduğu gibi yanındaydı, Darius'ımn bulduğu bir kemiği çiğniyor ve Darius'un yanına gelen herkese hırlarken tüm bu yeni yüzleri inceliyordu. Hepsinin tek bir ortak noktası vardı: gözlerinde umut yeşermişti. Bir ortak noktaları da şuydu: hepsi ona saygı duyuyordu. Hepsinin onu liderleri olarak gördükleri açıktı ve bunun yükünü omuzlarında hissediyor ve bunu gerçekten çok ciddiye alıyordu. Yanlış bir hareket yapmak istemiyordu.

"Zambuti," dedi kölenin biri yanından geçerken Darius'u kafasıyla selamlayarak. Darius bugünlerde nereye kafasını çevirse bu tanıdık selamlamayla karşılaşıyordu, binlerce adam sadece onu görmek için etrafında toplanıyordu. Bazıları uzanıp gerçek olduğuna inanmaz gibi ona dokunuyorlardı. Darius tüm bunlara fazla anlam veremiyordu, tıpkı bir rüya gibi geliyordu.

Darius, halkında bir zamanlar sahip oldukları korku dolu ve boyun eğen tutumlarından artık eser kalmadığını gördüğü için mutluydu. Açık alanda, göğüslerini gererek, omuzlarını dik tutarak özgür adamlar, haysiyetli adamlar gibi gururla yürüyorlardı. Çöldeki gece meşaleler tarafından aydınlatılmıştı, Darius dönüp baktığında gözünün alabildiğine yanan meşaleler görüyodu, her geçen saniye dahası geliyordu. İşler değişmişti, rüzgar belki de kendi lehlerine dönüyordu. Havada daha önce hiç hissetmediği bir duygu vardı, sanki büyük, tarihsel şeyler oluyordu ve tüm hayatları değişmek üzereyken o tüm bu olanların tam ortasında duruyordu.

“Büyük bir şey başlattın, dostum,” dedi Desmond yanına gelerek; diğer tarafında Raj vardı. Üçü serin çöl rüzgarları çöl boyunca eserken durup önlerine bakıyorlardı. “Senin bile kontrol edemeyeceğini düşündüğüm bir şey.”

“Senden daha büyük hale gelen bir şey,” diye ekledi Raj gururla, önündeki manzaraya bakıyordu.

Darius kafasını salladı.

“Bu iyi,” dedi. “Artık özgürler. Kimse tarafından kontrol edilmeye ihtiyaçları yok. Özgür adamlar kendilerini kontrol etmeli, kaderlerini tayin etmelidir.”

“Fakat bir kendine bak,” diye ekledi Kaz onlara katılarak, “tüm adamların bir lidere ihtiyaçları vardı. Onları hangi kadere götüreceksin?”

Darius gecenin içinde durup önüne bakarken aynı şeyi merak ediyordu. İnsanları yönlendirmenin kutsal bir görev olduğunu düşünüyordu. Ona baktı, Raj, Desmond, Kaz, Luzi ve köyünde birlikte eğitim aldığı onlarca çocuğun etrafında bir çekirdek daire oluşturduğunu gördü. Bir çoğu, ağzından çıkan her kelimeye dikkat kesilerek gittikçe artan bir sayıyla etrafına toplandılar.

“Sonraki fethimizin nereye olduğunu söyle!” diye bağırdı diğer köyden cesur bir savaşçı, “neresi olursa seni takip ederiz!”

Sonra onay verenlerin tezahürat sesleri duyuldu.

İçlerinden biri, “Özgür kılınmayı bekleyen bir köy daha var,” dedi. “Buradan bir günlük mesafeyle kuzeyde. Eğer tüm gece yol alırsak sabaha karşı orada olup birkaç yüz adamı tutsaklıktan kurtarabiliriz!”

Yine bir onaylama sesi yükseldi, Darius çöldeki geceye gözlerini dikerek düşündü. Özgür kılınması gereken çok köylü vardı ve bu görev çok uzun sürecekti.

Darius kılıcını alıp adamların oluşturduğu grupta öne çıktı ve kuma bir şeyler çizmeye başladı. Çizmesi için ona alan bırakarak çabucak etrafında toplanıp ne yaptığını görmek için etrafını sardılar.

“Biz buradayız,” dedi sert çöl zeminine kılıcının ucuyla bir çizgi çizip yerlerini göstererek. Sonra etrafına geniş bir daire ve oradan çıkan ve çatallanarak farklı yönlere giden çok sayıda yol çizdi.

“Tüm bu yönleri unutmalıyız,” dedi kendinden emin. “Yeterli sayıda köyü serbest bırakıp yeterli adam topladık. Bunu yapmaya devam edersek İmparatorluk’a, ordusunun tüm kuvvetlerini toplayıp karşı saldırıya geçecek zamanı vermiş oluruz. Belki bir kaç yüz, belki bir kaç bin adam daha kazansak bile bu yine onların sahip olduğu sayıya ulaşmamızı sağlamaz."

Derin bir nefes aldı.

“Şu an ihtiyacımız olan şey sayıca üstünlük değil. Hızlı olmamız, şaşırtmamız lazım. Bence serbest bırakıp adam toplama zamanı sona erdi, artık

saldırı zamanı.”

Hepsi çöl zeminine ardından akılları karışmış halde ona baktılar.

“Nereye saldırı, Zambuti?” diye sordu içlerinden biri.

Darius bakışlarına karşılık verdi.

“Volkara,” dedi.

Duydukları karşısında adamların nefesi kesildi, Darius buna şaşırmadı.

“Volkara!” diye bağırdı adamlardan biri. “Volusia’nın kalesi mi?”

Darius kafasını salladı.

“Volkara’ya saldırmak mı?” diye sordu Zirk öfkeyle kalabalığı ite kaka yarıp öne gelerek. Dairenin içine girip Darius’un çizimine bastı, elleri belinde bakışlarını ona kilitledi. “Delirdin mi? Volkara sıradan bir köy değil, çocuk. Orası İmparatorluk’un kalesi. Volusia’nın yamaçlarını koruyan ana şehir, onlarla aramızda duran tek yer. Kilden bir köy değil taştan yapılma gerçek duvarları, gerçek askerleri ve gerçek silahları olan korunaklı bir kale. İçeride yer alan iki bin köleyle beraber başlı başına bir şehir. Ordumuz üç katı büyüklükte olsaydı bile orayı alamayız.”

Darius her seferinde Zirk’in ortaya çıkıp ona meydan okumasından bıkmış usanmıştı. Ona cevap bile veremeden diğerleri katıldılar.

“Volkara zalim bir yer,” dedi Desmond. “Kölelerin işkence edilmek için götürüldüğü bir şehir olarak kötü bir namı var.”

“Ayrıca çok sayıda adama sahip,” diye ekledi Raj. “En az bin İmparatorluk askeri duvarlarını koruyor ve oralara nüfuz edilemez. Savunmaya geçmelerine bile gerek kalmaz.”

Darius gecenin içinde, parlayan meşaleleri geçip çöl karanlığına bakarken Volusia’nın oralarda bir yerde olduğunu biliyordu.

“İşte tam da bu yüzden saldıracağız,” dedi. Kelimeler ağzından dökülürken kendine olan güveni artıyordu.

Adamların tümü afallayarak ona baktılar.

“Hiçbir saldırıyı beklemiyor olacaklar,” diye devam etti. “Buna hazırlanmamış olacaklar. Daha önemlisiyse, eğer kazanırsak İmparatorluk’a açıkları olduğunu göstermiş olacağız. Kendine olan güvenlerini en temelden sarsarak kendilerinden şüphe etmelerini ve bizden korkmaya başlamalarını sağlayacağız.”

Darius baktı.

“Karşılığında ise adamlarımız kendilerine güvenmeye ve her şeyin mümkün olduğuna inanmaya başlayacak.”

Diğerleri ona saygıyla baktı, havada gergin bir sessizlik asılıydı ve Zirk bile cevap veremiyordu.

“Ne zaman, Zambuti?” dedi içlerinden biri.

Darius dönüp ona baktı.

“Hemen,” diye cevapladı.

“*Hemen* mi?” diye sordu Zirk.

“Kimse gece olunca saldırmaz!” diye bağırdı adamlardan biri. “Bu hiç yapılmadı!”

Darius kafasını salladı.

“İşte tam da bu yüzden yapacağız. Hazırlanın,” diye emretti Darius diğerlerine dönerek. “Bu gece saldırıyoruz. Ne olduğunu anlayana kadar Volkara bizim olacak. Oradan, Volusia’nın dibine geçerek şehre saldırmak için hazır olacağız.”

“Volusia’ya saldırmak mı?” diye bağırdı Zirk. “Gerçekten aklını kaçırmışsın. Bu bir intihar, mantıksız.”

“Savaşları her zaman mantığı devre dışı bırakanlar kazanmıştır,” diye cevapladı Darius.

Zirk homurdanarak döndü ve diğer adamlara baktı.

“Bu çocuğun ne söylediğini bırakın ve beni takip edin!” diye bağırdı. “Sizleri daha güvenli bir yoldan götüreceğim. Böyle riskler alamayız!”

Tüm diğer köylüler dönüp Zirk’e bakarken havada ağır bir gerginlik oluştu ve Darius duruma alışmaya çalıştı ancak adamlar aniden ona sırtlarını dönüp yüzlerini Darius’a çevirdiler.

“Liderimiz Zambuti’dir,” dedi içlerinden biri, “onu takip edeceğiz. Bizi nereye götürürse götürsün.”

Kıpkırmızı kesilen Zirk döndü ve gecenin içinde kayboldu.

Adamlar sessizce birbirlerine bakarken Darius gözlerinde korku ve tereddütlerini görüyordu.

“O kapılardan ve duvarlardan nasıl geçeceğiz?” diye sordu Desmond. “Kuşatma için yeterli ekipmanımız yok.”

“Duvarlardan geçmeyeceğiz,” diye cevapladı Darius diğerleri etrafına toplanıp onu dinlerken. “Üstlerinden atlayacağız.”

“Üstlerinden mi?”

Darius kafasını salladı.

“Tırmanabiliriz,” dedi. “Mızrak uçlarını çengel olarak kullanıp bunları iplere bağlayabiliriz. Şehre kimsenin bizden şüphelenmediği arka taraftan gizlice yaklaşır duvara tutunarak en tepesine çıkabiliriz. İçeri girdiğimizde onlara yavaşça yaklaşıp hepsini öldürebiliriz. Sessizlik ve hız en iyi dostumuz olacaktır, kuvvet durumumuz değil. Bazen şaşırtmaca kuvvetten çok daha üstündür.”

Darius adamlarının gözlerindeki tereddüdü gördü, hayatları boyunca akrabalarının ölümlerini izlemek zorunda kalarak acı çekmiş bu adamların

hayatları sadece bu stratejinin işlemesine bağlıydı. Eğer kabul etmezlerse bunu anlardı.

Fakat şaşkınlıkla, adamların bir bir öne gelip elini sıktıklarını gördü.

"Hayatımız artık sizindir," dedi içlerinden biri. "Bizi kurtaran sizdiniz. Hayatımızı bize siz verdiniz."

"Nereye giderseniz gidin peşinizden geliriz," dedi içlerinden biri, "ölümün kapılarına gitseniz bile."

*

Darius gecenin içinde arkasına aldığı yüzlerce adamı ve yanında bulunan Dray'le koşturuyordu, adamları çöl zemininde çıplak ayak koşan Darius'u hemen ardından takip ediyorlardı. Darius mümkün olan en sessiz biçimde gece içinde sessiz ve ölümcül ordusuyla beraber yol alıyordu. Duyabildiği tek şey zifiri karanlıkta özgürlükleri için savaşırken hayatlarını rüzgara bırakan yüzlerce adamın çöl zemininde kayarcasına ilerlerken çıkardığı ufak seslerdi.

Darius'un kalbi Volkara'nın güçlü kalesine yakınlaştıklarında ağzında atıyordu, omzunda tuttuğu çengel ve ipleri sıkıca kavrarken avuçları ter içinde kalıyordu. Tüm gücüyle, dizleri yere değmeden koşuyordu. Ciğerleri patlamak üzereydi ama fark edilmeden oraya ulaşmaya kararlıydı. Neyse ki bu gece ay yoktu ve gece onları gizlemek için yanlarındaydı.

Nihayet uzakta hafif bir karaltıyla beraber çöl gecesini işaretleyen gölgeyi gördüler. Yakınlaştıklarında Darius sıra sıra dizilmiş titrek meşalelerin şehrin girişini aydınlattığını gördü. Belki yirmi metre uzunluğunda kemerli bir kapıyla çerçevelenmiş, Darius'un bu güne kadar gördüğü en olağanüstü görüntüye sahip muazzam bir girişti bu.

Ek olarak, sıra sıra İmparatorluk askerleri hem önünde hem de içeridelerdi.

Fakat Darius'un önünde hiçbir şey duramazdı. Şehrin ön kapısından girmeyi ve hatta yürüyerek girmeyi planlamamıştı zaten. Kendi yollarını kullanacaklardı. İçeriye girmek için asla tahmin edemeyecekleri kendilerine özgü yolu seçmişlerdi.

Darius şehrin etrafında, muhafızların bakışlarından uzakta kalmaya yetecek geniş bir daire çizdi, Adamlarının yarısı arkasında, geri kalanları diğer taraf boyunca şehrin yamacını takip ediyorlardı.

Şehir duvarı boyunca en karanlık ve kuytu karanlıkları takip ederek yol boyunca koşmaya devam ediyordu.

Sonunda köşeyi aniden dönerek şehir duvarının ardı boyunca koştu. Her türlü saldırıya karşı korunaklı olan şehrin arka duvarlarında hiç pencere veya kapı yoktu, bu da Darius'un planları için mükemmeldi.

Darius köşeyi koşarak dönerken orada dikilen muhafızların ileride salınan gölgelerini gördü.

"Hadi Dray!" diye emretti Darius.

Dray ikiletmeden ordunun önüne doğru koşup gecenin ilk kurbanlarını aldı. Tam arkasını döndüğü sırada bir muhafızın üstüne çuvallanıp güçlü patileriyle adamın boğazına asıldı.

Darius hemen arkasından hiç sektirmeden belinden hançerini çıkardı ve ilk muhafızın boğazını ikincisinin ise kalbini yardı. Yanında Desmond ve Raj da iki başka muhafız olmak üzere toplam dördünü hakladılar.

Kalenin uzak tarafında Darius adamlarının diğer köşeyi dönüp oradaki muhafızların boğazlarını kestiklerini gördü. Adamlar ne olduğunu bile anlayamadan hemencecik yere düştüler. İki tarafta planladıkları gibi ortada buluşacaktı. Darius şu ana kadar işlerin yolunda gitmesiyle cesaretlenmişti. Şehrin arka duvarlarına kadar fark edilmeden ulaşmışlar, muhafızları öldürmüşlerdi ve uyarı veren hiç boru sesi
yoktu.

Darius hemen işareti verdi hiç zaman kaybetmeden tüm adamları çengellerini alıp geriye uzanarak şehir duvarlarının üstüne fırlattılar.

Darius tüm iplerin açılarak yirmi metrelik kemere doğru uzanıp duvarın diğer tarafının etrafına dolanmasını izledi. İpini çekti ve taştan duvarın diğer yanına ulaşıp yerleşmiş olmasını umdu. Yukarıya ve sıralı adamlarına bakınca onların da aynısını yaptığını gördü.

Darius hemen iki eliyle ipi tutup ayaklarını duvara yerleştirerek kendini yukarı çekip duvara tırmanmaya başladı. Elleri ve ayaklarının kendini taşımaya elverdiği ölçüde hızla ilerlerken kalbi çarpıyor ve fark edilmemeyi umuyordu. Eğer yukarıda İmparatorluk askerleri görünürse hiçbir şekilde kendilerini savunamazlardı.

Darius duvarı nefes nefese, hızla aşmaya çalışırken ayakları sıyrılıyor ve ip avuçlarını yakıyordu. Hayatının şu anki hızına bağlı olduğunu biliyordu. Etrafındaki adamlar da aynısını yaparak hayatları pahasına bir şehri istila eden karıncalar gibi duvara tırmanıyorlardı.

Dray onlar için duvarı korumak üzere homurdanarak arkada kalmıştı.

Nihayet ciğerleri yana yana, avuçları ateş içinde Darius son bir kez kendini çekip duvarın tepesine ulaştı ve yanda bulunan taştan pervaza kendini bıraktı. Bunu yapar yapmaz saflarındaki tüm adamlarıyla beraber ipi sallayıp bulundukları yerin kendi ve diğerlerinin tırmanması için güvenli olduğunun işaretini verdiler. Aşağıdaki adamları sıraya girip ipleri tutup birbirlerinden sadece birkaç adım farkla tırmanmaya başladılar. Onlarcası aynı ipi kullanıyordu.

Darius diz çöküp buradan sağladığı kuş bakışı konumla aşağıya Volkara'ya bakıyordu. Önünde duvarlarda sırayla dizili olan meşalelerin loş bir ışık vererek aydınlattığı kalenin tümünü görebiliyordu. Burası son derece iyi korunan bir kaleydi, yüzlerce asker devriye geziyordu.

Fakat yine de dikkatle bakınca oldukça rahat tavırlar sergilediklerini görüyordu. Askerlerin yarısı nöbetleri sırasında uyuyorlardı geri kalanları ise birbirleriyle konuşup dolaşıyorlar ya da oyun oynuyorlardı. Hepsinin yüzü şehrin ön tarafına dönüktü. Kimse arkaya bakmıyordu. Miğfer ve zırhlarını kuşanmamış olan, silahları birkaç adım ötede duran bu adamların hiç birinin gecenin bu vakti bir saldırı beklemediği belli oluyordu. Sonuçta böyle bir şeyi neden beklesinlerdi ki? Hangi düşman İmparatorluk'a saldıracak kadar delirmiş olabilirdi? Elbette kimse.

Darius işareti vermenin doğru zamanı olduğunu biliyordu. Yedek çengelini alıp geriye yaslandı ve ipini ateşe verip tepesinin üstünden en az on metre havaya fırlatarak geriye doğru bir kavisle gökte görünür hale gelip tekrar çöle düşmesini sağladı.

Ufukta adamlarının karşılık olarak onlara emrettiği şekilde hemen bir meşaleyi yaktıklarını gördüler.

"ÇABUK!" diye sertçe fısıldadı Darius.

Tüm adamları aynı anda çengellerini ve iplerini döndürüp duvarın kenarından aşağı indiler. Darius avucuna sardığı kumaş parçasıyla aşağı o kadar hızlı iniyordu ki kumaşın üstünden bile avuçlarının yandığını hissediyordu. Neredeyse serbest düşüşle yere inerken etrafını göremedi bile, sadece saniyeler içinde çıplak ayaklarıyla yavaş ve sessiz bir biçimde zemine dokundu.

Adamları da onunla beraber yere indiler.

Hiç vakit kaybetmeden, Darius döndü ve arkasında koşan adamlarıyla beraber şehre yönelerek en yakın asker grubunu karşılarına aldı. Hiç bir şeyden şüphe etmeyen bir askere koşan Darius, asker durumu tam fark edip o yöne dönmek üzereyken hançeriyle onu kalbinden bıçakladı.

Ardından bir diğerine gidip ağzını tutarak boğazını kesti. Sonra sırayla diğerlerinin icabına baktı.

Hepsi yol boyunca yayılarak Darius'un talimatını takip edip bir tane adamı seçti. Darius'un adamları şehri istila eden karıncalar gibiydi, sağlı sollu muhafızları katlederken İmparatorluk neyle karşılaştığını bile bilemeden cesetler sessizce yığılıyordu. Hala sisin ortasında baskına uğradıklarından habersizlerdi.

Darius şehre doğru atılıp ön girişi hedef aldı, buranın kontrolünü ön tarafın geri bölümünden ele geçirmek istiyordu. Adamlarına işaret verince hepsi durup, devasa taş sütunların ardında gizlenerek yerlerini aldılar ve ön tarafa saldırmadan önce Darius'un emrini beklediler.

Darius nefes nefese kalmış orada dururken şehrin önüne doğru bakıyordu. Yüzlerce asker rastgele dağılmıştı ve hepsinin bir noktaya toplanmasını istiyordu. Bu şekilde onları öldürmek daha kolay olacaktı, sırtlarını ona çevirmelerini istiyordu. Diz çöküp durumu tartarken planının son adımı olarak bir işaretin belirmesini bekliyor ve umuyordu.

Darius nihayet umduğu şeyin tam olarak gerçekleştiğini görünce bir rahatlama hissetti: küçük bir kayığın şehir kapılarından alevler içerisinde geçerek belirdiğini gördü.

Darius tüm muhafızların tembel tavırlarından sıyrılmalarını izledi, hepsi kayığa doğru şehrin ön kısmına yaklaşarak toplanıp hayretle önlerindeki manzaraya bakıyorlardı. Darius kalabalık iyice artana kadar bekleyişini sürdürdü.

"SALDIR!" diye bağırdı Darius.

Hep birlikte Darius ve adamları kılıçlarını çekerek öne atıldılar ve hiç bir şeyden haberleri olmayan İmparatorluk askerlerine hazır alevler içideki kayığa odaklanmışlarken arkadan saldırdılar. Askerler dönemeden boğazlarını kesip onları bıçakladılar. Henüz hiç biri durumu kavrayamadan onlarcasını öldürmüşlerdi bile.

Kalan İmparatorluk askerlerinin hepsi nihayet işgalin farkına vararak döndü. Şehir boyunca borular çalarken Darius, asıl savaşın henüz başladığı gerçeğinin farkına vardı.

Zırhlarını ve profesyonel silahlarını kuşanmış yüzlerce İmparatorluk askeri dönüp karşılık verirken Darius'un adamları kaybetmeye başladı.

Darius bir kılıç darbesinden kurtulurken bir diğeri koluna saplandı, acı içinde bağırırken kılıcı elinden düştü. Fakat hemen hançerini çekip onu öldürmek için gelen askeri bıçaklayıp boğazını kesti.

Darius eğilip kılıcını aldı ve bunu yaparken etrafında dönüp bir başka askerin boğazını daha yardı. Ona saldıran iki İmparatorluk askerine Darius kalkanını kullanarak karşılık verdi. Nihayet Desmond yetişti ve saldırganlarından birini öldürdü. Sonra Darius hızını kullanıp öne atılarak diğer askerin kafasına zırhıyla indirdi ve onu kalbinden bıçakladı. Bu olurken düşündüğü tek şey İmparatorluk'un öldürdüğü akrabaları oldu.

Darius'un halkından çoğu adam ölümü gördü ancak İmparatorluk askerleri de haklanıyordu, iki taraftan cesetler yığın halinde düşüyorlardı. Darius hız kazandığını hissediyordu. En azından bir İmparatorluk şehrine gerçekten saldırıp, kendi güçlerini kullanmışlardı, bu bile başlı başına bir zaferdi.

Şehrin ön tarafı zayıf düşünce tüm İmparatorluk askerleri dönüp Darius'la dövüşmeye başladılar. Darius'un üçüncü ve son asker grubu nihayet planlandığı şekilde görünüp ön taraftan saldırıya geçtiler. Hepsi kanalın sularında

saklandıktan sonra şehrin duvarları içindeki kuru zemine çıkıp İmparatorluk askerlerine arkadan saldırmaya başlamışlardı.

İmparatorluk askerleri kendilerini Darius'un iki yandan bastıran güçleri arasında sıkışmış buldular. Bu şekilde durum tersine döndü. Darius'un adamları hızları ve çabukluklarıyla durumu kontrol altına alırken İmparatorluk askerleri her taraftan yere düşüyordu.

Savaş devam ederken kılıçların çarpışları Darius'un kulaklarında yankılanıyor, sürtünmeden çıkan kıvılcımlar geceyi aydınlatıyor ve adamların çığlıkları kaleyi deliyordu. Etrafındaki adamlar düşüyorlardı. Yine de dövüşmeye hiç kız kesmeden devam ederek aradaki farkı kapıyorlardı.

Nihayet, zorlu bir askerle bir ileri bir geri kılıcıyla dövüştükten sonra adamı öldürmeyi başardı. Sonrasında kılıcını kaldırıp diğerine darbesini indirmeye hazırlandı.

Fakat geriye kimsenin kalmadığını görünce afalladı: İmparatorluk askerlerinin tamamı ölmüştü.

Darius ön kapıların yanında dururken etrafına dönüp arkasına bakarak şehri tarayınca gördüklerine inanamadı. Tüm adamlarının İmparatorluk cesetlerinin üstünde durduklarını gördü Önünde hem kendi halkından hem de İmparatorluk askerlerinden oluşan taze cesetlerin dolu olduğu bir şehir gördü, ay ışığı altında parlıyordu. Sessizleşen bir şehre dönmüştü.

Adamları da durumu fark etti. Birden yumruklarını ve meşalelerini havaya kaldırıp zafer nidalarıyla kulakları doldurdular.

Bunu yaparken öne atılıp Darius'u kucakladılar ve onu omuzlarına aldılar. Darius o kadar keyiflenmişti ki onlarla birlikte tezahürat ediyor biraz önce olan bitene inanamıyordu.

Bir İmparatorluk şehrini ele geçirmişlerdi.

Kazanmışlardı. Gerçekten zafer elde etmişlerdi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Gwendolyn Büyük Çöl boyunca ilerlerken açlıktan zayıf düşmüş, bacakları titriyordu; cildi acımasız sabah güneşleri altında yanmıştı. Yeni bir güne başlarken bir şekilde yine saatlerce yürüyor ve hayata tutunuyordu. Krohn ayaklarının dibinde aksayarak yürüyordu, artık sızlanmak için bile çok yorgundu. En yakınındakiler; Kendrick, Sandara, Steffen, Arliss, Brandt ve Argon'u taşıyan Atme, Aberthol, Illepra ve Stara da beraber yürüyordu onunla. Fakat halkından çok kişi, bir çoğu yolculuğu bırakmış, cesetleri çöl zeminindeki çöplere dönmüştü. Gwen ve diğerleri onları görmeyecek hatta onlar için duramayacak kadar yorgunlardı. Ne zaman biri düşse Gwen irkiliyordu hemen ardından birden bire nereden geldiği belli olmayan böcekler ortaya çıkıyor ve an içinde bedenlerin üstünü kaplayarak kemiklerine kadar tüketiyorlardı. Sanki tüm çöl düşüşlerini bekler gibiydi.

Gwen ufka bakınca, bitmek bilmeyen kırmızı tozun asılı durduğunu gördü, dört bir tarafına her hangi bir işaret bulmayı umarak baktı.

Hiç bir şey yoktu.

Dünya üzerindeki en acımasız, en zalim yerdi burası; görünürde bir düşman, bir canavar ya da her hangi bir şey yoktu sadece hiçliğin kendisi uzanıyordu. Boşluk. Hayatsızlık.

Merhametsizdi. Ona göre ölümü simgeliyordu. Sadece kendi için değil tüm halkı, buraya sürüklediği herkes için ölümdü.

Gwendolyn adımlarını peşi sıra atmaya kendini zorlarken yürümeye devam ediyordu. Sahip olduğunu hiç bilmediği derinliklerinden gücünü toplamaya çalışıyor, yürümeye, güçlü olmaya, önde durup hiç bir zaman evlerini bulamayacaklarını bildiği bir sürüye tıpkı bir çoban gibi liderlik etmek için kendini zorluyordu. Erzakları çoktan bitmişti ve su tulumları kurumuştu; boğazı o kadar kavrulmuştu ki zar zor nefes alabiliyordu. Ufukta kalan hiç bir şey olmayınca ölümden başka bir seçeneğin kalmadığını biliyordu.

Gwen eğer burada yalnız olsaydı çoktan pes edip yere düşeceğini ve ölüme teslim olmaya izin vereceğini biliyordu. Bundan çok daha kolay olurdu. Fakat gururu devam etmesi için onu zorluyordu. Diğerlerini düşündü, babası aklına gelince kendini güçlü olmak için zorladı. Babasının yerinde olsa ne yapacağını düşündü. Ondan ne bekleyeceği üzerine düşünmeye başladı.

Yürümeye devam ederlerken görüntüler görüyordu. Farklı zamanlara ve farklı yerlere dönüşler yaşıyordu. Gözlerini kırptı, bazıları kafasını karıştırıyordu; artık gerçek olup olmadıklarını ve nerede olduğunu bilmiyordu.

Zihnindeki görüntüler önünde uzanan görüntüden çok daha gerçekçi bir hal almaya başlamıştı.

Gwen babasıyla ilgili bir resim gördü. Yemek masasının başında gururla oturan genç halini gördü, gücünün doruklarındaydı, tacını takmış, kraliyet kürkünü giymişti, sakallarına ak düşmemişti henüz, ona her zaman huzur veren içten kahkahasını atıyordu. Masanın etrafında babasının sağında annesi vardı, hastalığından uzun zaman önce hatırladığı şekilde sağlıklı ve mutluydu. Kız ve erkek kardeşleri Kendrick, Gareth, Godfrey, Reece ve Luanda vardı. Altısı da gençti ve birbirleriyle anlaşabiliyorlardı. Masada oturan ebeveynlerine hayranlık duyuyorlardı.

"Sevgili annenizin şerefine!" dedi babası, gülerek bardağını kaldırıp şarabını içerken. Annesi gülümseyerek onu öpmek için öne eğiliyordu.

"Ve harika altı çocuğumuzun şerefine- hepsi kraliyeti yönetecek kana sahip," diye ekledi annesi.

"Ne zaman Kraliçe olacağım ben?" diye sordu Luanda.

Babası hala çocuk olan Luanda'ya bakıp güldü.

"Beklemelisin çocuğum. Bir gün Kraliçe olacaksın. Acele etme!"

Sonra Gwendolyn'e döndü.

"Pekiyi sen, Gwendolyn?" diye sordu ona bakarak.

Gwendolyn ona bakıp kızardı.

"Kraliçe olmak istemiyorum, baba. Sadece senin kızın olmak istiyorum."

Babası ona doğru bakarken yavaşça bardağını indirdi, gözlerinde asla unutamayacağı o bakışı görebiliyordu. Bu cevaptan ne kadar etkilendiğini, bu sözlerin onun için ne büyük anlam taşıdığını ve nasıl doğruca kalbine hitap ettiğini görebiliyordu. Ona aşkla, bağlılık hatta hayranlıkla bakıyordu, bakışları Gwen'in içine işlemişti; tüm hayatı boyunca bu bakışlar hep yanındaydı.

"Zaten öylesin çocuğum. Benim hem kızımsın hem de bundan fazlasısın."

Gwendolyn yüzünü kırbaçlayan sıcak bir rüzgar hissetti, gözlerini kırpıp etkisinden çıkmaya çalışırken gözlerine ve ağzına dolan tozu atmak için öksürdü. Rahat nefes alamıyordu, gözlerini neredeyse tamamen kapatan tozu gözlerinden silip çıkardı. Rüzgar rahatlatmamış sadece bu mümkünmüş gibi daha fazla sıcaklık getirmişti. Onu daha güzel bir yerden kopartacak güçte bir ısı.

Gwen önüne bakmak bile istemiyordu, hiç bir şey göremeyip tekrar hayal kırıklığına uğrayacağından korkuyordu ancak yine de bu sefer belki de çok uzakta, ufukta su içebilecekleri bir göl, onlara gölge edecek bir ağaç hatta belki bir mağara bulabilmek umuduyla bakmaya zorladı kendini.

Önüne bakıp kendini duruma hazırlarken hiç bakmamış olmayı diledi: hiç bir şey yoktu. Merhametsiz, acımasız hiçlikten başka.

Fakat gözüne bir şey daha takıldı: ileriye bakınca birden üstten beliren bir gölge gördü. Sanki bulutsuz gökyüzündeki tek bulut gibiydi ve ilk bakışta anlam veremedi. Olmayan şeyleri mi görüyordu artık?

Fakat tepeden geçerken bunun gerçek olduğunu anlamasıyla aklı iyiden iyiye karıştı. Bu bir bulut değildi, havada uçan kara bir gölgeydi. O kadar hızlı geçmişti ki şeklini seçmesine imkan yoktu. Ona doğru dalışa geçtikten sonra Gwen güneşe karşı gözlerini kırparken aynı hızda yukarı yükseldi. Bunun bir şeytana benzediğine yemin edebilirdi.

Sanki cehennemden çıkmış bir şeytan.

Gwen dönüp gözleriyle takip etmek istedi fakat aynı hızda uçarak çabucak görüntüden kayboldu.

Gwen sanki onları bekleyen uğursuzluğa işaret ediyormuş gibi hissedince tüyleri diken diken oldu. Gölge ona doğru yaklaşınca, sanki yaratık tarafından lanetlenmiş gibi korkunç bir his edindi.

"YETER!" diye bağırdı ses.

Bu vahşi bir çığlıktı, çaresizlik barındırıyordu. Gwen bu çığlığın aklını kaybeden ve kaybedecek başka hiç bir şeyi olmayan bir adamın çığlığı olarak tanımladı.

Gwendolyn döndü, yanında korumacı bir şekilde hırlayan Krohn vardı; Halkında küçük bir grubun Aslin önderliğinde delirmiş, hayal gören ve güneşten etkilenmiş halde ona doğru geldiklerini gördü.

"Atalarımızla beraber Halka'da ölüp güzel topraklarımıza gömülmeyi tercih ederdim. Şimdi burada öleceğiz ama gömülmeyeceğiz bile. Bedenlerimiz akrepler ve örümcekler için yemek olacak. Eğer burada öleceksem önce onu öldüreceğim! Kana kan!"

Kılıcını çekerken çıkan ses havayı kesti ve yukarı kaldırdı.

"Kraliçe'yi öldürün!" diye bağırarak yüksek bir çığlık attı.

Gwendolyn, arkasından onu takip eden bir kaç yüz insanın kılıçlarını çekip onay vererek bağırdıklarını ve ona katıldıklarını görünce şaşırdı ve dehşete düştü. Halkının yarısından fazlası Aslin'in arkasından ona saldırıya geçmişlerdi.

Gwen'in buna karşı koyacak gücü yoktu. Orada durup kaderini bekledi. Eğer halkı ölmesini istiyorsa, bunun olmasına izin verecekti. İstediklerini verecekti onlara. Bu olsa bile.

Gwendolyn Aslin'in onu öldürmek istemesine şaşırmamıştı, onu daha çok şaşırtan şey bu kadar hızlı koşmasını sağlayan ve ondan nefret etmek için kenarda tutabildiği enerjisiydi. Ondan yaklaşık on metre uzaklıktayken öyle hızlı hareket etmişti ki uyuşmuş diğerlerinin buna karşılık vermeye vakitleri olmamıştı. Gözlerinden ondan ne kadar nefret ettiği ve onun ölmesini ne kadar istediği belli oluyordu. Hayatta ondan bu kadar nefret edebilen birinin olması

kalbini dağlıyordu. Bu kadar yanlış ne yapmıştı? Herkese elinden geldiğince en iyi şekilde davranmamış mıydı?

Gwen, iyi bir Kraliçe olduğunu düşünmüştü, halkını kurtarmak için tüm bu süreçte çırpınıp durmuştu. Hatta Silesia'da diğerleri yaşayabilsin diye kendini Andronicus'a feda etmişti. Her şeyi doğru şekilde yapmaya gayret etmişti.

Fakat yine de sonu bu olacaktı: İmparatorluk çölünün tam ortasında, muhtemelen hiç var olmayan İkinci Halka'yı ararken kocasından ve oğlundan uzakta sisin tam ortasında. Halkının çoğu ondan nefret edip ölmesini dilerken.

Gwen orada gururla durarak Aslin'i karşılayıp ona ölümcül darbesini savurmadan önce hiç kıpırdamadan kendini hazırladı. Aslin kılıcını iki eliyle yukarıya kaldırmış sadece bir kaç metre öteden tam kalbine saplamak üzere aşağı indirmeye başlamıştı.

Birden büyük bir çarpışma sesi geldi. Gwen bakınca Steffen'ın öne gelip bu darbeyi engelleyerek kılıcı ikiye bölüp Aslin'in ellerinden kopartarak yere düşmesini sağladığını gördü. Aynı anda Kendrick diğer yanda belirdi ve kılıcını Aslin'in kalbine doğru sapladı. Krohn da hareket geçmişti, Aslin'in göğsüne atılıp dişlerini boğazına geçirerek onu yere yatırarak öldürdü.

Üçü hemen Gwen'in önüne geçti, ona yaklaşan her kim olursa öldürmek için atılmaya hazırdı.

Gwen, bir kez daha hep birlikte hayatını kurtaran Steffen, Kendrick ve Krohn'a karşı sevgi ve minnetle doldu, durumun altında ezilip gözlerini kırpıştırarak orada duruyordu.

Fakat savaş henüz başlıyordu. Dört bir yandan savaş çığlıkları yükselirken halkından oluşan azılı gürüh öne atıldı. Aslin artık olmasa da başlattığı bu isyan artık durdurulamazdı.

Kimse doğru dürüst düşünmeden gözleri öfkeye bürünmüş bir halde ona saldırıya geçtiler, sanki onu öldürmek kaderlerini değiştirebilirmiş gibi.

Fakat aynı zamanda halkının diğer yarısı, yüz kişi kuvvetindeki Kendrick, Steffen, Brandt, Atme ve onlarca Gümüş üyesi onu korumak ve güruha saldırmak için kılıçlarını çektiler.

Gwen'in kalbi ortaya çıkan bu savaş karşısında ortadan ikiye bölünüyordu. Birlikte dövüşmüş ve savaş vermiş savaşçıları, eski ortakları, eski hemşerileri bir zamanlar ona kardeş gibi yakın olan bu adamlar şimdi birbirleriyle savaşıyorlardı. Hepsi büyük savaşçılardı, güçleri birbirlerine denk bu adamlar şimdi düşman gibi birbirlerine saldırıyorlardı. Çöl göğünün altında kılıçlar çarpışırken çığlıklar ve feryatlar yükseliyor; adamlar birbirlerini zalimce öldürürken çöl zemini kanla kırmızıya dönüyordu. Gwen, güneş yüzünden akıllarını yitirdiklerini biliyordu, şimdiden yarısının ne için savaştığını bile

bilmediğini fark ediyordu. Sadece öldürmek bundan daha fazla olarak da öldürülmek istiyorlardı.

Steffen öne atılıp Gwendolyn'in iki yanında bulunan iki adamı kılıcıyla durdurduktan sonra birinin karnını yardı ve hançerini çekip diğerinin kalbine sapladı.

Brandt öne gelip topuzunu ışık hızıyla savurarak Kendrick'e inmek üzere olan bir darbeyi durdururken Atme yanına gelip baltasını salladı ve Brandt'ın sırtına fırlattığı kılıç hedefini vurmadan adamı öldürdü.

Krohn, Gwendolyn'e yakınlaşan saldırganların üstüne atılarak diğer herkesten çok adamı öldürüyordu.

Kendrick döndü ve kalkanıyla iki kılıç darbesini savuşturup etrafında tur attı ve kalkanını silah olarak kullanıp adamın birinin yüzüne indirdi sonra dönüp diğerini göğsünden tekmeleyip sırt üstü yere gönderdi. Ona ikinci kez saldırdıklarında yana adım atıp darbelerinden sakınırken aynı zamanda ikisini de göğsünden yararak öldürdü.

Ölü askerin elinden bir mızrak düşerek Gwendolyn'in bileklerine kadar yuvarlandı. Kafasını kaldırınca Kendrick'in fark etmediği bir adamın arkasından ona saldırmakta olduğunu gördü ve hiç düşünmeden davrandı: mızrağı alıp adamın sırtına fırlattı. Adam tökezleyerek yüzükoyun Kendrick'in ayaklarının dibine düştü.

Kendi halkından olan bu adamı kendi elleriyle öldürmüştü, adam yere düşerken Gwendolyn karnına yumruk yemiş gibi hissediyordu. Çok iyi bildiği bu adam, babasına ilk günden bu yana sadık olmuş Kraliyet Sarayı'nın yerel lorduydu. Halkı için bugünün kötü bir gün olduğunu biliyordu. Açlık, delilik ve umutsuzluğun insanları bu raddeye getirebileceğine inanamıyordu. Gwen hepsine bağırıp tüm bu deliliğe son vermelerini ve medeni olmalarını istedi. Fakat bunu nasıl durduracağını bilmiyordu. Bu sanki tam gözünün önünde korkunç ve durduramadığı bir kabusun hayat bulması gibiydi. Büyük bir şeytanlık hareket geçmişti ve bu adamların hepsi ölene kadar son bulmayacaktı.

Adamlar birbirlerini sağlı sollu katlederken, kılıçların çarpışma sesleri hiç bitmeyecek gibi geliyordu. Sonunda, toz ve ışık bulutlarının ortasında ortama bir sessizlik hakim oldu.

Sanki dünya durmuştu. Gwen önüne bakınca çöl zemininin ölülerle dolu olduğunu gördü. Hareket eden bir şey, bir hayat belirtisi görmek için kıvranıyordu.

Bunun yerine daha çok ceset görüyordu.

Gwendolyn etrafına bakınca Kendrick,Steffen ve beraberinde Brandt, Atme, Aberthol, Illepra, Argon, Stara, Arliss, Sandara ve Gümüş üyelerinin yarısı ve bir de Krohn'un hala hayatta olduğunu görünce çok rahatladı.

Fakat hepsi buydu. Halkından bir kaç yüz kişi, Halka sürgününden geriye kalan insanlar- şimdi ölmüştü. O ve yaklaşık bir düzine insan geriye kalmıştı.

Gwen nefes alamıyordu. İnsanları ölmüştü. Kendi elleriyle öldürülmüşlerdi.

Bu onu ne yapardı? diye düşündü. Kimin Kraliçesiydi?

Gwen dizlerinin üstüne çöküp saçlarını tutarak ağlamaya başladı.

İşler nasıl bu kadar korkunç bir şekilde ters gidebilir diye merak etti.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Karanlık gökler ve yükselen dalgaların içine doğru ilerlerken Thor, küçük kayığın içinde oturuyor, diğerlerine bakarak işlerin nasıl bu kadar değiştiğine hayret ediyordu. Gurubundaki tanıdık yüzler Reece, Selese, Elden, Indra, O'Connor ve Matus'un yanı sıra artık onlarla birlikte oturup onlara hayat dolu gözlerle bakan yeni bir yüz vardı: Melek. Kızın onlarla birlikte grubun yeni üyesi olarak oturması Thor'u hayret ettiriyordu. Orada parıldayarak oturan genç kız, hayat ve neşe doluydu. Diğerlerinin sahip olduğu ciddi ve katılaşmış yüzlere karşı tam bir zıtlık oluşturuyordu.

Thor onun yanında oturuyordu, hastalığından dolayı ona mesafe koymamıştı ama elbetteki çektiği acıdan diğerleri kadar hoşnutsuzdu. Hepsi ona kendilerinden biri, sanki grubun en başından beri bir üyesi ve sanki hastalığı hiç yokmuş gibi davranıyordu. Thor onun burada olmasından keyif alıyordu. Çektiği onca acıdan sonra sahip olduğu mutluluk ve hayat dolu olmasına hayrandı. Onun rol modeliydi. Sanki hiç acı çekmemiş ve kendiyle ilgili hiçbir terslik yokmuş gibi davranıyordu; adadan kurtulduğu için duyduğu neşe belli olurken özgürlük hissiyle dolup taşıyordu. Thor dünyayı onun gözlerinden görmeye başlamıştı ve her şey şimdi ona yepyeni geliyordu.

Engin denizin üzerinde seyrediyorlar, akıntı onları kararan ufka çekiyordu. Thor bir amaçsızlık hissiyle doluyordu, ilk kez nereye gittikleri hakkında bir fikri yoktu. Her zaman onu yönlendiren bir amacı olduğunu hisseder, Guwayne'i bulmak için nereye yol alması gerektiğini bilirdi. Onu bu adada bulacağından emindi. Nasıl bu kadar yanılmıştı? Hisleri onu yanıltmaya mı başlamıştı?

Ancak Guwayne görünürde yoktu ve onunla ilgili hiçbir ipucu da mevcut değildi. Thor 'un nereye gitmesi konusunda hiçbir fikri yoktu. Yol alırken bunun artık Tanrı'ya kaldığını, onu nereye götürürse oraya gideceğini hissediyordu. Guwayne'i bir daha asla bulamayacağına dair kötü bir his taşımaya başlamıştı.

Thor kardeşlerinin üzgün, bunalımlı yüzlerini görüyordu, hepsinin başına çok şey gelmişti ve sonraki duraklarının neresi olduğuna dair hiç fikirleri olmadığı belli oluyordu. Halkları uzakta, düşman İmparatroluk'taydı, tabii o da hala hayattalarsa. Thor, Gwendolyn'i düşününce karnına yumruk yemiş gibi oluyordu. Ona dönüp yardım etmek istiyordu fakat dünyanın bir diğer ucundaydı ve Guwayne'i hala bulamamıştı.

Thor yukarı bakıp Lycoples'ten bir iz ararken nerede olduğunu merak etmekten alamadı kendini. Fakat tüm görebildiği gittikçe artan bulutlardı ve ejderhaya ait her hangi bir işaret yoktu. Duyduğu tek şey rüzgarın giderek artan şiddetiyle uğuldamasıydı.

“Bir balık!” diye bağırdı Melek heyecanla, ayağa kalkıp suları izlerken ellerini çırpıp yerini gösteriyodu.

Thor bakışını takip edince tüm yolculuklarında onlara eşlik eden ve sıklıkla gördükleri beyaz ve mavi bir balığın yüzeye çıkıp dalgalar arasında kaybolduğunu gördü. Balığın ona bu denli keyif vermesi Thor’u hayrete düşürdü ancak sonra onun hiç odadan ayrılmamış olduğunu düşününce her şeyin ona yeni ve heyecan verici gelmesini anladı.

Melek okyanusa keyifle baktı.

“Hep başka bir yere gitmek istemiştim,” dedi. “Her hangi bir yere. O adaya bir daha adım atmadığım sürece neresi olduğu önemli değildi. Oradakilerin hepsi ölmeyi bekliyordu.”

“Biz beklemiyor olabiliriz,” dedi Elden ufka bakarak, “ama çok yakında ölebiliriz.”

Hepsi döndü ve baktığı yere baktı, Thor önlerindeki manzarayı görünce kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Tepelerindeki güneşli gök, ileride tamamen kara ve köpüklüydü. İnanılmaz bir hızla doğruca onlara gelen sağlam bir su dalgasını gördü. Bir sağanak, devasa bir fırtınaydı bu, an be an Thor rüzgarın güçlendiğini ve kayığın giderek daha sert sallandığını hissediyordu.

“Bir gemiye ihtiyacımız var,” dedi Reece.

Thor bu fırtınadan uzaklaşıp yolundan çekilmeleri gerektiğini biliyordu. Aceleyle ayaklarının üstüne zıplayıp yelkenleri açmaya başlayınca diğerleri de ona katıldı. Bazıları yelkenleri kaldırıp indirirken diğerleri dümene geçti, geri kalanlar da kürek çekmeye başladı. Hepsi fırtınadan kaçmaya uğraş vererek ellerinden geldiği kadar fazla çalışıp rüzgarı ters yönden yakalayarak kayığı döndürmeyi başardılar. Karanlığa doğru olmadığı sürece artık hangi yöne ilerlediklerini umursamıyorlardı.

Rüzgarı alıp hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde hareket ederken kayıp sert bir şekilde yanlarına yatıyor, etraflarında bembeyaz köpükler oluşuyordu. Aldıkları hıza rağmen Thor dönüp ufku inceleyince fırtınanın üstlerine geldiğini gördü. Çabaları boşunaydı. Bulutlar aralarındaki mesafeyi kapatırken yarışan bir çita gibi görünüyorlardı.

Daha da kötüsü, Thor acımasız suların, kayığı on defa alabora edecek kadar büyük, devasa dalgaların onlara doğru geldiğini gördü.

Thor kötü hisse teslim olup yutkundu, ileriye bakarak bir sığınak, belki bir başka ada görmeyi umarak rüzgarın onları nereye yönlendirdiğini anlamaya çalıştı. Fakat önlerindeki manzara arkada bırakmaya uğraştıklarından da fenaydı. Ejderha’nın Omurgası. Tam yolunun üstünde duruyordu, rüzgar onları köpüren ve çalkanan denizle birlikte oraya sürüklüyordu.

İki ölümcül nokta arasında kalmışlardı ve Thor hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu. Her ikisi de kolaylıkla kayıklarını paramparça edebilirdi. Diğerleri de kararsızlıkla donmuş görünüyorlardı, hepsi doğanın gücü karşısında afallamıştı.

Rüzgar o denli uğulduyordu ki Thor kendi düşüncelerini bile duyamıyor ve kaçınılmaza doğru yaklaştıklarını görüyordu. Kendilerinden daha büyük bir şeye yakalanmışlardı ve yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Küçük bir kayık içindeydiler, bu aslında Gwendolyn'in gemisinin filikasıydı; engin denizler ve özellikle de böylesi bir fırtınaya uygun değildi. Aslında bunun gibi bir fırtınayla hiç karşılaşmadan yolculuklarını bu raddeye getirebildikleri için şanslılardı. Thor bunun ilk fırtınaları olduğunu fark etti.

Öfkeli fırtınanın mesafeyi kapatarak sadece yüz metre kadar önlerine geldiğini gördü Thor. Rüzgar ve artan yağmur yüzünden kayıkları iyice sallanıyordu, sular önce beş sonra on metre derken hiç olmadığı kadar yukarılara çıkıyor sonra aynı hızla iniyorlardı. Thor karnında tuhaf hisler hissediyordu.

Rüzgarın şiddeti artarken yelkenleri yırtılıyordu. Thor havada uçarak gözden kayboluşunu izledi. Gelecek olan şiddete hazırlanmaları gerektiğini fark etti.

"Yere yatın!" diye bağırdı Thor. "Tahtaların üstüne yatın! Bir şeylere tutunun ve sakın bırakmayın!"

Hepsi emrini takip ederek güverteye atladılar. Sadece Melek, orada durup göğe hayretle bakıyordu, içlerinde en cesur duran oydu. Dalgalar etrafında çarpıp duruken Thor Melek'in kayarak kenara doğru gitmek üzere olduğunu gördü.

Thor atıldı, bir dalga kayığın kenarına çarpmadan hemen önce üstüne kapaklandı. Onu yeniden içeri çekti ve dalgalar kayığın içinde onları bir o yana bir bu yana savururken ona sıkı sıkı sarıldı.

"Bana tutun!" diye bağırdı rüzgarın üstünden.

Thor cüzamlı olan koluna sarılıp onu tüm gücüyle tuttu, hiç umurunda değildi. Diğer eliyle güverteye sabitlenmiş ahşap direği sıkı sıkı kavrıyordu.

Son dalgadan sonra ifadesi yerini korkuya bıraktı.

"Korkuyorum," dedi bir başka dalga üstlerine gelirken, titreyerek.

"Korkma," dedi. "Her şey yoluna girecek. Seni tutuyorum. Bana bir şey olmadan sana hiçbir şey olmaz. Yemin ederim. Tüm Tanrılar adına söz veriyorum," dedi, hayatında hiçbir konuda bu kadar ciddi olmamıştı.

Kız Thor'un beline yapışırken tırnakları derisine geçiyordu, bu esnada çarpan devasa bir dalgayla çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Dalganın ağırlığı sanki Thor'un kaburgalarını kıracak gibiydi.

Birden ikisinin de suyun altına doğru, dalgalar arasında giderek dibe doğru çekildiklerini hissetti. Tüm silah arkadaşlarının tepe taklak olup döne döne

suyun içerisine düştüklerini gördü. Kendisi de gittikçe daha dibe çöküyor ve yüzeye çıkamıyordu.
Bu karmaşa içerisinde, sular gözleri, kulakları ve burnuna dolarken başka hiçbir şey düşünemiyordu. Basınç üzerine çökerken tek bir şey vardı zihninde: *Melek'i tut. Ne olursa olsun, onu tut.*

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alistair, yanında Erec'le birlikte geminin pruvasında durup diğerleriyle beraber ağzını kocaman açtığında gösterdiği sıralı yüzlerce tırtıklı dişleri ve tiz sesiyle üstlerine gelen yaratığa bakıp onları yutmasına kendilerini hazırlamaya çalışıyorlardı. Alistair bu yaratığın gemilerini yutmaya çalıştığında sadece bir ısırığın gemiyi ortadan ikiye bölerek öfkeli okyanusun dibine göndereceğini ve eğer önce dişlerinin arasında ölümü tatmazlarsa hepsini boğacağını biliyordu. Doğruca canavarın ölüm saçan ağzına ilerlemişlerdi ve geri dönemezlerdi.

Alistair, eğer kurtulmak istiyorlarsa hemen bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Etrafında korkuyla felç geçiren adamlara bakınca sadece ölümü karşılamaya hazırlanmaktan başka yapacakları bir şey olmadığını gördü. Onları suçlayamazdı. Yapacak bir şey yoktu. Karşısında duran kaderlerine, hiçbir silahın hakkından gelemeyeceği bu canavara bakıyorlardı.

Alistair bu şekilde ölmek istemiyordu, dahası kendinden bile çok sevdiği Erec'in bu şekilde ölmesini istemiyordu. Onu kaybetmeyi, birlikte olamayacaklarını, onun bu gemide, bu korkunç denizde öleceğini bilmek özellikle de karnında bebeğini taşırken dayanabileceğinden fazlası demekti.

Alistair gözlerini kapattı, kaderlerini değiştirmeye ve önlerindeki bu kaderi kabul etmemeye kararlıydı ve işte o anda zamanın donduğunu hissetti. Tüm vücudunun alev gibi yandığını, ısıdan delindiğini, kriz zamanlarında her zaman olduğu gibi içinden yükselen o tanıdık enerjiyi hissediyordu. Bunu anlamıyordu ve her zaman kontrol edemiyordu. Üstüne çökerek onu devre dışı bıraktığını, vücuduna yayılan bir ısı seliyle kendisinin ve vücudunun artık bir olmadığını hissediyordu.

Lütfen Tanırm, diye dua etti, onu dinlediğini hissediyordu. *Bana verdiğin gücü bağışla. Bu yaratığın bizi yok etmesini durdurmama izin ver. Tüm bu insanları kurtarmama, Erec'i ve çocuğumuzu kurtarmama izin ver.*

Alistiar ısının avuçlarına dağıldığını hissetti, o kadar güçlüydü ki onu kontrol edemiyordu; sonra aniden ısı son hızla yayıldı. Alistair gözlerini açınca zaman ve mekanda yol alarak içinde bulunduğu ana geri döndüğünü hissetti.

Hiç korkmadan canavara bakıp kollarını kafasının üstünde kaldırdı. Avuçlarını canavara yöneltip enerjinin öne gitmesine izin verdi.

Alistair, avuçlarından yayılan iki kürenin yaratığa doğru gitmesini hayretle izledi. Çok hızlı olmuştu, neredeyse göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede gerçekleşmişti. Yaratığın pençeleri ona doğru gelirken Alistair kendini hazırladı ve ışık ani bir patlama gücüyle etkisini gösterdi.

Işık küreleri karanlık gökleri sanki fırtına içinde çakan şimşekler gibi aydınlattı ve Alistair, yaratığın ellerinin iki yana döndüğünü gördü. Gemilerini yok etmek yerine canavar aşağı çekilip onları ıskalayarak geminin yanına düşmüştü; oysa o darbeyle ölecekleri kesindi.

Yaratık suya öyle bir kuvvet ve hızla düştü ki birden koca bir dalga sanki sudan çıkan bir dağ gibi yükseldi. Yer değiştiren su, iyice yukarı çıkarak devasa bir dalgayla gemiyi yukarı taşıdı.

Alistair gemi dalgayla beraber aşağı çarpmadan önce havaya yaklaşık yirmi metre yükseldiğini hissetti.

Korkunç bir çatırdama sesi havayı delince Alistair baktı ve donanmadaki gemilerinden birinin dalganın indiği ters tarafa, Ejderha Omurga'sının tırtıklı kayalarının olduğu yöne düştüğünü gördü. Anında parçalara bölünürken adamları havada uçup çığlık atıyor ve öfkeli denize düşüyorlardı. Alistair yüzlerce adam ölümü karşılarken irkildi.

Sonra canavar öfkeyle döndü ve Alistair'e odaklandı. Ruhsuz gözlerindeki hiddeti ve onu öldürmek için ne kadar kararlı olduğunu görebiliyordu. Nefretle pençelerini kaldırıp yeniden geminin üstüne indirmeye hazırlandı.

"Alistair, yere yat!" diye bağırdı Erec, canavarın ona doğru geldiğini görüp onu korumaya çalışarak.

Fakat Alistair onu görmezden geldi. Onun veya her hangi birinin korumasına ihtiyacı yoktu. İçinde Tanrı'nın gücü vardı ve Tanrı'nın gücünün dünya üzerindeki tüm yaratıklara üstün geleceğini biliyordu.

Alistair yeniden kollarını kaldırıp canavar ona doğru alçalırken onu nişan aldı.

Işık küreleri ortaya çıkarken bu sefer canavarın pençelerini geminin diğer yanına yönlendirmeyi başardı ve böylece gemilerine darbeyi kaçırıp başka bir devasa dalga kaldırdığını gördü.

Tahtaların çatırdaması ve adamların çığlıkları yeniden havayı doldururken Alistair dönüp bir başka geminin dalgalarla Ejderha'nın Omurgası'na çarpıp adamların ölümüne sebep olduğunu gördü.

Yaratık öfkeyle döndü, bu sefer Alistair ne yaptığını anlayamadan hedefini Erec'in gemilerinden bir başkasına çevirdi. Bir an sonra pençelerini geminin tam ortasına indirince gemi paramparça oldu. Direk ve yelkenleri dümdüz olup güverteye yapışarak gemiyi milyonlarca parçaya böldü. Adamlar çığlık atarak ağırlığı altında ezilirken Ejderha'nın Omurgası'nın olduğu fırtınalı denizlerde korkunç bir ölümle karşılaştılar.

Alistair, yönünü yeniden ona çeviren yaratığı inceledi, onu hafife almıştı. Düşündüğünden çok daha güçlüydü. Onu engellemeyi başarmış olsa da tamamen

durdurmaktan uzaktı. O adamların ölümleri zihnine kazınmıştı. Bu kadar yoğun bir güçle daha önce hiç karşılaşmamışlardı.

Rüzgar uğulduyor, fırtına hiddetleniyordu; devasa dalgalar hiç durmadan onları yalayarak yukarı çıkarıyor ve yeniden denize indiriyordu. Öfkelenen yaratık gözlerini Alistair'e dikti ve bu sefer gözlerindeki kararlılığı görebiliyordu Alistair. O da Alistair'in sahip olduğu güçle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Canavar, tüm vücudunu ortaya seren uzunluk ve ağırlığıyla üstüne geldi, kolları açarak öne daldı sanki göbeğinin tüm ağırlığını alıp geminin üstüne inmeyi hedefliyordu. Gökte geriye kalan ışık da canavarın gölgesi altında kararırken tüm ağırlığıyla geminin üstüne iniyordu.

Gemideki tüm adamları çığlık atıp korkudan titriyor, ellerini kafalarına götürüp sinerek ölümü karşılamaya hazırlanıyorlardı. Orada dimdik duran Erec hariç hepsi.

Alistair ise hiç sinmedi ve geri çekilmedi. Durduğu yerde avuçlarını kafasının üstüne kaldırmış bekliyordu. Yaratık artık sadece birkaç adım ötesinde onlara doğru gelirken içinde bulunan tüm gücü son damlasına kadar çağırdı. Annesine ve sahip olduğu güce dair bir resim zihninde çaktı. Etrafını çevreleyen ışığı gördü. Yenilmez ve nüfuz edilmez bir ışıktı bu.

Annesinin sıradan bir kadın olmadığını biliyordu. O özeldi. İçinde, önemli bir kaderi yaşayacağı bir güç taşıyordu, bu güç nesiller boyu bir kez gelirdi. Kral ve Kraliçe kökenliydi bu güç hepsinden önemlisi ise Tanrı'nın sınırsız gücüyle harmanlanmıştı.

Bu yaratıktan daha güçlü olabileceğini biliyordu. Gücüne, tüm sahip olduğuna izin vererek öne çıkarmalıydı.

Alistair iki avucunu kaldırınca, içinden çıkan yoğun bir ısı dalgası hissetti ve ellerinden yayılan daha önce hiç görmediği kadar parlak sarı bir ışık gördü. Bu ışık, tam üstünden yaratığın göbeğine ulaşmış ve onu yarı yolda durdurmuştu.

Alistair avuçlarını iyice yukarı kaldırırken tüm gücüyle mücadele ediyor, onları kaldırmaya çalışırken artık kolları ve bilekleri titriyordu.

Alistair aniden gücün içinde patladığını hissetti ve yaratığın tiz bir çığlıkla dönüp haykırarak yüzlerce metre yukarı uçmasını hayretler içinde izledi. Onu göğe doğru itmeye odaklandı ve bunu yaptığında yaratık hiç durmadan ileriye uçarken üstünde kurduğu hakimiyeti hissediyordu. Çok güçlü olduğunu duyumsuyordu.

Alistair kollarını uzattı ve bunu yapınca yaratık iki yana sallanarak uçtu. Alistair Ejderha Omurgası'nda göğe kadar uzanmakta olan kayalıkları gördü yaratığı tam bu kayalıkların üstüne gelene kadar itti sonra aniden kollarını tüm gücüyle çekti.

Yaratık kolları ve bacakları salınarak Omurga’nın keskin kayalıklarına, doğruca dibe düşerek iniyordu. Alistair onu hiç durmadan aşağı çekti ve sonra yaratığın Ejderha’nın Omurgası’na kafadan ayaklarına kadar girmesini sağladı.

Canavar orada korkunç bir görüntüyle, hiç kımıldamadan uzanıyor, kan gölü yavaşça denize karışıyordu.

Ölmüştü.

Alistair, Erec ve diğerlerinin dönüp ona hayret içinde baktıklarını gördü. Verdiği çabadan dolayı orada titreyerek duruyordu. Erec yanına gelip elini beline sardı.

Artık Ejderha'nın Omurgası'nın neredeyse sonuna gelmişlerdi, hemen önlerinde masmavi gök belirmişti. Bir büyük dalga daha gemilerini kaldırdı ama bu sefer geriye atmak yerine onları ileriye, güneşli göğün sakin denizine doğru çıkardı.

Rüzgar durgundu, diğerleri de öyle, dalgalar da; gemiler doğrulmuşlardı. Alistair inanmadan bakıyordu. Başarmışlardı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Luptius, İmparatorluk Başkenti'nin Büyük Salonu'ndaki Büyük Konsey'e ait yüzlerce sütunla çevrili parlak, siyah granitten yapılma yuvarlak masanın başında oturup hepsi genç ve aptal olan tüm konsey üyelerine midesi bulanarak bakıyordu. Burası artık bildiği, bir zamanlar İmparatorluk'un güçlenmesi için danışılan ve geçen ay vakitlerinden beridir ortaya çıkan ihtilaflara asla izin vermeyecek merhametsiz Büyük Konsey değildi. Keyfi yoktu ve sinirini birinden çıkarmaya hazırdı.

Korku salmak için tasarlanan bu binada oturup masanın etrafında toplanmış, neredeyse tüm İmparatorluk ırklarının dişli adamlarının oluşturduğu İmparatorluk'un Altı Boynuz'unun temsilcilerine bakıyordu. Bölgenin valileri, ordu kumandanlarıydı, hepsi on milyonlarca İmparatorluk vatandaşını ve sayısız eyaleti temsil ediyordu. Luptius sırayla hepsinin yüzüne bakarken bitmek bilmeyen toplantıda saatlerdir süren söylemleri ve düşünceleri üzerinde kafa yoruyordu. İmparatorluk'un her köşesinden haberler geliyordu. Andronicus'un ardından Romulus'un ölüm haberinin yarattığı etki eyaletlere yayılmış, güç savaşları ve iç ihtilaflar bitmek bilmez bir duruma ulaşmıştı. Üstün lider olmadan İmparatorluk'un bu hale geleceğini biliyordu.

Hala Halka'yı işgal eden Romulus'un milyonlarca adamının lidersiz, amaçsız kaldığına, bunun kargaşaya yol açtığına; Romulus'un Volusia'nın ellerinde can verdiğine; Volusia'nın ordusu ve darbe girişimlerine dair sayısız haber alıyorlardı. Hepsi bir didişme içindeydi ve bu adamların hiçbiri aynı şekilde hareket etme konusunda bir anlaşmaya varamıyor, güç için birbirleriyle savaşıyordu. Luptius, hepsinin Romulus'tan boşalan yere geçmek istediğini biliyordu. Bu toplantı İmparatorluk'la ilgili haberlerin değerlendirmenin yanı sıra bir güç sınavıydı.

Seçimlerin yapılıp yapılmaması, askeri kumandanların yönetimi devralıp almaması, hangi eyaletin daha güçlü olduğu ve hatta başkentin taşınması konusunda devam eden tartışmalar vardı.

Luptius sabırla hepsini dinledi, desteklediği demokratik yaklaşım ortama hakimdi. Sonuçta Andronicus ve Romulus despotlardı ve Büyük Konsey onlara boyun eğerek tüm istediklerini vermek zorunda kalmıştı. Artık öldükleri için Luptius özgürlüğün ve baskın gelen tek bir liderin olmamasının keyfini çıkarıyordu. Daha kontrollü bir kargaşaydı.

Fakat hepsi Luptius'un onlara başkanlık etmesi için bakıyorlardı. Grubun neredeyse seksene merdiven dayamış, yaşını ele veren solgun sarı kel kafasıyla beraber en yaşlısı olarak, kumandan olma heveslisi değildi. Tüm hayatı boyunca

olduğu gibi sahne arkasından ipleri tutmayı tercih ediyordu. Eski bir İmparatorluk sözünü kulağına küpe yapmıştı: Üstün Kumandanlar gelir ve gider fakat Konsey üyeleri sonsuza kadar yönetimdedir.

Luptius tüm bu karmaşanın dinmesini, bu aptal adamların nihayet yüzleri maviye dönerek Volusia hakkında ne yapacaklarını tartışmalarını, nihayet karar veremeyip ona dönmelerini bekledi.

Hazır olduğunda, boğazını temizledi ve her birinin gözüne baktı. Gerginliği en çok sessizliğin perçinlediğini biliyordu. Sakin tutumunun hepsi üzerinde en çetin generalin emirlerinden bile daha çok rahatsızlık verdiğini biliyordu. Nihayet konuştuğunda sesinde güçlü bir hakimiyet vardı.

"Bu genç kız bir tanrıça olduğunu düşünüyor," dedi, "Volusia. Bir kaç adamı öldürmek İmparatorluk için bir tehdit sayılmaz. Hizmetimizde milyonlarca askerimiz olduğunu unutmayın."

"Ancak onları yönetecek kimse yok", diye cevapladı konsey üyelerinden biri. " Bana kalırsa güçlü bir liderin arkasında olan sadece binlerce askerin olması, milyonların arkasında hiç bir liderin olmamasından daha tehlikeli."

Luptius kafasını salladı.

"İmparatorluk askerleri her zaman olduğu gibi Yüksek Konsey'in emirlerini takip edip yerine getireceklerdir," dedi cevap olarak. "Onu savaş alanında karşılayıp daha fazla yakınlaşmadan sahip olduğu avantaja bir son vermeliyiz."

Adamlar gözlerinde endişeyle ona baktılar.

"Bu akıllıca olur mu?" diye sordu konsey adamlarından biri. "Neden onu başkente getirmiyoruz? Burada şehrin kaleleri ve koruma sağlayan milyonlarca adamımız var. Orada ise onu istediği şartlarda karşılamış oluruz."

"Biz de tam olarak bunu yapacağız çünkü bu onun hiç beklemediği bir adım olacak. Elçimizin barış teklifini de beklemiyor olacak."

Tüm adamlar afallayarak birbirlerine bakarken oda sessizleşti.

"*Barış mı*?" diye sordu adamlardan biri öfkelenerek. "Ona, toprakları gasp etmeye cüret eden Volusia'ya barış mı teklif edeceğiz?"

"Ondan korkacak bir şeyin olmadığını söylemiştiniz," dedi bir diğeri. "O zaman neden ona barış teklifi götürelim?"

Luptius gülümsedi, bu adamların sabırsızlığı ve aptallığı onu sinirlendiriyordu.

"Ona barış *teklif edelim* dedim," diye açıkladı. "Barış sağlayalım demedim."

Hepsi şaşkınlıkla ona baktı. Luptius derin bir nefes aldı, sabrı tükeniyordu. Konseyden her zaman bir adım önde olurdu bu yüzden hiç biri Üstün Kumandan özelliklerine sahip değildi.

"Volusia'yı savaş alanında karşılayıp ateşkes teklif edecek bir elçi göndereceğiz. Bizzat kendim önderlik edeceğim. Şartları konuşmaya geldiğinde

onu kuşatıp öldüreceğiz."

"Pekiyi bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu içlerinden biri.

"Ordusunun kumandanı satın alındı. Ona ihanet edecek. Bunun için ona çok yüklü bir ödeme yaptım."

Odaya koyu bir sessizlik hakim oldu, diğerlerinin bundan çok etkilendiğini hissedebiliyordu. Hepsi ona gıpta ediyor, ağzından çıkacakları merakla dinliyorlardı.

"Yarın sona ermeden," diye sonuçlandırdı Luptius, bu düşünce üzerine gülümseyerek, "bu genç kızın kafası mızrağın ucunda olacak."

OTUZUNCU BÖLÜM

Godfrey altından yapılma bir balkonda, gösterişli ipek koltuğa yaslanırken hizmetliler onu yelliyor ve üzümle besliyorlardı. Durumun nasıl bu raddeye geldiğine hayret ediyordu. Bir kaç saat önce çamurlu zemininde, sadece ona bakıp onu öldürmekten mutluluk duyacak insanlarla birlikte kokuşmuş bir hücrede kilitliydi. Çıkış yoktu, ölüm ve işkence arasında seçim yapması gerekiyordu. Karşısında şanslıysa ölüm, değilse işkence duruyordu. Oradan kesinlikle kurtulamayacak gibiydi.

Fakat şimdi burada, mermer ve altından yapılmış denizin kıyısında parıldayan bu villanın su kenarına oyulmuş gösterişli balkonunda gördüğü en güzel manzaralardan biriyle karşı karşıyaydı. Önünde parlak gemilerin doldurduğu parıltılı liman uzanıyordu, ayaklarının dibine dalgalar çarpıyordu. Godfrey hiç durmadan lezzetli yiyeceklerle beslenirken o, Akorth, Fulton, Merek ve Ario kendilerini şımartıyorlardı.

Godfrey arkasına yaslandı ve silip süpürdüğü geyik eti, havyar ve egzotik meyvelerden sonra ilk şarap tulumunu bitirirken geğirdi. Yanında Akorth, Godfrey'in tattığı en yumuşak tereyağıyla beraber bir somun ekmeği alıp hepsini tek başına mideye indirdi. Godfrey ne kadar aç olduğunu unutmuştu, günlerdir güzel bir yemek yememişti. Burada tattığı en güzel yemekleri yemişti.

Godfrey ipek sandalyesine yaslandı, kollarını karışık şekillerde kakılmış altın kolçaklarda dinlendirirken onu esir alan adamlara merakla baktı. Karşısında, balkonun diğer tarafında ona gülümseyerek bakan yarım düzine Finli aynı komforlu sandalyelerde oturup onları inceliyorlardı. Hiç biri ne bir şey yiyor ne içiyordu. Hiç birinin buna ihtiyacı yoktu: yemekler boldu ve Godfrey hayatlarının her gününde bu ziyafetin onlar için sıradan olduğundan emindi. Bunun yerine yüzlerinde gülümsemeyle sakince oturup Godfrey ve arkadaşlarını izlerken şaşırıyorlardı.

Godfrey, haklarında ne düşündüklerini merak etti. Acınası bir manzarayla karşı karşıya olduklarını düşündü. Godfrey, şanlı bir savaşçı görüntüsünden çok uzaktı; Akorth ve Fulton ondan daha da beter durumdalardı, ikisi de at gibi yiyen ve iki kat fazla içen aşırı kilolu tiplerdi. Merek, çopurlu suratı ve pörtlek gözleriyle tam bir suçluya benziyordu, gözleri sürekli fıldır fıldır oynuyor, sanki masanın altından gümüşleri çalacakmış gibi duruyordu. Ario ise büyükbabasının evinden çıkıp bir yerlerde kaybolmuş bir çocuk gibiydi.

"Şunu söylemeliyim ki sizler gördüğüm en acınası kahramanlarsınız," dedi liderleri gülümseyerek. Kendini Fitus olarak tanıtan bu adam ortalarında otururken diğerleri onu dinliyorlardı. Godfrey bu Finliler hakkında ne düşünmesi

gerektiğini bilmiyordu, onlar gibisine daha önce rastlamamıştı. Orada, büyük ışıldayan ela gözleri, parlak kızıl saçları, çok soluk tenleri ve soluk çilleriyle son derece rahat bir şekilde oturuyorlardı. Saçları çok dikkat çekiciydi. Öyle parlak ve kafalarının o kadar tepesinde bulunuyordu ki başka bir şeye odaklanmak neredeyse imkansızdı. Parlak kırmızı cübbe giyiyorlar; uzun, cılız ve soluk parmakları uçlarından sanki onlara çok uzun geliyormuş gibi dışarı çıkıyordu, ayakları yere zar zor ulaşıyordu.

En garibi de bu adamların yüzlerinden zengin olduklarının anlaşılmasıydı. Şımartılmışlardı. Daha önce onlardan daha zengin kimseyle, krallarla bile karşılaşmamıştı. Varlıklarında bir şey vardı, onlardan aldığı hisle, bu adamların *cidden* çok zengin olduklarına dair hiç bir şüphesi kalmıyordu. Dahası, istediklerini her zaman alıyorlardı.

Bir şekilde bu adamların karşısında durmak en korkunç şövalye veya kralların karşısında durmaktan daha ürkütücüydü. Godfrey hareketlerinde genel bir halsizlik, belirgin bir duygusuzluk hissediyordu, sanki gülerek bir adamı son derece normal bir şekilde öldürebilirlermiş gibilerdi. Bunlar gibi adamların yavaş konuştuklarını ve genelde de söylediklerinde ciddi olduklarını biliyordu.

"Bir de muhtemelen en açlarıyız," diye sohbete katıldı Akorth. "Bu et çok lezzetli, daha var mı?"

Liderleri işaret edince hizmetli Akorth'a bir tabak daha getirdi.

"Bizler kahraman değiliz," dedi Fulton. "Hatta savaşçı bile değiliz."

"Sıradan insanlarız," dedi Akorth. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığımız için üzgünüz."

"Aramızdaki Godfrey hariç tabii ki," dedi Fulton. "O Kraliyetten."

Finli lider dönüp şaşkınlıktan kocaman olmuş gözleriyle Godfrey'i inceledi ve Godfrey o an kızardığını hissetti, bu şekilde anılmaktan nefret ederdi.

"Kraliyet mensubusun demek?" diye sordu liderleri.

Godfrey omuz silkti.

"Aslında babam beni bu şekilde görmeyi tercih etmezdi ama evet onun oğluyum. Beklentilerini en asgari şekilde karşılayan ve tahtta çıkmak kaderinde olmayan oğluyum. Sanırım şu an bunların hiç bir önemi yok. Krallığım denizin ötesinde çok uzaklarda ve küllerle kaplı."

Fitus onu incelerken yüzüne kocaman bir gülümseme kondu.

"Senden hoşlandım, MacGil'in oğlu Godfrey. Sen dürüst bir adamsın. Zararın kendine. Bu, Volusia'da eşine az rastlanır bir özelliktir. Ayrıca cesursun ve gözü peksin ayrıca bir de aptal olduğunu eklemek gerek. Gerçekten amaçlarına ulaşmak için Volusia'ya öylece girebileceğini mi sandın? Bu senin durumunda olan bir adama göre çok naif bir davranış."

Godfrey omuz silkti.

"Büyük çaresizliklerin insana neler yaptıracağını bilsen şaşarsın," diye cevapladı. "Ölümü karşılamaktansa denemeye değer, sence de öyle değil mi?

Fitus kafasını yavaşça salladı.

"Köleler için savaşmayı seçmeniz hayranlık verici," dedi, "kendi davanız bile değildi."

"Kendini düşünmeyen biri olduğumu söylemek isterdim,"diye cevapladı, "ama işin aslı lordum, bu ortak bir davaydı. Bizler de İmparatorluk'un dizginlerini çekmek istiyorduk ve eğer köle köyü katletselerdi sıra kesinlikle bize gelirdi. Ben sadece kazanamayacağımız belli bir olan savaşta dövüşmeyi beklemek yerine başka bir adım attım."

"Pek savaştığı söylenemez gerçi," diye ekledi Akorth geğirirken.

"Kazanacağını da sanmıyoruz," diye katıldı Fulton sohbete.

Fitus önce onlara ardından Godfrey'e bakarak gülümsedi.

"Yine de," dedi Fitus, "cesurdunuz, davranışlarınız da asildi. Ne kadar bencil, ne kadar beceriksizce olursa olsun yine de denediniz. Doğru insanları satın alarak halkınızı kaderlerinden koruyabileceğinizi gerçekten düşündünüz mü?"

Godfrey omuz silkti.

"Bu geçmişte işe yaramıştı. Bana göre herkes satın alınabilir."

Fitus gülümsedi.

"Belki daha önce Finlilerle tanışmamışsınız," dedi. "Bizler İmparatorluk'un en zengin ırkıyız. Bir kaç kese altının bizi etkileyeceğini mi sanıyorsunuz? İçinde oturduğunuz bu balkon bile sahip olduğunuz kese altınların bin katı eder."

Godfrey etrafına bakınca onu çevreleyen saf altının, ışığı parlayarak yansıttığını gördü ve adamın haklı olduğunu fark etti. Mantıklıydı.

"Sanırım Finlilerin aşırı zenginliklerini fark etmemişim," dedi Godfrey.

"Fakat yine de Finlilerin zenginliği efsanedir," dedi. "Sizin probleminiz haklarında hiç bir şey bilmediğiniz bir bölgenin insanlarına saldırmanız. Halkımız, kültürümüz ve tarihimiz hakkında hiç bir şey bilmiyorsunuz. Mesela tüm özgür Volusialıların İmparatorluk ırkından olduğunu ve diğer tüm ırkların köle olduğunu varsaydınız. Ancak biz Finliler, özgür, bağımsız insan ırkındanız ve Kraliçe'den bile daha güçlüyüz. Volusia'nın liderinin de insan olduğunu muhtemelen bilmiyordunuz. Bizler ikilemli insanlarız."

"Hayır, bilmiyordum bunları," dedi Godfrey şaşırarak.

"Bu cahillikten ortaya çıkan bir problem. Eğer saldıracaksanız düşmanlarınızı çok iyi tanımalısınız."

Fitus uzanıp hizmetlinin zevkli altın tabakla sunduğu çayını yudumlarken Godfrey adamı inceleyip merak etti. Godfrey'in düşündüğünden daha zekiydi.

"Şey, şehrinize girmeden önce tarihini okumadığım için özür dilerim," dedi Godfrey. "Pek öğrenme durumunda değildim tek amacım hayatımı kurtarmaktı.

Belki de bir tulum şaraba ya da sıradan bir kadına rastlamaktı."

Finli lider gülümsedi.

"Sen ilginç bir adamsın MacGil'in oğlu Godfrey," dedi yavaşça lafına başlarken. "Esprili, girişken, çabuk hareket eden hatta aptal biri gibi görünüyorsun. Ancak iyice inceleyince bunların hiçbiri olmadığını görüyorum. Dış görünüşünün altında ciddi biri yatıyor. Belki de baban kadar ciddi ve okumuş biri."

Godfrey ona kaşlarını kaldırıp şaşırarak baktı.

"Babam hakkında ne bilebilirsin ki?" dedi.

Fitus gülümsedi ve kafasını salladı.

"Kral MacGil, MacGil krallarının altıncısı. Hükümdarlığı yirmi üç sene önce başladı ve Luanda, Kendrick, Reece ve seni atlayarak ikinci kızı Gwendolyn'i tahta çıkardı. Hepsini şaşırtan bir adım oldu bu."

Godfrey adamın bildikleri karşısında ağzı açık bakakaldı.

"Ailem hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Fitus kocaman gülümsedi.

"Senin aksine ben düşmanlarım hakkında bilgi toplarım," diye cevap verdi. "Sadece buradakiler değil vatanım dışındakiler hakkında da. Ailen hakkında muhtemelen senin bildiğinden de fazlasını biliyorum. Dört nesil öncesinde, büyük büyükbaban tahttan çekildiğinde neler olduğunu biliyorum. Fakat bu ayrıntılarla seni sıkmayacağım. Görüyorsun ya Finliler derslerine iyi çalışır. Bilgi bizim zanaatimizdir. Bilgi bizim silahımızdır. Yoksa bu acımasız İmparatorluk'ta düşman ırkın tam ortasında dokuz nesildir nasıl hayatta kalabilirdik sanıyorsun? Volusia Kraliçeleri geldiler ve gittiler fakat Finliler hep burada kaldı. Gölgelerde yaşarken bile her zaman Kraliçelerden daha güçlü olduk."

Godfrey hepsine bambaşka bir saygıyla baktı, sahip oldukları bilgeliği görüyordu, hepsinin hayata tutunan insanlar olduğunu anlıyordu. Kendi gibi. Bir de alaycılardı, anlayamadığı belli dozda bir acımasızlıkları vardı.

"Öyleyse niye benle uğraşıyorsun?" diye sordu Godfrey nihayet. "Altınım sizi alamaz. Hakkımda size anlatabileceklerimden fazlasını biliyorsunuz. Neden bizi İmparatorluk'un ellerine bırakmadınız?

Fitus güldü, sesi kısa, keskin ve tehlikeli bir tondaydı.

"Dediğim gibi senden hoşlandım MacGil'in oğlu Godfrey. Davanı sevdim. Daha da önemlisi davanı hayata geçirmene ihtiyacım var. Bu nedenle buradasınız."

Godfrey şaşkınlıkla ona baktı.

"Sizi şehrimize girdiğinizden beri izliyoruz," dedi. "Elbette kapılardan haberimiz olmadan kimse giremez. Buraya girmenize izin verdik. Nereye

gideceğinizi, neler yapacağınızı merak ettik. Altınlarınızı saklarken izledik sizi. Almadık çünkü onlarla ne yapacağınızı görmek istedik. Kaçışınızı izlemek çok eğlenceliydi aslında. Yeterli olduğuna kanaat getirince de sizi buraya getirdik. Ölmenize izin veremezdik çünkü sizin bize olduğu gibi bizim de size ihtiyacımız var."

Godfrey afallamıştı, bakışlarını ayırmadı.

"Nasıl olur da *bize* ihtiyacınız olur?" diye sordu.

Fitus iç çekip döndü ve halkına baktı, sessizce kafalarını salladılar.

"Şimdilik sadece ortak bir amacımız olduğunu söyleyeyim," diye devam etti. "İmparatorluk'u yıkmak istiyorsunuz. Kölelerin özgür kalmasını istiyorsunuz. Kendiniz için de özgürlük istiyorsunuz. Hatta belki de Halka'ya dönmek istiyorsunuz. Bunu anlıyoruz. Biz de İmparatorluk soyunun kurumasını istiyoruz."

Godfrey şaşkınlıktan kocaman olan gözleriyle adama baktı, ciddi olup olmadıklarını merak ediyordu.

"Ama onlarla barış içinde yaşıyorsunuz," dedi. "Dediğiniz gibi onlar üzerinde kontrolünüz var. Tüm güç sizde."

Fitus iç çekti.

"Şu an bizde ama işler değişiyor. Geleceğin getireceklerinden pek mutlu değilim. İmparatorluk hiç olmadığı kadar cüretkar davranıyor, ırkları yayılıyor. İmparatorluk'ta yeni bir nesil var. Atalarının bize gösterdikleri saygıyı göstermiyorlar. Giderek artan bir şekilde Finlilerin bir başka zamana ait olduğunu düşünüyor ve bizden kurtulmak istiyorlar. Halkımıza karşı hiç durmaksızın onur kırıcı hareketlerde bulunuyorlar. Bundan beş sene sonra bir gün kalkıp ırkımızın sürüldüğünü, ya da bu cesur, yeni nesil İmparatorluk tarafından esir alındığını görmek istemiyoruz. Zenginliğimizi ve gücümüzü seviyoruz, bunun bozulmasını görmek istemiyoruz."

“Pekiyi ya Volusia?” diye sordu Godfrey. “İsyanı bastırmak için ordularını kullanmayacak mı?”

Fitus iç geçirdi.

“Muhbirlerimiz şu anda bile adamlarını İmparatorluk’un başkentine yönlendirdiğini söylüyor. Onları katliama götürüyor. Tıpkı annesi gibi hayal dünyasında yaşıyor, kazanamaz. İmparatorluk onu ezecek sonra buraya gelip intikam arayacaklar. Sizden istediğimiz şeyi yapmanız için bir diğer neden de bu. Hemen işe koyulmanızı istiyoruz. Eğer Volusia kuvvetleri katledildiğinde İmparatorluk askerleri Volusia’ya gelip özgür ve azat edilmiş bir şehir bulurlarsa intikam almak isteyeceklerdir. Bu halkımızın hayatta kalması ve büyük şehrimiz için tek umut.”

Fitus gülümsedi.

“Görüyorsun ya MacGil’in oğlu Godfrey,” diye bağladı cümlesini, “bizler bencilce durumumuzu korumak istiyoruz, tıpkı sizin gibi. Ancak sizler gibi kahraman değiliz. Finlilerin sadık olduğu tek şey sadece hayatta kalabilmektir.”

Godfrey merak ederek anlamaya çalıştı.

“Öyleyse benden tam olarak ne istiyorsunuz?” diye sordu Godfrey.

“Senden buraya tam olarak ne için geldiysen onu yapmanı istiyorum: İmparatorluk’u çökertmeni. Amaçlarınıza ve kendinize hizmet edip özgür kalmanızı istiyoruz. İmparatorluk çöküp köleler gücü eline geçirince Volusia İmparatorluk’taki ilk ve tek özgür şehir olacak. Biz Finliler gücü İmparatorluk’tansa kölelerle paylaşmayı tercih ederiz. Siz bizim aracımız olarak görev yapacaksınız, azat edilmeniz için kilit rol oynadığımızı, özgürlüğünüz ve hepimizin barış ve uyum içinde yaşamasını garanti altına aldığımızı kölelere anlatacaksınız. Finliler elbette öncül hakimiyet gücüne sahip olacak. Siz saygı duyabileceğimiz, güvenebileceğimiz bir ortaksınız.”

Godfrey sözleriyle umut dolmuştu, bu şehre girdiğinden beri ilk kez halkının belki de bir şansı olabileceğini hissetmişti.

Fitus kafasıyla işaret edince adamları ona bir tüy kalem ve parşömen verdi.

“Şimdi köle lideri Darius’a bir mektup yazacaksın,” diye ekledi. “Bizimkiyle ilgisi olmayan kendi düşüncelerinle, halkının tanıması ve güvenmesi gerek. Ona planımızdan bahsederek talimatlarını yerine getirmesini isteyeceksin. Bu mektubu bitirir bitirmez ilk şahinle göndereceğiz. Şahin, bu gece kampını bulup mektubu teslim edecek.”

“Ne tür talimatlardan bahsediyoruz?” diye sordu Godfrey dikkatle.

“Bu gece tüm İmparatorluk askerlerini şehrin arka kapısında katledeceğiz,” dedi. “İşaretimizle beraber şehir Darisu’un adamlarını içeri sokabilmesi için açılacak. Bu gece orada olup işaretimizi beklemesini söyleyeceksin. Şehir onun olacak. Sen de MacGil’in oğlu Godfrey tüm bunları gerçekleştiren kahraman olacaksın.”

Godfrey bu düşünce karşısında heyecanlandı, kendini ilk kez gerçek bir kahraman olarak gördü.

Fitus adamlarıyla beraber ayağa kalkıp elini uzattı.

Godfrey kalkıp elini sıktı, Finlinin solgun ve buz gibi ellerini sanki bir cesetle tokalaşıyormuş gibi sıktı.

“Tebrik ederim MacGil’in oğlu Godfrey,” dedi. “Bu akşam şehir sizin olacak ve halkınız çok yakında özgür kalacak.”

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Erec geminin yan tarafında Alistair'in yanına çökmüş, etrafındaki çok sayıda şifacıyla kürklerin üzerinde yatan Alistair'in elini tutuyordu. Elini hafifçe yüzüne götürdü, soğuktu, terden hafif nemliydi; saçlarını geriye attı, çok endişeliydi. Elini sıktı, ona karşı büyük minnet duyuyordu, bir kez daha ona hayatını borçluydu. Güçlü olduğunu biliyordu ama bu tür güçlere sahip olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. O zalim canavar onları kesin olarak öldürecekti ve eğer şu an hayattalarsa bu sadece Alistair sayesindeydi.

Gözlerini açtı, ona zayıf bir şekilde gülümsedi, gözlerinde aşk ve bitkinlik vardı.

"Aşkım," dedi. "İyi misin?"

"İyiyim," diye cevapladı, sesi güçsüzdü.

"İyi görünmüyorsun."

Yavaşça başını salladı.

"Güçlerimi kullandığım için bitkinim sadece," dedi. "Gücüm geri gelecektir. Sadece zamana ve bir de dinlenmeye ihtiyacım var."

Rahatlayarak kafasını salladı.

"Bugüne kadar gördüğüm inanılmaz bir gücü ortaya serdin," dedi. "Hepimiz hayatlarımızı sana borçluyuz. Bir yıl bile sürse dinlenmelisin."

Alistair gülümsedi.

"Bin kere olsa yine aynı şeyi yaparım, lordum," dedi.

"Senin için ateşlerde yürürüm," dedi. "Hayatımı kurtarmak artık alışkanlık oldu. Diğer türlü olması gerekmez mi aslında? Bana biraz şans vermelisin leydim. Neticede, bir adam kendini erkek gibi hissetmek ister."

Alistair kocaman gülümsedi.

"Önümüzde uzun bir hayat var, sen de istersen," dedi. "Bolca fırsatın olacaktır."

"Ben de istersem mi?" dedi. "İstediğim başka bir şey yok ki. Bu bir seçim değil. Sen ve ben ömrümüzün sonuna kadar birlikte olacağız. Hiçbir şeyin bizi ayıramayacağına yemin ederim."

Erec eğildi ve onu öptü. Alistair karşılık verdi, bu kadar yorgunken bile öyle güzel görünüyordu ki!

"Seni hayatımın sonuna kadar seveceğim," dedi.

"Ben de öyle lordum," dedi.

Gözlerini tekrar kapadığını görünce dinlenmesine izin vermeye karar verdi.

"Uyu, aşkım," dedi son bir kez öpüp ayağa kalkarken.

Erec döndü ve Strom yanına gelirken gemideki tüm adamların yüzlerine yerleşen rahatlamayı okudu. Çalışma sesleri havayı dolduruyordu, çekiçler, örsler, talimatları veren adamlar, gıcırdayan tahtalar, kalkan yelkenler. Hepsi sıkı çalışıp Ederha'nın Omurgası'nın direklerde, küreklerde, tırabzanlarda sebep olduğu zararı tamir ediyorlardı. Güneşler inmişti, sular daha sakin olamazdı ve Erec nihayet büyük bir huzurla denize açılıyordu. En kötüsünü atlatmışlardı: bu okyanusta başka hiçbir şey bu kadar korku veremezdi.

Erec, yanında Strom'la beraber pruvaya yürüyüp kollarını tırabzana koyarak ufka baktı. Arkasına bakınca ufukta silikleşen Ejderha'nın Omurgası'nı gördü; buradan öyle küçük, öyle zararsız görünüyordu. Çarpışma sonucu gemilerden ve elbette hala kazığa oturmuş halde duran canavarın vücudundan geri kalanları fark etti. Yitirdiği tüm iyi adamlarını düşününce üzülerek kafasını salladı.

Fakat Erec kendinin ve Erec'in donanmasından geriye kalanlara gemilere baktı. Krov yanı başında yol alıyordu, çok sayıda adamı hayattaydı bu yüzden Erec biraz rahatlamış hissediyordu. Gemilerin hepsi elbette çok zarar görmüştü ama yine de kurtulmuşlardı. Şimdi bu engin denizde İmparatorluk kıyılarıyla aralarında hiçbir şey yoktu.

"Sence bunun gibi bir şeyle bir daha karşılaşır mıyız?" diye sordu Strom.

Strom orada dururken Erec küçük kardeşinin bundan ne kadar etkilendiğini, yenilmez kendine güvenin hayatında ilk defa sınandığını gördü. Erec birçok savaştan çıkmış biri olarak ne hissettiğini anlayabiliyordu.

"Bunu kimse bilemez kardeşim," diye cevapladı sessizlikte sorusunu tartarken. "Sıklıkla, en büyük savaşlar, asıl savaşa *giderken* verilir."

"*Orada olanlar* bir savaştı," dedi Strom.

Erec kafasını salladı.

"Kesinlikle öyleydi."

Üstlerine belasını salan korkunç yaratığın resmi Erec'in zihnindeydi hala; dişleri, kükreyişi ve çığlıkları. Ejderha'nın Omrugası'ndaki kayalara çarpan adamlarının çığlıklarını, muazzam dalgaların tekrar tekrar üstlerine boşalmasını kafasından atmaya çalıştı.

Gözlerini kapadı ve zihninden çıkardı. Devam etmek zorundaydı. Hayatta devam etmekten başka hiçbir seçenek yoktu, adamlarına önderlik etmeye kararlıydı.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi Strom ve Erec düşüncelerinden sıyrılıp onu güverte boyu takip etti.

Gemi boyunca Strom'un peşinden arka tarafa geçerken tüm adamları ona yol açıyor ve saygıyla selamlıyorlardı onu. Strom tırabzanın kenarında durup ufku gösterdi.

"Bu kayalıklar," dedi. "Neden onlara bu denli yaklaşarak geçiyoruz?"

Erec bakınca uzakta kocaman kayalıkların sudan otuz metre kadar yukarı çıkıp iki tarafa yaklaşık bir kilometre uzanan görüntülerini gördü.

"Oralara gitmeyeceğiz, kardeşim," dedi Erec. "Onları yaklaşık otuz metreyle teğet geçeceğiz."

"Fakat yine de," diye cevapladı Strom, "bu İmparatorluk'a giden en kestirme yol değil gibi. Doğudan ziyade daha kuzeydoğuya gitmeliyiz."

Erec döndü ve yanındaki onlardan biraz daha önde olan, takip etikleri Krov'un donanmasına baktı.

"Krov bu suları herkesten daha iyi bilir," dedi Erec. "Onu en başından beri takip ediyoruz."

"Fakat harita tam aksini gösteriyor lordum," dedi Strom.

Erec merak ederek kaşlarını kaldırdı.

"Bizi, belki sığ bir resif etrafından götürecek olabilir," dedi Erec, "veya bilmediğimiz bir tehlikeden sakınıyordur. Suları iyi biliyor. Babam liderliğine güvenmişti, biz de öyle yapmalıyız. Haritalar her zaman tüm hikayeyi anlatmayabilir."

Ancak yine de Erec'in aklı karışmıştı; Krov'un donanmasına işaret etmesi için adamına çağırdı.

Erec sulara baktı ve Krov'u gemisinin pruvasında küçük donanmaya önderlik ederken gördü. Erec'in adamları işaret verince belki elli metre uzaklıktaydı ve yakınlarına geldi.

Birbirlerini duyacak kadar yaklaşınca Erec tırabzanın üzerinden eğildi.

"Gemilerin çok çirkin görünüyor," diye bağırdı Erec gülümseyerek.

Krov karşılık verdi.

"Yıllar boyu yapılan korsanlığın sonucu bu," dedi. "Öncelikle hava şartları, daha kötü görüneceklerini düşünemiyorum. Seni sadece bir gün takip etmenin sonucunun bu olacağını bilmeliydim."

"Doğru yöne mi gidiyoruz?" diye bağırdı.

"Krov şaşırmıştı, ona bakıp tereddüt etti.

"Eski bir denizciyi mi sorguluyorsun?" diye bağırdı ona, içerlemişti. "Haritalara mı baktın? Çok takma. İleride sığ kayalar var. Onu takip edip düz gitseydik gemilerin şu an okyanus dibini çoktan boylamış olurlardı." dedi kaba kaba gülümseyerek.

Erec, bu cevaptan tatmin olarak kafasını sallayan Strom'a döndü, belli ki o da rahatlamıştı.

İki kardeş dönüp pruvaya doğru gittiler.

"Parlak, sakin bir gün kardeşim," dedi omzunu tutarak. "Rahatlamaya çalış. Senin problemin bu, hep çok endişe ediyorsun."

“İmparatorluk’a ulaşınca,” dedi Strom ufku inceleyerek. “Savaşa ilk giren ben olmak istiyorum. Senin için gelecek adamları ilk ben öldüreceğim. Tıpkı babamın zamanında yaptıkları gibi benim için gelecekleri de sen öldürebilirsin. Ya da kenara çekilirsin ben hepsini öldürürüm,” dedi gülümseyerek.

Erec, Strom’un kendine güveninin yeniden yerine geldiğini gördüğü için memnun bir halde güldü.

“Neden İmparatorluk’la kendi başına savaşmana izin vermiyorum ki?” dedi Erec.

Strom güldü.

“Bu çok iyi bir fikir. Kaç İmparatorlu askeri bu fikre katlanabilir ki zaten?”

Aniden havayı bölen bir bağırışla sohbetleri bölündü.

“İLERİDE!”

Erec döndü ve dikkatini söylenene verip yukarıda, en tepede duran direkteki adama baktı, işaret edip bağırıyordu.

Erec, gözlemcinin sesiyle telaşlanıp döndü ve şaşırarak ufka baktı, hiçbir şey görmüyordu. Fakat ufuk sisliydi ve Erec dikkatle bakarken sis yavaşça kalkmaya başlamıştı.

Erec fark edilmemesi imkansız sarı ve siyah bayraklara sahip yüzlerce büyük İmparatorluk gemisinin kayaların ardından çıktığını gördü. Binlerce İmparatorluk okçusu geminin kenarında, uçları ateşe verilmiş okları donanmalarına doğrultulmuş halde duruyorlardı. Erec kumandanın bir küçük işaretiyle tüm donanmasının yok olacağını biliyordu.

Kaçamayacakları kadar yakındalardı ve Erec birden pusuya düşürüldüğünü dehşetle anladı. Hiç çıkar yol yoktu, kaçamazdı, emrindeki adamlarla savaşmaya kalksa hepsinin öleceği garantiydi. İmparatorluk zeki bir hamlede bulunmuştu, artık teslim olmaktan başka şansları olmadan onların merhametlerine kalmışlardı.

Erec, Krov’a döndü, onun için hemen endişelenmişti çünkü bu İmparatorluk tuzağına onu kendi sürüklemişti.

Fakat Erec’e bakınca afalladı. Krov, Erec’in beklediği gibi korkmuş ya da şaşırmış görünmüyordu. Bunun yerine ona karşılık veren İmpartorluk kumandanına başıyla işaret etti. Bundan daha şaşırtıcı olan ise İmparatorluk oklarının hiç birisinin Krov’un gemisine nişan almış olmamasıydı, hepsi Erec’in gemisine dönüktü.

İşte o an tüm bunların Krov’un oyunu olduğunu, kayaların yanındaki bu hassas noktaya onları bilerek getirip tüm bu pusuyu onun kurduğunu anladı. Ona ihanet etmişti.

Krov’un gemisi İmparatorluk gemilerinin yanına doğru süzülürken Erec altın keselerinin tırabzan üzerinden peşi sıra atılarak Krov’un gemisine düştüğünü

gördü. Öfkeden kıpkırmızı oldu.

Erec tüm adamlarının sessizce ona baktığını hissediyordu.

"Güvenime bu şekilde mi karşılık veriyorsun?" diye bağırdı Erec Krov'a, sesi sessiz sularda yankılanırken.

Krov döndü ve Erec'e baktı, kafasını salladı.

"Bu senin hatan," diye seslendi geri. "Bana asla güvenmemeliydin, Erec. Baban güvenmezdi. Sana hep söyledim, en yüksek fiyat neyse oraya çalışırım. Senin biçtiğin fiyat, dostum, en yükseği değildi."

"Kılıçlarınızı indirin!" diye bağırdı parlak zırhı içinde parlayan sert bir asker, adamlarının önünde durup.

Erec tüm adamlarının gözlerinin üstünde olduğunu biliyordu. Strom da ona bakıyordu. Erec dönüp orada bitkin halde uzanmış olan Alistair'e baktı. Alistair'in her zamankinden çok güçlerini şu an kullanabiliyor olmasını isterdi. Fakat orada o kadar güçsüz yatıyordu ki başını bile kaldıramıyordu Onun yardımı olmadan zafer şanslarının olmadığını fark etti.

"Yapma," dedi Strom. "Burada hep birlikte ölelim."

Erec kafasını salladı.

"Bu bir askerin çözümü," dedi. "Bir liderin değil."

Kalbi bin parçaya bölünen Erec yavaşça kılıcını çekip güverteye bıraktı. Yankılanarak yere düşen kılıcın sesi Erec'in kalbini deldi. Hayatında ilk kez düşman karşısında kılıcını bırakıyordu. Fakat başka seçeneğinin olmadığını biliyordu: ya teslim olacaktı ya da en iyi adamları ve Alistair öldürülecekti.

Donanmasındaki tüm gemiler ve etrafındaki adamları onu izledi ve bir an sonra güverteye düşerek havayı delen binlerce kılıcın sesi etraflarındaki durgunluğu paramparça etti.

"Bize ihanet ettin, Krov!" diye bağırdı Erec. "Onurunu bir kese altın için terk ettin."

Krov güldü.

"Onur mu?" diye bağırdı. "Onurlu olduğumu kim söyledi ki?"

Krov güldü.

"Artık İmparatorluk'un malısın," dedi. "Ben de çok ama çok zengin bir adamım."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Loti annesiyle beraber kardeşi Loc yanında onu saatlerdir olduğu gibi dolambaçlı bu yolda takip ederken tüm bunların nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordu. Annesinin yeni köylüleri davaya katmasında ondan yardım istemesini anlıyordu ama o, Darius ve diğerleriyle beraber ana kampa dönerek savaşlarında ona yardım etmek istiyordu.

Loc yanlarında topallayarak yürürken güneşin altında terliyordu, Loti bunun ne kadar süreceğini merak ediyordu.

"Ne kadar kaldı?" diye sordu sabırsızlıkla annesini.

Annesi her zaman olduğu gibi onu görmezden gelerek ormanlık alanda daha hızlı yürüyüp Loti'nin yüzüne gelen dalları geri itiyordu.

Ağzından laf almak imkansızdı. Loti'nin tek öğrenebildiği en çok köle nüfusuna sahip komşu köylerden birinin davalarına katılmakta isteksiz olduğu ve ancak Loti onlara ısrarcı olursa bunu yapacaklarıydı. Annesi davaya binlerce köle katarak ordu sayısını neredeyse iki katı arttıracaklarını söylemişti. Loti'ye çok saygı duyduklarını, ününün hali hazırda duyulduğunu, kardeşinin hayatını kurtarmak için neleri göze aldığının tekrar tekrar anlatıldığını söylemişti. Efsanesi, İmparatorluk'un boyunduruğundan kaçıp kendi köyüne dönmeyi başaran biri olarak dilden dile dolaşıyordu. Annesinin dediğine göre sadece o bu insanları ikna edebilirdi.

Loti bu düşünceyle beraber saatlerdir olduğu gibi annesini kurak çöldeki dolambaçlı yollarda takip ederken kendinde iyimser bir hava hissediyordu. Annesiyle olup da Darius'un yanında olamadığı için kızgın olsa da, bu davada kendi payına düşeni yapacağı için heyecanlıydı. Bir amacı vardı, ona ihtiyaç duyulduğunu hissediyor ve bu köylülerin sadece onunla ve kardeşiyle konuşmak istemesinden onur duyuyordu.

Nihayet Loti önlerinde açılan araziyi görünce rahatladı, ormandan çıkıp yeniden kurak çöle geçtiler. Önlerinde, içinde yüzlerce kölenin dolandığı küçük bir köle köyü, ormanın en sonunda gözlerinin önünde belirmişti. Onları ikna etmek için ne gerekiyorsa yapmak için kendini hazırladı.

"Bu insanlar neden davete ihtiyaç duyuyorlar?" diye sordu yanındaki Loc. "Davamıza koşa koşa katılmaları gerekmez miydi? Eğer katılmazlarsa öldürüleceklerini bilmiyorlar mı?"

Loti omuz silkti.

"Sanırım bazıları diğerlerinden daha çok gurur yapıyor," diye cevapladı.

Anneleri tozlu yoldan köye girerken onu takip ettiler ve dolambaçlı kalabalık sokaklarda ilerlerken peşi sıra ardından gittiler.

Loti biraz şaşırmıştı. Onu karşılayacak bir komite, gelişleri onuruna hazır bulunan köylülerin olmasını bekliyordu. Ama buradaki herkes onları görmezden gelerek bir yerlere koşuşturuyorlardı sanki geleceklerinden haberleri yoktu.

"Bizimle konuşmak istiyorlar," dedi Loc annesine, "ama kimse bizi karşılamaya gelmiyor. Neler oluyor? Fikirleri mi değişti?"

"Çenenizi kapatıp beni takip edin!" diye çıkıştı annesi, önlerine geçip sokaklardan ilerleyerek.

Loc, Loti'ye yanaştı.

"Bunda hoşlanmadım," dedi ona sessizce, diğer insanlar onlara çarparken. "Kötü bir koku alıyorum. Annem ne zamandan beri davamıza destek verir oldu? Yaptığımız her şeye direniyordu."

Loti kendi kendine düşünmeye başladı, tüm bunların çok garip olduğunu kabul etmeliydi fakat konuyu derinlemesine irdelemiyordu. Tek düşündüğü her ne olursa olsun Darius'a yardım edebilmekti.

Bir köşeyi dönünce anneleri, pencerelerinde demir parmaklıklar olan siyah renkli büyük bir at arabasının önünde durdu. Önünde çok sayıda köle onlara kaşlarını çatarak bakıyorlardı.

Loti önlerinde şaşkınlıkla durdu. Bunların hiç birinden bir şey anlamıyordu. Önlerinde duran bir köle arabasıydı, daha önce birkaç kez görmüştü. Kırsal yollardan dolanıp köy köy gezer ve köyler arasında köle ticareti için kullanılırlardı. Pis ticaretti, kötünün de kötüsüydü; kendi ırkından olanları yakalayanlar, ailelerini ayırır onları zincirler ve en çok parayı verene satarlardı.

"Bu bir köle arabası," dedi annesine öfkeyle. "Burada ne yapıyorlar? Davamıza köle tutsaklarını almayacağız."

Loc da annesine döndü. "Anne anlamıyorum. Kim bu insanlar? Bizi neden buraya getirdin?"

Loti annesine bakarken ifadesinin değiştiğini gördü: sert suratı düştü bunun yerini derin bir kayıp, üzüntü ve hatta pişmanlık ifadesi aldı. Annesinin gözlerinin hayatında ilk kez yaşlarla dolduğunu gördü.

"Üzgünüm," dedi annesi. "Başka yolu yoktu. Sen ve kardeşin çok gururluydunuz. Her zaman böyleydiniz. Darius'un savaşına katılacaktınız. Darius, evlatlarım, kaybedecek. *Hepsi* kaybedecek. İmparatorluk her zaman kazanır. *Her zaman*."

Köleler öne geldiler, Loti neler olduğunu daha anlayamadan bileklerinin büyük, güçlü ve nasırlı eller tarafından tutulduğunu kollarının arkasından bağlanarak bileklerinin zincire vurulduğunu hissetti. Direnerek bağırdı, Loc da aynı şekilde, fakat ikisi için de çok geçti.

"Anne!" diye bağırdı Loc. "Bunu bize nasıl yaparsın?"

“Üzgünüm çocuklarım,” diye ağladı annesi, arabaya bindirilmek için ikisi sürüklenirken. “Bu savaşta hepimiz öleceğiz ama siz değil. Benim için çok değerlisiniz, hep öyleydiniz. Her zaman ağabeylerinizi daha çok sevdiğimi düşündünüz ama sizi daha çok sevdim. Sizi korumak için ne gerekirse yaparım.”

“Anne bunu yapma!” diye deli gibi bağıran Loti çaresizce kurtulmaya çalışıyordu ama boşunaydı.

Loti arabanın arka kapısının açıldığını ve arkadan ittirilerek içeri sürüklendiğini ve içeri tökezleyerek girdiğini hissetti; yanı başında Loc vardı.

Dönüp çıkmayı denedi fakat demir kapı hemen arkasından kapanıp kilitlendi. Kapıyı tekmeledi ve itekledi ama hiç hareket bile etmedi.

Loti kırbacın sesini duydu, araba hareket edince şiddetli bir biçimde arabanın içinde zıpladığını hissetti. Dizlerinin üstüne çöküp pencerenin demir parmaklıklarını tutarak çaresizce dışarı baktı.

Köy görünürden kaybolmadan önce gördüğü son şey orada ağlayarak gidişlerini izleyen annesinin yüzü oldu.

“Üzgünüm,” diye bağırdı annesi arkalarından. “Beni affedin!”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Darius, Volkara'nın kuşatılmış kalesinde, bir yanında Dray ve çok sayıdaki askerleriyle beraber çevrelenmişken elindeki mektubu inceliyordu. Tekrar okudu, sonra bir daha, doğru olup olmadığını merak ediyordu. Şahin bu mektubu getirdiğinden beri başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Doğru olabilir mi diye düşündü. Başlangıçta bunun bir çeşit tuzak olduğunu hatta belki yanlış okuduğunu düşündü. Fakat tekrar tekrar okuyunca doğru olduğunu bunun gerçekten Kraliçe'nin kardeşi Godfrey'den geldiğini anladı. Tüm ihtimallere rağmen Godfrey çıktığı imkansız yolculukta başarılı olmuştu. Darius Godfrey'in, tüm halkının bu işi kotardığına inanamıyordu. Kendini bir sarhoş hatta bir aptal olarak sayabilirdi ama yetkin bir savaşçı olarak asla. Bu, Darius'a büyük bir ders vermişti, zafer en imkansız kaynaklar aracılığıyla gelebilirdi. Belki Godfrey sonunda haklı çıkmıştı: savaşı kazanmanın birçok yolu vardı.

Ay çıktığında, şehrin arkasına yaklaş. Siperlerin üstünde büyük bir meşalenin yandığını görünce, kapılar açılacak ve Volusia şehri sizin olacak.

Savaş başladığından bu yana ilk kez Darius'un kalbi iyimserlikle dolmuştu. Darius her yerde Loti'yi arıyor bu güzel haberi onunla ve Loc'la paylaşmak, ona sarılmak ve ne kadar sevineceğini görmek istiyordu. Onu hiçbir yerde bulamayınca şaşırmıştı, daha sonra aramaya karar verdi.

Darius mektubu diğerlerine verdi. Raj, Desmond, Luzi, Kaz, Bokbu ve tüm diğer kardeşler ile büyükler okudular. Hepsi onu inceleyip diğerine vermeden önce sevinçle el çırptılar. Hissettikleri keyif yayıldı ve kamp içinde büyük bir iyimserlik dalgası dolanmaya başladı.

Bu mektup gelmeden önce kampta endişe hakimdi, yüzlerce eski köle etrafta dolanıp bu kaleyi nasıl tutacaklarını, Volusia'ya nasıl saldıracaklarını merak ediyorlardı. Darius tüm adamlarını, köy liderini, büyükleri karşısına almış sonraki adımları hakkında tartışmışlardı. Bazılar Volusia'ya farklı yollardan saldırmayı savundu. Duvarlarının tırmanmak için çok yüksek olduğunu, binlerce askerin onları ateşle, kayalarla ve kuşatmayı durduracak çeşitli çeşitli yollarla karşılayacağını biliyorlardı. Eskiden köle olan bu insanlar Volusia gibi bir şehri kuşatmak için elzem olan ekipmanlara sahip olan profesyonel asker değillerdi. Birçoğu hiç saldırmamaları gerektiğini söylüyordu, bazıları kuşattıkları kaleyi tutmaya devam etmeleri gerektiğini söylerken, diğerleri bırakıp gitmeyi önerdi.

Nerden bakılırsa bakılsın, hepsi için ne yaparsa yapsınlar çok büyük sayıda adam kaybedecekleri aşikardı.

Fakat şimdi bu. Bu mektup, bu şahin. Şehre açılan bir kapı. İhtiyacı olan şey buydu. Bir işaret. İlerleyip saldırmaları için bir işaret. Bu şehri alabileceklerdi, Darius bundan emindi.

"Kardeşlerim!" diye bağırdı Darius, aniden kalenin ortasında bulunan ve kalabalıktan yaklaşık üç metre yukarıda duran bir kayanın üstüne çıkarak, herkesin onu dinlemesini istedi.

Herkes bir bir dönüp sustu, ortaya çıkan kargaşa yerini herkesin gözlerini Darius'a dikerek onu pür dikkat dinlemesine bıraktı.

"Bu gece, Volusia'ya yürüyoruz!" diye bağırdı. "Kılıçlarınızı bileyin, hazırlanın: bu gece bizim zaferimiz olacak. Kimse, hiç bir insan bunu bizden alamayacak!"

Kalabalık büyük bir tezahüratta bulunurken herkesin kaldırdığı kılıçlar birbirine çarptı ve çıkan yüksek ses tüm kaleyi doldurdu. Darius, bu savaşa başladığından beri ilk kez olarak gerçek bir iyimserlik dalgasının ortamda olduğunu hissetti. Halkının ona artık güven duyduğunu görebiliyordu. Ondan eminlerdi. Özgürlüğün tadını onun gibi hissedebiliyorlardı. Tüm bu yıllar ve nesiller sonra çok yakındı.

Sadece bir savaş uzaktı.

*

Yanında Dray ile beraber gece içinde önden ilerleyen Darius'un kalbi adamlarını açılan büyük kapılarından geçirip Volkara'nın güvenliğini arkada bırakarak önlerindeki çöle ilerlerken ağzında atıyordu. Ellerinde kılıçlarıyla yüzlerce adam onun peşi sıra gidiyorlardı. Darius'un emrettiği gibi gecenin içinde, çölün sert zemininde, çıplak ayaklarla, gizlice ve çabucak koşturarak ufukta karaltı halinde duran Volusia'ya ilerliyorlardı. Darius'un arkasında Raj, Desmond, Kaz ve kardeşlerinden onlarca kişi hayatları pahasına koşuyorlardı. Darius bunun, tam olarak özgür insanlar olmadan önce gerçekleştirecekleri son saldırı olduğunu biliyordu. Darius Volusia'nın içindeki tüm köleleri serbest bıraktığını düşündü ve bu fikirle daha hızlı koşmaya başladı.

Şehre yaklaşırken Darius döndü ve adamlarını, şehri çevreleyen ormanlık alana yönlendirdi ve patika boyunca Volusia istikametindeki dolambaçlı yollarda gizlenmelerini sağladı. Darius'un her yeri dallar tarafından çiziliyorsa da bunu umursamıyordu; yollardan geçerek Godfrey'in talimatlarına uygun olarak Volusia ve arka kapısı etrafında büyük bir daire oluşturmak için adamlarına önderlik ediyordu.

Darius durup arkasındaki adamların ormanın dış çemberinde durması için işaret verdi. Nefes nefese orada durup, şehre bakıyor, kılıcının kabzasını sıkı sıkı tutuyordu. Kara göğü izlerken sabırla Godfrey'in işaretini bekliyordu.

Gecenin içinde arkasındaki adamların nefes alıp verişlerini duyuyor, endişe ve heyecanlarını hissediyordu. İntikam ve özgürlük arzularını, son bir tanesiyle bu savaşı sona erdirme isteklerini duyumsuyor ve bunu paylaşıyordu.

Darius ter içinde orada durup gecenin içine bakarken nefesini düzenlemeye çalışıyordu, halkı beklerken bu kadar sessiz ve sabırlı durdukları için onlarla gurur duyuyordu. Tahmininden daha büyük bir irade ve disiplin göstermişlerdi. Köylerin sırayla bu davaya katılmasıyla büyük bir ordu meydana getirmişler, yılmadan bu dava için hep birlikte savaşmışlardı.

"Meşale mi demişti?" diye sordu Raj diğerleriyle beraber göğe bakarak.

Darius da sanki sonsuzluk gibi gelen bir süre boyudur göğü inceliyordu.

Darius yıldızların aydınlattığı gecede bir işaret görmek için kafasını salladı. Bunu yaparken kafasından milyonlarca soru ve şüphe geçiyordu. Ya mektup yanlışsa? Sahteyse? Ya işaret hiç gelmezse?

"Ya tüm bunların hiç biri doğru değilse?" diye sordu Desmond hepsinin aklındakini yüksek sesle söyleyerek. "Ya bir sarhoşun zırvalarıysa?"

Darius gecenin içine bakarak merak etti.

"Bir sarhoş olabilir," dedi Darius, "ama bir Kral'ın oğlu ve Gwendolyn'in kardeşi. Onda daha fazlası var. Kral gibi bir adam, bir savaşçının kalbi var. Doğruyu söylüyordur."

"Umarım haklısındır," dedi Kaz. "Ona inanarak tüm halkımızın hayatını riske atıyoruz."

Darius orada durup göğü izlerken kalbi heyecanla atıyordu.

Hadi Godfrey, ver şu işareti.

Darius kılıcının kabzasını daha da sıkı sararken avuçları terliyor ve onu kullanmaya can atıyordu.

Volusia'nın taştan duvarlarını, arkada bulunan yirmi metre yükseklikte demirden yapılma kapısını inceledi. Darius kapıda muhafızların olmamasını garip buldu. Hem dışında hem içeride onlarca muhafız bekliyor olmalıydı. Bu umuda sığındı. Belki Godfrey doğru insanlara para vererek hazırlıklarını tamamlamıştı.

Birden karanlık gökte büyük bir ışık doğunca Darius'un kalbi atmaya başladı: Yukarı bakınca, Volusia'nın siperlerinin en tepesinde yanan tek bir meşale gördü. Godfrey'in orada ışığın altında durarak kafasının üstünde meşaleyi tuttuğunu gördü.

Godfrey meşaleyi yere atınca, kara gece alevlerle kesildi ve sonra meşale yere düştü.

"ŞİMDİ!" diye bağırdı Darius.

Darius ve tüm adamları ormandan çıkarak belki yüz metre ötelerindeki şehir kapılarına doğru hızla koşmaya başladılar. Darius'un talimatıyla sessizce koşuyorlardı. Kalplerinde duydukları heyecanı hissedebiliyordu, kendi kanının dolaşmasını kulağında duyumsuyordu.

Darius devasa kapıya doğru durmadan koşarak iyice yakınlaşırken Godfrey'in söz verdiği gibi kapının açılmasını ve orada açık alanda onları bir tuzağın ortasına bırakmamasını diledi. Bu bir inanç koşusuydu.

Hendeğin üstündeki küçük köprüden geçtikten sonra kapılara iyice yaklaşırken hepsi açıklıkta ve korunmasızlardı. Son otuz metreyi koşuyorlardı, yirmi oldu...

Hadi diye düşündü Darius.*Kapıyı aç. Aç!*

Nihayet kapı planladığı gibi yavaşça ve gıcırdayarak açılmaya başladı. Darius, adamları ve kendisi kapılara ulaşırken rahatladı, Volusia sokaklarını gece vakti istila ederkenki hızlı koşuşlarını yavaşlatmak zorunda kalmadan tam zamanında varmışlardı.

Darius, ilerleyerek Volusia sokaklarına dalınca bu efsanevi şehrin, halkının bu kadar zamandır korku duyduğu şehrin içinde olmaktan dolayı şaşkındı. Sokaklara kılıcını kaldırıp diğerleriyle birlikte girerken Volusia askerlerini şaşırtmayı umuyordu. Sokaklarda ilerleyerek vardığı noktalarda şaştı kaldı.

Hiç bir yerde asker yoktu. Sokaklar terk edilmişti. Çıt çıkmıyordu.

Darius nihayet durdu, bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Onu şehre kadar takip edip kılıçlarını havada tutarak arkasında duran adamlarına omzunun üstünden baktı, onlar da şaşkındı. Nihayet dönüp cevaplar için ona baktılar.

Darius arkalarına bakarken uzakta, açık kapıların dışında Zirk'i gördü. Orada şehir duvarlarının dışında, beraberinde kölelerin diğer yarısını getirmişti. Bir nedenden dolayı onları içeri kadar takip etmiyordu.

Darius ona bakarken aklı karışmıştı, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Birden geceyi bir boru sesi deldi, ardından gelen korkunç bir ses duyuldu, sanki milyonlarca adamın çığlığı Volusia sokaklarını dolduruyordu.

Darius döndü ve İmparatorluk askerlerinden oluşan sonsuz bir kalabalığın açık şehir kapılarından kılıçlarını havada tutarak girip, çıkışlarını engelleddiklerini gördü.

Bir çığlık daha duyunca Darius döndü ve İmparatorluk askerlerinin her yönden, Volusia sokaklarından çıkarak onlara saldırıya geçtiğini gördü. Sayıları binlerceydi. Hepsi bekliyordu, hepsi hazırlanmıştı.

Şehir sokakları boyunca ilerleyerek onları karıncalar gibi sıkıştırdılar. Darius her tarafına dehşetle bakarken adamlarının etrafı tamamıyla kuşatılmıştı.

Bir an sonra İmparatorluk her yönden katliamına başladığında çığlıklar yükseldi, adamlarını sağlı sollu öldürmeye başlamışlardı. Onlara doğru gelen büyük bir kan ve yıkım dalgası vardı ve dönebilecekleri hiç bir yer yoktu.

Darius şehir duvarlarının tepesine baktığında meşale sönmüştü. Görebildiği tek şey, dehşetle aşağı bakan ve ihanete uğradığını anlayan Godfrey'in yüzüydü.

Darius buna inanamıyordu. Bir tuzağa düşürülmüştü. Bildiği ve sevdiği herkes, onun yüzünden ölüyordu. Hepsi ihanete uğramıştı. Şimdi onları sadece zalim ölümün soğukluğu bekliyordu.

"Demek hayatımız bu şekilde sonra erecekmiş," dedi yanındaki Raj, kılıcını çekip korkusuzca orduyu karşılayarak.

Darius da ikinci kılıcını çekip İmparatorluk'a saldırmaya hazırlandı. Sonuna kadar ona sadık olan Dray Darius'un bir sonraki hamlesini beklerken düşmana hırladı.

"Bir gün öleceğimizi hepimiz biliyorduk," dedi Darius. "En azında cesaretle bitsin işimiz."

Darius ve diğerleri büyük bir savaş narası atarak saldırıya geçti. Dray, yanında, askerlerin doldurduğu alanda ölümün sadece bir an uzağında olduğunu biliyordu. Acı çektiği hayatının ardından onu karşılamaya hazırdı.

*

Godfrey Volusia'nın arka kapısındaki siperlerde bir yanında Akorth, Fulton, Merek ve Ario diğerindeyse Fitus'a katılan onlarca Finliyle beraber duruyor, aşağıda ortaya çıkan manzarayı dehşetle izliyordu. Bu katliama tanıklık ederken kanı donmuştu, gördüklerine inanamıyordu.

Godfrey dehşet içindeydi, o kadar iyimserdi, adamlarını özgür olarak gördüğü ve planının mükemmel şekilde işlediği için o kadar mutluydu ki oysa. Orada Finlilerle birlikte durup meşaleyi yakıp yukarı kaldırdığında planın mükemmel şekilde işlediğini görmekten heyecan duymuştu. Arka kapı Finlilerin söz verdikleri gibi açılmış ve Darius'un adamları içeri girmişlerdi. Godfrey her şeyin sona erdiğine ve şehrin düşeceğine emindi.

Sonra arkada askerlerin yarısıyla durup kapıdan geçmeyen Zirk'i görmüştü. Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk işaret buydu. Sonra hissiz bir şekilde başka bir planı uygulamaya geçirmek için geldikleri belli olan binlerce İmparatorluk askerinin Darius'un adamlarının ardından kapılardan sel gibi doluştuklarını görmüştü. Büyük naralarla yağmur gibi yağıp kalenin köşelerinden, bekledikleri yerlerden çıktılar. Korkunç bir pusuydu bu.

Godfrey döndü ve binlerce askerin şehrin her yanından içeri dolup Darius'un adamlarının etrafını tamamen kuşattıklarını gördü. Çığlıkların yükseldiğini,

katliamın başladığını görünce sonunda gözlerini kapayıp kafasını çevirdi, sanki kendi kendini bıçaklıyordu. Özgürlüğe çok yaklaşan Darius ve adamlarının kendisi yüzünden hayvanlar gibi katledilmelerini izleyemeyecekti.

Godfrey sakat elinden meşalenin alındığını hissettiğinde tepki veremeyecek kadar hissizdi. Yanında duran Fitus'a bakınca meşaleyi alıp taşa fırlattığını gördü. Godfrey yıldızlı gece altında meşalenin sönüşünü izledi.

Godfrey ağzı açık bir şekilde, orada sakince duran ve yüzünde hafif bir tebessümle ona bakan Fitus'a dikti gözlerini.

"Neden?" dedi Godfrey, kelimeleri zorla çıkarttı ağzından, Finlilerin ona ihanet ettiğinin farkına varıp. "Neden bunu yaptın? Anlamıyorum."

Fitus orada sessizce ve esrarlı bir biçimde dururken gülümsemesi büyüdü.

Godfrey nasıl bu kadar kendini beğenmiş olduğuna inanamıyor, böyle bir şeyi niye yaptığını anlayamıyordu.

"İmparatorluk'u öldürmek istediğini söylemiştin," dedi Godfrey. "Adamlarımıza ihtiyacın olduğunu anlatınca sana inandım."

Fitus iç geçirdi.

"Söylediklerimde doğruluk payı vardı," diye cevap verdi sonunda Fitus. "Tüm İmparatorluk'un katledildiğini görmek isterim ancak bu, sahip olduğunuz bir kaç yüz adamla mümkün olmazdı. Ben de güvenliğimiz için sonraki en iyi şeyi yaptım: Darius'u cezbetmek için seni kukla olarak kullanıp planınızı İmparatoruk'la paylaştım ve onlarla yeni bir pazarlığa oturdum. Artık Finliler güvenliklerini ve şehrin tarihindeki yerlerini güvene aldılar. Artık dokunulmazız."

"Pekiyi ya arkadaşlarım?" diye sordu Godfrey dehşetle.

Omuz silkti.

"Çok önemli değiller," diye cevapladı Fitus. "Daha büyük bir oyunun piyonları. Herkes ölür," diye ekledi. "Herkes bir oyuna hizmet ederek ölmez ama."

"Bu bir oyun değil," diye ısrar etti Godfrey, kıpkırmızı olmuş suratıyla. İçinden büyük bir hiddet dalgası yükseliyordu, daha önce hiç böyle bir öfke yaşamamıştı. "Aşağıdaki tüm adamlar katlediliyordu. Bunun senin için bir anlamı yok mu?"

Fitus dönüp aşağıya sanki bir eğlenceyi izler gibi baktı.

"Daha büyük amaçlar için verilecek kurban her zaman vardır. Bunu söylediğim için üzgünüm ama adamların da bunlardan biri."

"Fakat bunu nasıl yaparsın? Onların hepsi iyi ve masum insanlardı. Rüyalarını ve özgürlüklerini çaldın onlardan."

Fitus ona gülümseyerek baktı.

"Ah ne kadar aptalsın MacGil'in oğlu Godfrey. Özgürlüğün bir rüyadan ibaret olduğunu bilmiyor musun? Hiç birimiz gerçekten özgür değiliz. Üstümüzde her zaman bir devlet, bir hükümdar bir çeşit güç var. Özgürlük diye bir şey yoktur. Özgürlük en yüksek fiyatı teklif eden tarafın alıp satabileceği bir şeydir."

Fitus uzanıp Godfrey'in omzuna elini koydu.

"İşe iyi tarafından bak," diye ekledi. "Onlarla birlikte değilsin. Seni sevdim ve katledilmemen gerektiğine karar verdim. Güvende olacaksın. Elbette zindanlarımızda çürümek zorunda kalacaksın ama belki de seni arada bir ziyaret ederim, aile geçmişlerimizden konuşuruz."

Fitus kafasıyla işaret verince Godfrey aniden her yanından üstüne çullanan askerlerin kollarını sert bir biçimde tutup arkasına getirerek bileklerini zincirlediklerini hissetti. Merek, Ario, Akorth ve Fulton da aynı kaderi paylaşarak sürükleniyorlardı.

Hayatında ilk kez Godfrey gerçek bir elem ve utanç hissediyordu, ilk kez olarak hissizliğinden sıyrılıp umursuyordu. Artık sarhoş ve aptal taverna çocuğu değildi, diğer insanlar için sorumluluk taşıyordu. Aşağıdaki adamların ölmesi hep onun suçuydu. Aptallığı yüzünden, naifliği yüzünden can veriyorlardı. Yanlış insanlara güvenmişti ve Godfrey ne kadar aptalca hareket ettiğini fark ediyordu, oyuna gelmişti.

"HAYIR!" diye bağırdı Godfrey sürüklenirken, çığlıkları aşağıdan gelenleri bastırıyordu. "Bunun hesabını vereceksiniz! Tüm tanrılar adına yemin ederim bunu ödeyeceksiniz!

Fitus'un alaycı ve boş tınlayan kahkahası Godfrey sürünerek oradan uzaklaştırılırken git gide azalarak yankılanıyordu.

"Bundan şüpheliyim," dedi Fitus. "Bundan kesinlikle çok şüpheliyim."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Volusia, şafak vakti arkasında bulunan iki yüz bin adamıyla geniş, açık çölün Kafatası Vadisi'nde duruyordu. Soku, Aksan ve Vokin yanlarında, önlerinde uzanan görüntüye bakıyorlardı. İlk sabah güneşlerinin aydınlattığı uzak ufukta İmparatorluk başkentinin parlak altından yapıları görünüyordu. Fakat dikkatini çeken o değildi. Bunun yerine belki de sadece yüz metre önünde, başkentin delegeleriyle buluşmayı seçtiği noktaya odaklanmıştı. Burası, sıradışı çöl zeminin tam ortasına oyulmuş mükemmel bir daireydi.

"Kafatası Dairesi," dedi Soku. "Buluşmak için çok uygun, öyle değil mi? Tüm başkente İmparatoriçe olarak girmek için çok yerinde."

Volusia inceleyerek bakarken düşünüyordu. Buranın, çöl zeminine kimin veya neyin oyduğunun bilinmediği bu sihirli dairenin gerçek bir güç yeri, tarihteki birçok kralın ateşkes şartlarını konuşmak için buluştukları bir yer olduğunu biliyordu. Şimdi sıra ondaydı. İmparatorluk Konseyi'nin başkanı beraberindeki on iki konsey üyesi bir düzine askerle dairenin içinde onu bekliyordu. İmparatorluk ordusu ortada yoktu.

"Aynen kararlaştırıldığı gibi Tanrıçam," dedi Soku. "Bir düzine adamdan fazlasını getirmemişler. Size barış şartlarını sunuyorlar. Kabulünüz için hazırlanıyorlar.

"Yanlarında ordularını bile getirmemişler," dedi Aksan.

Volusica ufku izlerken aynı şeyi düşünüyordu.

"Neden tereddüt ediyorsunuz Tanrıçam," diye ısrarcı oldu Soku. "Arkanızda iki yüz bin adamla duruyorsunuz, onlar ise dairenin içindeler ve neredeyse kimseyi getirmemişler."

Soku'ya buz gibi bir bakış attı.

"Ben asla tereddüt etmem," diye cevapladı. "Gözlemlerim. Hazır hissedince harekete geçerim."

Volusia orada durup olanları sindirmeye çalışırken etrafındaki adamlar sessizliğe gömüldü. Onu sorgulamamayı nihayet öğrenmişlerdi.

"Vokin," dedi yüksek sesle.

Vok lideri Vokin, döndü ve yanında belirdi.

"Dairede bana katılmalısın."

Soku endişeyle öne geldi.

"Tanrıçam bu iyi bir fikir değil," dedi Soku. "Böyle anlaşmadık. Sadece on iki adam. İmparatorluk Vok'ları kabul etmiyor. Bunu bir tehdit olarak algılar ve belki de barış tekliflerini geri çekerler."

"Benim İmparatorluğumda, Voklara onurla yaklaşılacak," diye cevapladı Volusia ters ters. "Kumandanım olarak kalmak istiyorsan onlarla iyi geçinsen iyi edersin."

Soku onunla tartışamaya girmek istemediğini belli edercesine kafasını öne eğdi.

Volusia derin bir nefes aldı, nihayet hazır hissediyordu.

"Gidelim," dedi.

Volusia diğerleriyle beraber atına atlarken ilerlemeye başladı; çöldeki yalnız daireye doğru giderken orduyu arkasında bırakıp ona katılması için sadece bir düzine asker ve Vokin'i almıştı.

Volusia dairenin kenarına ulaşınca diğerleriyle beraber atından indi. Daireye, İmparatorluk birliğindeki adamlara doğru ilerlerken birlik de kenara geldi. Volusia adamlarına durmaları için işaret edince tıpkı İmparatorluk askerleri gibi hepsi kenarda durup dairenin çevresine sıralandılar. İstisna olarak Vokin, Volusia'nın yanında kaldı.

Daireye Vokin'le beraber yürürken sadece orada rahat bir biçimde gülümseyerek elleri önünde kenetli Luptius'a gözünü dikti. Luptius, gri saçları olan artık yaşlanmış bir adamdı, nazik görünen bakışlarla Volusia'ya bakmayı sürdürdü. Bu adam gölgelerde yaşamını sürdürüp istediği şekilde İmparatorluk hükümdarları yaratır ya da onları yok ederdi. Birçoğunun gelip gittiğini görmüş, hepsinden çok yaşamıştı.

"Kraliçem," dedi. "Yoksa size Tanrıçam mı demeliyim?"

"Ne dilersen söyleyebilirsin," diye cevap verdi, sesinde kendine duyduğu güven ve ciddiyet belli oluyordu. "Bu, tanrıça olduğum gerçeğini değiştirmeyecek."

Kafasını salladı.

" İmparatorluk'un bize ait olan bölümü başkente hoşgeldiniz," dedi.

"İmparatorluk'un tüm bölümü benim," dedi; sesi soğuktu.

Kaşları biraz kalktı.

"Değil, İmparatoriçe."

"Tanrıça," diye düzeltti. "Ben Volusia Tanrıçasıyım."

Tereddüt etti, Volusia gözlerinde büyüyen öfkeyi görebiliyordu. Şaşırmıştı ama çabucak kendini toparlayıp yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi.

"Pekiyi öyleyse, Tanrıça."

Omzunun üstünden bakıp, Vok'u görünce rahatsız olmuş gibi göründü. Fakat çenesini tutup hemen Volusia'ya kaydırdı bakışını.

"Bugün neden burada toplandığımızı biliyor musunuz, Tanrıça?"

Kafasını salladı.

"Barış teklifinizi kabul etmek için," dedi, "tahta çıkma teklifinizle beraber."

Luptius zoraki gülümsedi.

"Tam olarak değil," diye cevap verdi. "Bizler ateşkes için aracı olmaya geldik, bu doğru. Fakat bu tek taraflı bir seçim olacak. Teslim olarak da bilinir. Ordunuzu olacağız ve gücünüzden sizi mahrum bırakacağız. Savaş bitecek ve siz de korkarım her hangi bir tahta çıkmayacaksınız. Aslında burada, bu çöl içindeki dairede son anlarınızı geçiriyorsunuz. Yine de son zamanlarda başardığınız olağan üstü şeyler için sizi tebrik etmek isterim. Son derece sıra dışıydı. Ordunuzu bize verdiğiniz için de teşekkürler."

Volusia, sakin duruşunu, ifadesizliğini ve onunla sanki hava durumunu bildirirmiş gibi konuşmasını hayretle karşılayarak baktı ona. Sadece kafasını salladı ve aniden dört bir yanında, dairenin çeperindeki her noktada çekilen silah seslerini duydu ve ona doğrultulan iki düzine kılıç ucunu hissetti.

Bakmasına aslında gerek yoktu ama ne olduğunu anlamak için etrafına baktı. Adamları ona ihanet etmişlerdi. Soku'nun önderliğinde, güvendiği kumandanları bir pusu kurmuş onu hain bir planla, sahte bir ateşkes teklifiyle öldürmek için İmparatorluk'la birlik olmuşlardı.

"Bir ordu getirmemenin sebebi vardı Tanrıça," dedi Luptius gülümseyerek devam ederken. "Getirmeme gerek yoktu çünkü zaten buradalardı, sizin ordunuz. Satın alındılar ve söylemem gerekir ki ucuza kapattık. Katledilecek bir kuzu gibi ayağıma getirildiniz. Aslında sizi burada, çok sayıda hükümdarın öldürüldüğü bu dairenin içinde öldürmeyi son derece münasip buluyorum. Adamlarınızın sadakatine güvenmekle aptallık eden bir kızsınız. Kendi efsanenize inandınız ve şimdi bunun bedelini ödeyeceksiniz."

Şaşırmasını veya dik duruşunu kaybetmesini açıkça beklediği Volusia'ya baktı ve yerine orada eş derecede sakin bir şekilde durup ona gülümsediğini görünce şaşırdı.

"Bunu eğlenceli buluyorum," dedi, "askerlerinizin mızraklarının ve kılıçlarının bana zarar verebileceğini düşünüyorsunuz. Bana, bir tanrıçaya. Ben bir tanrıçayım. Tahta geçtiğimde bu hükümdarlığın her şehrinde bir heykelim dikilecek. Ben Volusia'yım. Bana hiç bir adam, hiç bir silah dokunamaz özellikle de sizin gibi yalancı ve aciz yaşlı bir adam. Söyle bana Luptius, seni öldürdükten sonra kimse ismini hatırlayacak mı?"

Dehşete düştüğü apaçık belli olan bir bakışla ona baktı ve Volusia ilk kez sarsıldığını gördü, kendini hemen toparladı, gülümsedi ve kafasını salladı.

"Tıpkı hakkınızda söyledikleri gibi," dedi. "Sonuna kadar hayal dünyasında yaşıyorsunuz. Anneniz de böyleydi."

Luptius kafasıyla işaret edince tüm adamlar öne gelip dairenin içinde onu sıkıştırıp her taraftan onu öldürmek için hareket geçtiler.

Volusia, bakışlarını yakaladığı Vokin'e bakıp kafasıyla işaret etti. Elindeki küçük bir keseye uzandı, ters çevirip avuçlarına döktü. Kırmızı kum Volusia'nın ellerine doldu. Parmaklarını gıdıkladığını hissetti, ılık güneş altında güzel bir his veriyordu. Sonra yumruk yapıp içine aldı.

Bunu yaparken gözlerini kapatıp kırmızı kumun gücünü hissetti.

Bir kaç adım uzaklıktaki adamlar her taraftan önünü kapatınca Volusia geriye çekildi ve aniden kumu kafasının üstünden yaklaşık üç metre havaya savurdu. Bu hareketiyle kumlar bir dumana, her taraftan esen rüzgarlarla alıp götürülen ve dairenin her tarafından çıkan adamları tamamen kaplayan bir dumana dönüştü.

Birden bire havada çığlık atan adamların sesi duyuldu, etrafındaki bu adamlar silahlarını atıp sırt üstü, kıvranarak yere düştüler. Geçirdikleri havale sırasında bağırıyorlardı, Volusia yavaşça dönüp hepsine baktı. Kulaklarından, burunlarından ve ağızlarından kan geliyor, nöbet geçirerek titriyorlardı. Nihayet gözleri göğe kilitli, can çekişmenin acısıyla suratları donmuş şekilde durdular.

Sadece Luptius, ölmelerini izlerken dehşet içinde orada duruyordu. Volusia öne eğilip askerlerden, can çekişen bir tanesinden kılıcı alıp İmparatorluk lideri dehşetle ona bakarken iki adım öne gelip kalbine kılıcı soktu.

Acı içinde bağırırken ağzından kan boşalıyordu. Bir eliyle göğsünden tutup onu yakınına, yüzleri neredeyse dokunacakmış gibi durana kadar çekti; yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Nefes almaya uğraşırken kılıcı sıkı sıkı göğsünde tutuyor, bırakmıyordu.

"Seni öldürmenin neredeyse daha zor olmasını isteyeceğim," dedi.

Nihayet cansız bir şekilde düştü, ölmüştü.

Takip eden sessizlikte, Volusia etrafını saran cansız bedenlere baktı. Kollarını göğe uzatıp geriye zaferle eğildi.

Önüdeki ufka baktı, artık başkentle arasında duran hiç bir şeyin olmadığını biliyordu. Kaderiydi burası.

"VOLUSIA!" diye bağırdı arkasındaki iki yüz bin asker. "VOLUSIA!"

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn Büyük Çöl boyunca, kızıl çölün üstüne parlayan kavurucu sıcak ve ayaklarının dibinde havayı dolduran kırmızı toz bulutlarıyla beraber ilerliyordu, sanki bir adım daha atamayacak gibi hissediyordu. Güneşin bu kavurucu haliyle düşünmek zordu, yanaklarından, boynundan terler akıyordu tebaasını kaybetmişti. Çok uzun süre önce, ne zaman olduğunu bile hatırlamadığı bir zamanda diğerleri gibi hepsi çölde oldukları yere düşen izler haline gelmişlerdi. Artık önemi yoktu. Yiyecek kalmamıştı, su da. Her nefesi çaba gerektiriyordu, sesi çıkmıyordu, boğazı günlerdir kupkuruydu.

Ölmeyi reddedip hala yaşayan ölüler gibi yürüdükleri için hayret ediyordu. Büyük isyanın üzerinden günler geçmişti, halkının yarısı ona saldırmıştı. Ona en yakın olanların onunla birlikte yol alması onu rahatlatıyordu.

Hala beraber yol alıyorlar mıydı? Dönüp bakmak için çok yorgundu, arkasını en son ne zaman kontrol ettiğini hatırlamıyordu. Kırmızı rüzgar, ayakları dibinde hala yürümekte olan, nefes nefese kalmış, tüyleri bileklerine değen Krohn'dan başkasını duymasına engel oluyordu.

Gwen, Halka'dan geriye böyle bir manzaranın kalmasına hayret ediyordu. Bir zamanlar tüm kralları, kraliçeleri, asilleri, prensleri, Gümüş ve Lejyon'uyla; tüm gemileri, donanmaları, atları ve ordularıyla büyük ve haşmetli olan ülkenin durumu buydu. Sadece bu.

Gwen hala onu takip ediyorlarsa ve onu hala Kraliçeleri olarak görüyorlarsa buna gerçekten şaşırırdı. Kraliyeti olmayan, hükmedecek halkı olmayan bir Kraliçeydi.

Krohn sızlanınca, Gwen refleks olarak belindeki tuluma uzandı, ona hep yaptığı gibi kalan yemeğini vermek istedi fakat hiç bir şey yoktu. Boştu.

Üzgünüm, Krohn demek istedi. Fakat kelimeleri ağzından çıkarmak için çok yorgundu.

Krohn tüylerini bileklerine sürterek yanında yürümeye devam ederken Gwen onu asla bırakmayacağını biliyordu, asla. Ona verebilecek bir şeyi olmasını isterdi.

Gwen kafasını kaldırıp ufka bakmak için kalan tüm enerjisini topladı. Bunu yapmaması gerektiğini, tekdüzelikten başka, Büyük Çöl'den başka bir şeyi göremeyeceğini biliyordu.

Haklıydı da. Önünde tüm zalimliğiyle uzanan hiçliği görünce bir kez daha ezildi.

En başından beri haklılardı: Büyük Çöl bir intihar göreviydi. Godfrey, Volusia'da; Darius da savaş alanında ölmüş olabilirdi En azından hızlı ve

merhametli bir ölüm şekliydi bu. Gwen ve diğerleri ise uzun ve işkence dolu bir ölümü tadacaklar, böceklerin yiyecekleri olup çöldeki iskeletlere döneceklerdi. Nihayet bu işe girişmekle, İkinci Halka'yı aramaya çıkmakla aptallık ettiğini fark etti. Hiç var olmadığı artık aşikardı.

Gwen bir bebeğin uzaktan ağlamasını duydu, dönüp bakmayı başarabildi.

"Bebeği göreyim," diyebildi bir şekilde.

Yanında ayaklarını sürüyerek ilerleyen Illepra geldi ve bebeği Gwen'in kollarına yerleştirdi. Küçük bebeğin ağırlığı bile Gwen'in taşıması için çok fazlaydı.

Gwen bebeğin güzel gözlerinin açlıktan solduğunu gördü.

Kimse bu dünyadan ismi olmadan göç etmeyi hak etmez, diye düşündü Gwen.

Gwen gözlerini kapadı ve çocuğun alnına elini götürdü. Birden düştü aklına. Bir sebepten dolayı annesini, onunla sonunda nasıl uzlaştıklarını ve daha da yakınlaştıklarını hatırladı. Bebeğin gözlerine bakınca, bu bakışlar bir şekilde annesini aklına getirdi.

"Krea," dedi Gwen, son bir kelimeyi çıkarmak için gücünü toplarken.

Illepra memnuniyetle kafasını salladı.

Gwen bebeği tutarak yürümeye devam ederken çöle baktığında annesinin yüzünü ve ona işaret ettiğini gördüğüne yemin edebilirdi. Onu karşılamak için bekleyen babasının yüzünü görüyordu. Tanıdığı ve sevdiği herkesin yüzleri gözünün önünde beliriyordu, çoğu ölmüştü.

En belirgin olarak da Thorgrin ve Guwayne'in yüzlerini görüyordu.

Şimdi yürürken gözlerini kapıyordu, kızıl tozla kavrulmuş göz kapakları açık tutmak için çok ağırlardı. Her adımda uyluklarının ağırlaştığını sanki dünyanın merkezine doğru çekildiğini hissediyordu. Geriye kalan hiç bir şey yoktu artık. Tek sahip olduğu, karşılıklı sevdiği insanların yüzleri ve isimleriydi. Bunun sahip olduğu her şeyden çok daha fazla bir değeri olduğunu anlıyordu.

Gwen durmayı, biraz sadece biraz uzanmayı istiyordu fakat bunu yaptığı anda bir daha asla ayağa kalkamayacağını biliyordu.

Kim bilir ne kadar zaman sonra Gwendolyn dizlerinin kırıldığını, bacaklarının artık onu taşımadığını hissetti. Tökezledi ve düşmesine engel olamadı.

Bir toz bulutu içinde çöl zeminine çöktü Gwen, çocuğu düşürmemek için kendini döndürüp yere düştü. Illepra'nın ya da her hangi birinin çığlık atıp onu tutmak için koşturacağını düşündü.

Fakat yerde yatıp etrafına bakarken kimsenin olmadığını dehşetle fark etti. Yalnız başınaydı. Onların çok önceden bir yerlere yığılmış olduklarını fark etti. Kim bilir ne kadar süredir yalnız başına yürüyordu. Krohn bile artık yoktu.

Şimdi nihayet Gwendolyn tek başınaydı. Halka'nın Kraliçesi, kollarında tuttuğu bebekle hiçliğin ortasında ölecekti.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Melek soğuktan titrerken gözlerini açınca, dünyanın gözleri önünde bir inip bir kalktığını gördü. Yavaşça aşağı yukarı hareket ediyor, okyanusun hareketli dalgalarında nazikçe yükselip alçalıyordu. Vücudunun hala suda olduğunu hissedip kafasını kaldırınca suyun sadece biraz üstünde olduğunu ve bir tahta parçasına tutunduğunu fark etti. Suyun içinde kaldığı için tüm vücudu titriyordu, ileri bakınca hayatında gördüğü en güzel gün doğumuna tanıklık etti, okyanusu aydınlatıp bir battaniye gibi örtüyordu. Kaç gündür bu sularda sürüklenmiş olduğunu merak etti.

Gözlerinden tuzlu suları silerken hatırlamaya çalıştı, şiddetli fırtına, devasa dalgalar, rüzgarın sesi, dalgaların çarpışları ve diğerlerini çığlıkları kulaklarını doldururken tüm bu resimler gözlerinin önünde çakıyordu. Güverteye doğru fırlatılırken tüm suyun üstüne geldiğini hatırladı, bu duyguyu hayatı boyunca unutamayacaktı. Sanki vücudu milyonlarca parçaya bölünüyordu. Öldüğünden hiç şüphesi yoktu.

Sonra Thorgrin'i hatırladı. Belindeki soğuk dokunuşu hissedince baktı ve yanındaki tahtanın üstünde gözleri kapalı, bir kolu tahtada diğeri ise belinde sarılı olarak durduğunu gördü. Baygındı ancak buna rağmen onu tutuyordu. Yeminini hatırladı: ne olursa olsun onu asla ama asla bırakmayacaktı.

Sözüne sadık kaldığı için içi minnetle doldu. Hayatında kimse ona bu kadar değer vermemiş ve sözlerini tutmak için bu kadar çabalamamıştı. Yine de orada suların üstünde, baygın yatarken; belki de ölmüştü, emin değildi Melek, bir kolunu Melek'e sarmış onu yüz üstünde tutup asla gitmesine izin vermiyordu.

"Thorgrin," dedi.

Uzanıp sarstı onu ama cevap alamadı.

Kalbi üzüntüyle doldu. Yakından bakınca göğsünün inip kalktığını gördü. Rahatladı biraz, nefes alıyordu. Tüm vücudu suyun içinde olsa da yüzü dışarıdaydı, boğulmamıştı. Acaba komaya girmiş olabilir miydi?

Melek diğerlerinden, enkazdan geriye kalan bir şey var mı diye etrafına baktı. Reece, Selese, Elden, Indra, Matus ve O'Connor'un yakınlarda bir tahta parçasının üzerinde duruyor olmalarını umdu.

Fakat etrafına bakınca onlardan hiç bir işaret göremedi ve kederlendi. Engin denizden başka hiç bir şey göremediği için korktu, kayıktan kalan bir parça, bir işaret, kimse ya da hiç bir şey yoktu. Bunun tek bir anlamı vardı: hepsi fırtınada ölmüştü, sadece o ve Thorgrin hayatta kalmıştı.

"Bak, akıntılar ne getirmiş," diye bir ses duydu aniden arkasından.

Melek'in kalbi başka bir insanın, bu korkutucu denizde yaşayan başka birinin sesini duyunca hızla atmaya başladı. Fakat arkasını dönüp de sesin kaynağını görünce dehşete düştü: önünde, canilerin siyah bayrağını taşıyan, güneşin altında parlayan gördüğü en büyük siyah gemi duruyordu. Şeytan soyundan bu görüntü korsanları bile daha dost canlısı gösterirdi. Ona bir av gibi bakan çirkin yüzlerini görünce midesine yumruk yemiş gibi oldu. Diğer cüzamlıların ona anlattıkları hikayeler, ailesini onlardan bir grubun öldürmüş olduğu aklına geldi. Her zaman intikam almak istemişti onlardan. Akıntıların onları alıp buradan başka her hangi bir yere götürmelerini istedi.

Melek uzanıp su sıçrata sıçrata yüzmeye ve onlardan uzaklaşmaya çalıştı.

Arkasından adamlar kahkahaya boğuldular, bu nafile çabanın onları eğlendirdiği belliydi.

Aniden kalın bir ip havada uçarak onun ve Thor'un üstüne öyle sert düştü ve acıttı ki acısından kurtulmaya çalışsa da başarılı olamadı. Thor'la birlikte ağın içerisinde umutsuzca hapsolduğunu ve hemen ardından onları sudan çekip havaya kaldırdığını hissetti.

Debelenip çığlık atıp kurtulmaya çalışırken daha yükseğe çekildi, kolları ağın geniş deliklerine sıkışıyordu.

"Thorgrin!" diye bağırdı onu dürterek. "Kalk! Lütfen!"

Fakat cevap vermedi.

Güverteye yaklaşırken Melek ağ içinde döndü ve düzinelerce korsanın kenarda durup ona baktıklarını gördü. İçlerinden biri özellikle cani bir görünüşe sahipti; tıraşsız çürük dişleri, tel tel saçları, gerçek kafataslarından yapılmış kolyesiyle ona bakıp gülümsüyor, dudaklarını yalıyordu.

"Onu yukarı getirin," dedi. "Biraz eğlenmek istiyorum onunla."

Günlük tutulan bir balık gibi gittikçe daha yukarı çekilirken canilerin kahkahaları arttı, göz hizasına çekilirken üzerinden güverteye sular damlıyordu.

"Bırakın beni!" diye bağırdı tekmeleyip debelenirken.

"Seni bırakmamızı neden istiyorsun, küçük kız?" dedi içlerinden biri rahatsız edici sesiyle. "Köpekbalıklarının merhametine kalmayı tercih mi edersin? Yoksa burada bizimle hayatta kalmayı mı?"

Ağın içinden doğruca yüzlerine tükürdü:

"Sizinle geminizde olmaktansa bin kere ölmeyi tercih ederim. En azından köpekbalıklarına güvenebilirim."

Liderleri yüzündeki tükürüğü silerken diğer caniler ona güldüler, yüksek sesle bağırıp yuh çektiler.

"Sana dersini vermek bu küçük kıza düştü galiba."

Liderin gülüşü hemen öfkeye döndü.

"Merak etme," diye homurdandı, "seninle işimiz bittiğinde seni istediğin gibi balıklara atabiliriz. Geriye bir şey kalırsa tabii."

Blöf yapmaya karar verip ona küçümseyerek baktı.

"Arkadaşlarım beni bulacak," diye bağırdı. "Gemide çok nüfuzlu arkadaşlarım var. Hepsi yaşıyorlar ve şu an beni bulmak için yoldalar."

Caniler kükreyerek güldü.

"Öyle mi?" diye sordular. "Bak tir tir titriyoruz korkudan."

"Thorgrin," diye bağırdı tekrar, dirsekleriyle kaburgalarını bir kez daha dürttü. "Uyan! Yalvarırım! Neredesin, uyan!"

Thorgrin'i sürekli dürttü ama olduğu yerde boynu düşmüş bir şekilde cevap vermeden duruyordu. Belki gerçekten öldü diye düşündü.

"Arkadaşın ölmüş gibi görünüyor," dedi kaptan, onu daha yakına çekip göz seviyesine getirirken. Sonra ağı tutup uzanarak kendine yanaştırdı. Ağ içinden aralarında sadece bir kaç santim varken gözlerini ona dikti, korkunç nefesini yüzünde hissediyordu.

"Merak etme," dedi. "Cansız etler için bir çaremiz var."

Melek aşağı bakınca belinden bugüne kadar gördüğü en uzun hançeri çıkardığını ardından uzanıp ona doğrulttuğunu gördü. Onu bıçaklayacağını düşünerek çığlık atıp kendini duruma hazırlamaya çalıştı.

Ancak bunun yerinde kesilen ipin sesini duyunca ne yaptıklarını anladı: Thorgrin'i tutan ağı kesiyorlardı.

Melek karşı koydu. Bacaklarını çabucak Thor'un etrafına sarıp ağa tutunmak için tüm gücüyle onu olabildiğince sıkı sardı ve düşmesini engellemeye çalıştı. Onu hayatı pahasına sıkı sıkı tutmaya çalışırken Thor baygın halde ayaklarının dibinde sallanıyor, okyanusa doğru sadece bacaklarının arasındaki güçle salınıyordu. Eğer bu durumda düşerse boğulacağını biliyordu.

"Bırak onu!" diye bağırdı cani. "Eğer bırakmazsan onunla birlikte denizi boylarsın, ikiniz de ölürsünüz!"

"Asla!" dedi meydan okuyarak.

Melek hayatı buna bağlıymış gibi Thor'u tutuyor, bu sırada caniler de sopalarla onu dürterek bırakmasını sağlamaya çalışıyordu. Vücudundaki her kas titrerken sıkı sıkı tutundu, Thorgrin'i kesinlikle bırakmayacaktı.

"Thorgrin!" diye bağırdı. "Lütfen! Sana yalvarıyorum. Uyan! Sana ihtiyacım var!"

Birden uzun bir sopayı almış olan başka bir cani öne gelip büyük bir kavis çizip Melek'in bacaklarına savurdu.

Melek'in hissettiği acı onu sanki ikiye bölüyor gibiydi. İstemeden kavrayışını gevşetti ve Thor'u bıraktı.

Havada salınarak doğruca okyanusu boylarken onu izlemek Melek'in kalbini yaraladı. İşte, hayatta ona değer veren, onun için hayatını riske atmış, sözüne sadık kalarak her ne olursa olsun onu tutmuş bu insan aşağı düşüyordu. Onu bırakmıştı. Sadakatine karşılık verememişti oysa sadakat hayatında her şeyden daha büyük anlam ifade ediyordu.

Melek kararını verdi, ne olursa olsun Thor'u bırakamazdı.

Caniler ağı güverteye çekerken Melek birden kendini bıraktı ve gemiden atladı.

Aşağıdaki buzlu suları hedef alarak kafa üstü daldı. Thor'un şimdiden suların dibini boyladığını görebiliyordu.

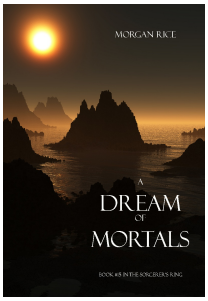
Buradan baktığında tüm okyanusu görebiliyordu çabucak göz atıp diğerlerinden, Thor'un kardeşlerinden iz var mı diye baktı. Belki orada akıntıya kapılmışlardır ya da kalıntılara tutunuyorlar mıdır diye izledi.

Hiç bir şey yoktu. Hepsi ölmüştü. Thor'un lejyon kardeşlerinin hepsi ölmüştü.

Şimdi sadece o ve Thor vardı.

Sert sulara dalarken, okyanusun ikisini de öldüreceğini biliyordu. Fakat bunun onun için hiç bir önemi yoktu.
Thorgrin'in hayatı önemli olan tek şeydi. Onu kurtarmayı bedeli ne olursa olsun deneyecekti.

ÇIKTI!

ÖLÜLERİN DÜŞÜ
(FELSEFE YÜZÜĞÜ 15. KİTABI)

"FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet. Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap."
--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (Kahramanların Görevi hakkında)
"Eğlenceli bir epik fantezi."
—Kirkus Reviews (Kahramanların Görevi hakkında)

"Dikkate değer bir şeylerin başlangıcı burada."
--San Francisco Book Review (Kahramanların Görevi hakkında)

ÖLÜLERİN DÜŞÜ, Çok Satılanlar listesinde KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. kitap) ile başlayan FELSEFE YÜZÜĞÜ'nün 15. kitabıdır.- ücretsiz indirilebilir!

ÖLÜLERİN DÜŞÜ'nde, Thorgrin ve kardeşleri korsanların esaretinden kurtulup denizde mahsur kalan Guwayne'i arayışlarına devam ediyorlar. Beklenmedik arkadaş ve düşmanlarla, sihir ve silahla, ejderhalar ve adamlarla karşılaşıyorlar. Acaba tüm bunlar kader yolculuklarının yönünü değiştirecek mi? Guwayne'i nihayet bulabilecekler mi?

Darius ve arkadaşları halkın katliamından kurtulurken kendilerini İmparatorluk Arenası'na tutsak olarak atılırken buluyorlar. Birbirlerine zincirlenmiş halde, en akla gelmeyecek rakiplerle karşılaşırken hayatta kalmak için tek umutları ayakta kalıp birlikte savaş vermeleri olacak.

Gwendolyn, uyandığında diğerleriyle beraber Büyük Çöl'de hayatta kalma mücadelesinden galip geldiğini görüyor, daha şaşırtıcı olan ise rüyalarında bile göremeyeceği bir diyara ulaşmış olmaları. Yeni bir kraliyet sarayına getirilirken

Gwendolyn'in ataları ve kendi halkı hakkında öğrendiği sırlar kaderini sonsuza kadar değiştirecek.

Hala suda tutsak olan Erec ve Alistair İmparatorluk'un donanmasından cesur ve cüretkar bir gece kaçısıyla kurtulmaya çalışıyorlar. Tüm zayıf olasılıklara rağmen zafer için onlara ikinci bir şans verecek beklenmedik bir süpriz alıyorlar ve böylece İmparatorluk'un tam kalbine yapacakları saldırıya devam etmeleri için onlara bir şans daha veriliyor.

Godfrey ve ekibi bir kez daha tutsak alınıp idama götürülürken kaçışı denemek için son bir şansa erişiyorlar. İhanete uğradıktan sonra istedikleri şey sadece kaçmak değil artık, intikam.

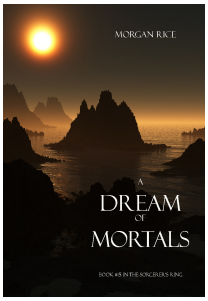
Volusia, İmparatorluk başkentini alıp zaptetmeye uğraşırken dört bir yandan kuşatılıyor. Kendini bir Tanrıça olarak ispatlayıp İmparatorluk'un Üstün Hükümdarı olmak istiyorsa daha önce haberi bile olmadığı daha güçlü bir sihri çağırması gerekecek. Bir kez daha, İmparatorluk'un kaderi bıçak sırtında.

ÖLÜLERİN DÜŞÜ, karmaşık yaratımlı dünyası ve karakter anlatımıyla, arkadaşlarla aşıkların, rakiplerle davadaşların, şövalyelerle ejderhaların, entrikalarla siyasi dolapların, gelen vakitlerin, kırık kalplerin, aldatmacaların, hırsların ve ihanetlerin destansı bir hikaye. Onur ve cesaretin, kader ve alın yazısının ve büyünün hikayesi. Asla unutamayacağımız bir dünyaya bizi çeken, her yaştan her cinsiyetten insana hitap eden bir fantezi.

“Sürpizlerle dolu bir fantezi …. Bu, genç yetişkin fantezi serisi olma belirtisinin sadece başlangıcı.”
--Midwest Book Review

"Okuması kolay ve hızlı... sonra ne olacağını okumak zorunda hissediyor, kitabı kenara bırakamıyorsunuz."
--FantasyOnline.net (Kahramanların Görevi hakkında)

“Aksiyon dolu …. Rice'ın yapıtı oldukça sağlam ve olay örgüsü merak uyandırıcı.”
--Publishers Weekly (Kahramanların Görevi hakkında)

ÖLÜLERİN DÜŞÜ
(FELSEFE YÜZÜĞÜ 15. KİTABI)

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında Dinleyin!

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Morgan Rice Kitapları

TAÇLAR VE GÖRKEM

KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE (Book #1)

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)
CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)
ONURUN BEDELİ (3. Kitap)
BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)
GÖLGELER DİYARI (5. Kitap)
CESURUN GECESİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)
KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)
EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)
GURUR AĞLAYIŞI (4. Kitap)
ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)
KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)
KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)
SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)
BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)
KALKAN DENİZİ (10. Kitap)
ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)
ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)
KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)
KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)
ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)
ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)
SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)
ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)
SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)
TAKINTII (12. Kitap)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on iki kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan'ın yeni destansı serisi TAÇLAR VE GÖRKEM, 2016 Nisan'ında 1.kitabı olan KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE ile yayında olacak.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!